

Erasmus χρόνια 25 χρόνια Erasmus 25 χρόνια

Erasmus Story Contest

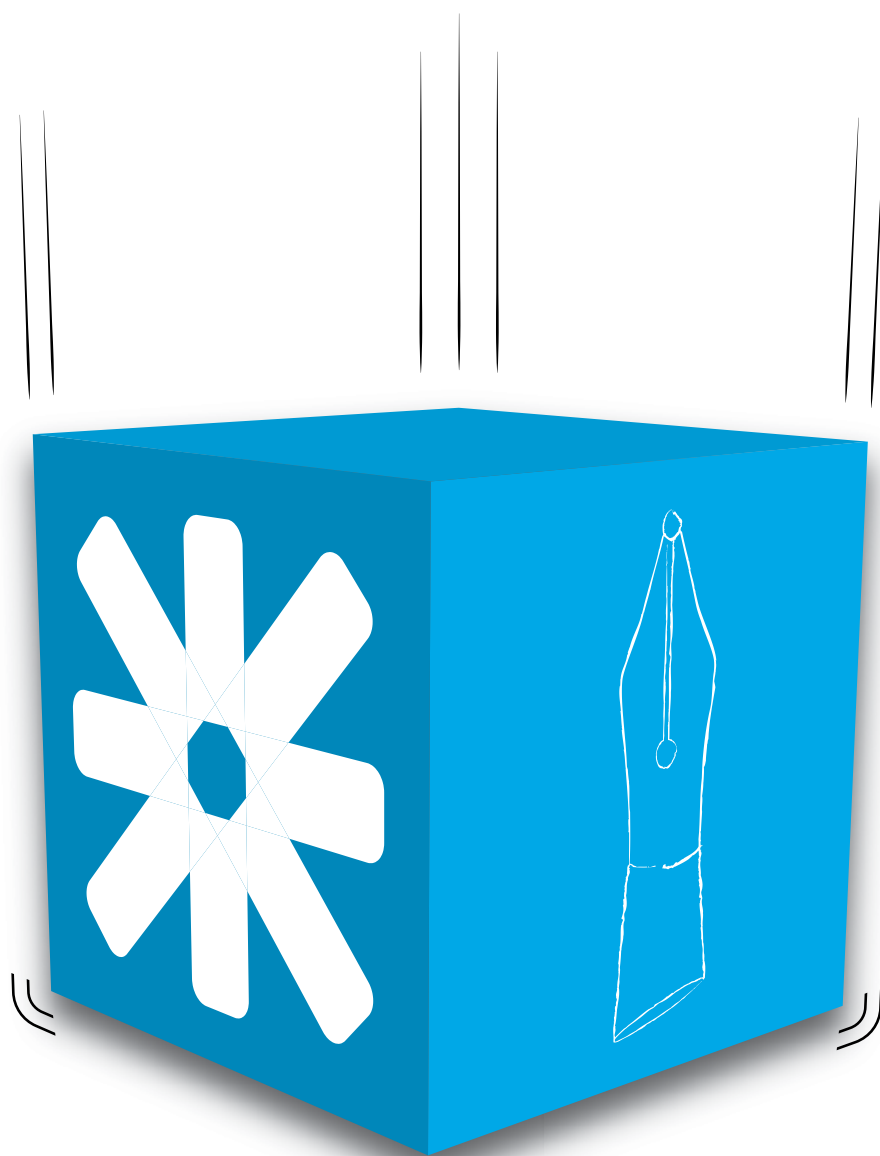

Table of Contents - Πίνακας Περιεχομένων

Page 4 : Introduction - Εισαγωγή

Page 6 : The Erasmus Student Network - Το δίκτυο ESN

Page 8 : Hellenic LLP/ Erasmus National Agency -
IKY- Εθνική Μονάδα για το Πρόγραμμα Erasmus

The Winning Stories - Οι νικητές του διαγωνισμού

Page 12. Dora Mezei - A story from my exchange period, through the Erasmus programme
The story of my Erasmus

Page 14. Avi Mizrahi - The following short story is highly influenced by a real life experience!

Page 16. Τζώτζος Κωνσταντίνος - Erasmus Story

Page 18. Νάντια Τουμπανιάρη - Erasmus: The story behind the curtains

Erasmus Stories - Οι Ιστορίες Erasmus

Page 24. Jose Antonio Cruz Lanzarote - Or είμαι στο εράσμους μου

Page 27. Nathalie Del Socorro - Erasmus Story

Page 29. Deborah Diallo - Erasmus story competition: "A story from my exchange period,
through the Erasmus program".

Page 31. Georgios A. Diamantis - The meaning and the lesson of Erasmus

Page 33. Marie Dumont - "I hope it was a dream where I was awake"

Page 36. Yagmur Eser - MY GREEK ERASMUS

Page 39. Ολυμπία Ευαγγελοπούλου - Μια όμορφη μέρα

Page 42. Agnieszka Fijalkowska - "A story from my exchange period, through the Erasmus
programme"

Page 45. Pavel Fischer - ERASMUS

Page 47. Piero Gentilini - A story from my exchange period, through the Erasmus programme

Page 50. Dariya Gribanova - East or West, but Greece is best!

Page 52. Κόκορης Δημήτρης - ΕΞΙ ΜΗΝΕΣ FAST FORWARD

Page 55. Zoltan Kolozsvari - What Erasmus is.

Page 57. Ειρήνη Κρητικού - Erasmus

Page 59. Vineta Krivina - We were here. Erasmus Greece

Page 62. Ramunas Kulbokas - A story from my exchange period, through the Erasmus pro-
gramme

Page 64. Lavivnia Petronela - Erasmus Story

Page 65. Marina Pilar Lopez Yubero - LOST IN TRANSLATION

Page 68. Stavroula Mamantzi - "Μια ιστορία από την περίοδο ανταλλαγής μου, με το
πρόγραμμα Eras- mus"

Page 70. Σπυρούλα Μάντη - "Μια ιστορία από την περίοδο ανταλλαγής μου, με το
πρόγραμμα Erasmus"

Page 72. Hynek Masata - GREEK SEED

Page 75. Άρτεμις Μορέττου - "A story from my exchange period, through the Erasmus pro-
gramme"

Page 79. Tatjana Pavlenko - A story from my exchange period, through the Erasmus program

Page 82. Daniel Robaina Rapisarda - Erasmus Story

Page 85. Melike Sayoglu - A Story From My Exchange Period, Through the Erasmus Pro-
gramme

Page 88. Τούσια Θεοφανη - Erasmus Story

Page 91. Ilias Trichopoulos - Erasmus Story of Sweden

Page 92. Arminas Zilionis - A story from my exchange period, through the Erasmus pro-
gramme

Page 95. Αναστασία Χαΐνη - Η εμπειρία μου από το πρόγραμμα Εράσμους

"Γιορτάζοντας εικοσιπέντε χρόνια ανταλλαγής με το πρόγραμμα Erasmus"

Τα πρώτα βήματα προς τη δημιουργία της συλλογής ιστοριών, που κρατάτε στα χέρια σας, έγιναν στις αρχές του Φεβρουαρίου του 2012, κατά τη διάρκεια μίας συνάντησης που είχαμε μεταξύ του ESN Greece και του ιδρύματος κρατικών υποτροφιών (I.K.Y.), με θέμα τη διοργάνωση κάποιου δρώμενου, ή διαγωνισμού. Το δρώμενο αυτό θα έδινε μια αίσθηση κορύφωσης στις εορταστικές εκδηλώσεις που είχαν προγραμματιστεί, από Ελληνικής πλευράς, για τα 25 χρόνια του προγράμματος Erasmus τον Μάιο του ίδιου έτους και θα υπογράμιζε τη σημασία τους στο μεσοδιάστημα.

Η ιδέα ενός διαγωνισμού μας φάνηκε καλύτερη γιατί ένα τέτοιου είδους δρώμενο θα διατηρούσε ζωντανό το ενδιαφέρον για τους εορτασμούς και επιπλέον θα μας παρείχε αυθεντικό υλικό σχετικά με την επίδραση του προγράμματος Erasmus στα άτομα που συμμετείχαν σε αυτό και χαρακτηριστικά παραδείγματα των αλλαγών που επέφερε στο κάθε άτομο. Τα παραπάνω θα μπορούσαν εύκολα να αποδοθούν σε γραπτό λόγο και με τη μορφή φωτογραφιών, τα οποία στη συνέχεια θα μπορούσαμε και να εκθέσουμε.

Από την πλευρά του I.K.Y. ο Δημήτρης Μαραγκός και η Ελίνα Μαυρογιώργου, πρότειναν να προσφέρουμε σαν βραβείο στους νικητές κάτι πιο ξεχωριστό από ένα απλό αναμνηστικό έπαθλο, μια πρόσκληση, δηλαδή, στους νικητές για να συμμετάσχουν στην τελική εκδήλωση των εορτασμών. Από την πλευρά του ESN Greece, προτείναμε τη διεξαγωγή μιας συζήτησης στρογγυλής τράπεζας μεταξύ των νικητών και κάποιων άλλων καλεσμένων, έτσι ώστε να τους δοθεί ενεργός ρόλος και επιπρόσθετα να ακούσουμε όλοι από κοντά τις απόψεις τους σχετικά με το πρόγραμμα και τις αναμνήσεις τους από αυτό. Περνώντας στην εφαρμογή αυτών των αποφάσεων μέχρι τις 17 Φεβρουαρίου είχαμε ετοιμάσει μια ηλεκτρονική φόρμα υποβολής ιστοριών και φωτογραφιών στον διαδικτυακό χώρο του ESN Greece (esngreece.gr) όπου καλούσαμε τους επισκέπτες να συμμετάσχουν μέχρι τις 6 Απριλίου. Για λόγους προώθησης ο Δημήτρης Μαραγκός δημιούργησε επίσης και μια σελίδα στο facebook.com όπου αναφέρονταν όλα τα δρώμενα και οι διαγωνισμοί που σχετίζονταν με τους εορτασμούς του προγράμματος Erasmus.

Βρισκόμαστε στις 9 Απριλίου. Εδώ και τέσσερις ώρες που εγώ, ο Δημήτρης Μαραγκός και η Ελίνα Μαυρογιώργου διαβάζουμε και βαθμολογούμε τις πενήντα τέσσερις ιστορίες που λάβαμε μέσω του διαγωνισμού. Ο ανταγωνισμός είναι σκληρός και η διαδικασία επιλογής των τεσσάρων καλύτερων ιστοριών γεμάτη με στιγμές αυθόρμητου γέλιου και συγκίνησης. Θέλοντας να εξασφαλίσουμε καλύτερη εκπροσώπηση του συνόλου των διαγωνιζομένων αποφασίσαμε να δώσουμε δύο βραβεία σε Έλληνες και τα άλλα δύο σε αλλοδαπούς διαγωνιζόμενους και των δύο φύλλων.

Έχοντας λοιπόν ολοκληρώσει την εκλογή των νικητών, είχε έρθει η ώρα των ανακοινώσεων. Αυτό που θυμάμαι ξεκάθαρα είναι να περνάω όλο το Μεγάλο Σάββατο και την Κυριακή του Πάσχα στέλνοντας τουλάχιστον 100 και κάτι emails, ενημερώνοντας όλους τους συμμετέχοντες για την έκβαση του διαγωνισμού, ευχαριστώντας τους για τη συμμετοχή τους και απαντώντας στις απορίες που μπορεί να είχαν. Σε εκείνη την φάση του διαγωνισμού μας είχε προκύψει η ιδέα να συλλέξουμε όλες αυτές τις ιστορίες και να τις εκθέσουμε, οπότε επιπρόσθετα χρειαζόμασταν και την άδεια των δημιουργών/συμμετεχόντων

Αυτό το βιβλιαράκι, λοιπόν, περιέχει τις ιστορίες και τις φωτογραφίες που συλλέξαμε κατά τη διάρκεια του διαγωνισμού. Επιπλέον αποτελεί και την πραγματοποίηση της υπόσχεσής μου προς τους συμμετέχοντες, ότι, δηλαδή, θα τους δινόταν η ευκαιρία να διαβάσουν όλες τις ιστορίες. Αποτιμώντας συνολικά όλα τα βήματα που μας έφεραν ως την έκδοση αυτού του τόμου, μπορώ να πω ότι για εμένα προσωπικά ήταν μια εξαιρετική ευκαιρία να αποκτήσω πολλές νέες εμπειρίες και παραστάσεις. Ελπίζουμε να απολαύσετε κάθε μια από τις ιστορίες ξεχωριστά και πιθανά, να σας θυμίσουν και τη δική σας εμπειρία με το πρόγραμμα Erasmus!

Υ.Γ.: Κάποιες από τις ιστορίες και τις φωτογραφίες που λάβαμε μέσω του διαγωνισμού δεν δημοσιεύονται στην παρούσα συλλογή καθώς οι συγγραφείς/ δημιουργοί τους δεν μας έδωσαν την άδεια τους.

Ορέστης Βλάχος
Φοιτητής Εθνικού Μετσόβιου Πολυτεχνείου
Πρόεδρος του ESN Greece, 2011-2012
Σχεδιασμός και στοιχειοθέτηση

"Celebrating twenty five years of Erasmus exchange"

The first step towards the creation of this collection of Erasmus stories came, back in early February 2012, during a brainstorming meeting that the Hellenic Erasmus national agency (I.K.Y. - State Scholarships Foundation) and ESN Greece had, on how to organise a lead up event or contest, connected to the culminating event of the 25th anniversary Erasmus celebrations in Greece.

The idea of a contest appealed to us, because it would steer up the interest for the celebrations, as well as provide us with something more original, authentic and certainly more characteristic of what exactly the effect of the Erasmus exchange program had been these past twenty five years: the voice and the memories of the participants in the form of photographs and written stories.

Back then, Dimitris Maragos and Elina Mavrogorgou on behalf of the Hellenic NA/ I.K.Y. suggested that we should make the contest prize a bit more special by inviting four winners of the competition to participate on the culminating event of the Erasmus 25th anniversary celebrations, on the 18th of May 2012, in Athens. On the ESN Greece side, we also proposed a round table discussion to be held during the event so that the winners of the competition could express more of their views and their experience on the Erasmus program..

The technical details were easily taken care of and by February the 17th 2012, a webform was up on ESN greece.gr inviting participants to share their stories until April the 6th 2012. The contest was also advertised on the Facebook page created by Dimitris Maragos of I.K.Y. (link) for all the celebrations related to the twenty five years of Erasmus.

The day is April the 9th and it has been already four hours since Dimitris Maragos, Elina Mavrogorgou and I have been reading and rating the fifty four stories that we received in less than two months. The competition was hard, the process of choosing the top four, funny and full of moving moments. Wanting to give a chance to everyone, we decided that we should have at least two Greek and two foreign students of each gender on the top four.

After choosing the winners it was announcement time. What I do remember is spending Easter holidays sending out at least 100+ emails to all participants, congratulating and informing them about the results. At the time we had also come up with the idea of making a small exhibition of all these nice stories and for that the participants' consent was required.

This booklet contains stories and photographs that were collected through the Erasmus Story Contest organised by the Hellenic LLP NA-I.K.Y. and ESN Greece. It is also the realisation of my promise to all of you who participated in this contest, that you would have a chance to read all the material we collected. Looking back to all the steps we took to create this contest and this booklet, I can say that it has been a great experience for me and that I have learned a lot taking these steps. We hope it brings lots of happy Erasmus memories back to you and that you enjoy every last bit of it!

P.S.: Some of the stories and photographs we received are not being published here because the original author/ creator did not wish them to be so.

Orestis Vlachos
Student at the National Technical University of Athens
President, ESN Greece 2011-2012
Booklet Design

Το δίκτυο ESN

Το Erasmus Student Network (ESN) είναι ένας Ευρωπαϊκός εθελοντικός φοιτητικός οργανισμός, που αποτελείται από πάνω από 12000 μέλη και από περισσότερους από 393 τοπικούς συλλόγους σε Ιδρύματα Ανώτατης Εκπαίδευσης 36 χωρών. Στόχος του δικτύου είναι η υποστήριξη και η ανάπτυξη της κινητικότητας των φοιτητών.

Το ESN εργάζεται υπό την αρχή του ΦΒΦ - Φοιτητές Βοηθούν Φοιτητές, και είναι αφοσιωμένο όχι μόνο στη βελτίωση της ακαδημαϊκής και κοινωνικής ένταξης των φοιτητών ανταλλαγής κατά τη διάρκεια του Erasmus τους, αλλά και στην παροχή βοήθειας προς τους φοιτητές που επιστρέφουν από την ανταλλαγή και χρειάζονται υποστήριξη στη διαδικασία επανένταξης στην πατρίδα τους. Η Παροχή ενημέρωσης σχετικά με τα ακαδημαϊκά προγράμματα ανταλλαγής και κινητικότητας προς τους υποψήφιους μελλοντικούς φοιτητές Erasmus αποτελεί έναν από τους βασικούς στόχους του επίσης.

Το δίκτυο λειτουργεί σε τρία επίπεδα, το τοπικό, το εθνικό και το διεθνές. Το τοπικό επίπεδο αποτελείται από «συνδέσμους» που βρίσκονται σε άμεση επαφή με τους φοιτητές Erasmus, είτε εισερχόμενους είτε εξερχόμενους. Οι σύνδεσμοι αυτοί διοργανώνουν δραστηριότητες, που περιλαμβάνουν πολιτιστικές και κοινωνικές εκδηλώσεις, όπως εκδρομές σε διάφορα σημεία στο εσωτερικό της χώρας, βραδιές κινηματογράφου, γλωσσικά προγράμματα καθώς και ενημερωτικές ημερίδες για το πρόγραμμα LLP/Erasmus. Σε εθνικό επίπεδο, οι φοιτητές Erasmus και τα συμφέροντά τους εκπροσωπούνται προς τις κυβερνήσεις και τις εθνικές αρχές ενώ σε διεθνές επίπεδο το ESN εμπλέκεται στην επικοινωνία με τις διεθνείς αρχές και άλλους διεθνείς οργανισμούς σχετικά με το μέλλον των Erasmus φοιτητών.

Το συνεχώς αυξανόμενο ενδιαφέρον μεταξύ των φοιτητών για να περάσουν ένα μέρος των σπουδών τους στο εξωτερικό έχει οδηγήσει το ESN στο να αναλάβει την διεξαγωγή και ολοκλήρωση ειδικών projects που παρέχουν στοιχεία αναφορικά με τις πτυχές του προγράμματος Erasmus. Μεταξύ αυτών είναι projects όπως το ESN Survey και το Prime. Το πρώτο αφορά μια έρευνα με στόχο τη συλλογή στοιχείων σχετικά με θέματα ανταλλαγής φοιτητών, τα οποία καθορίζουν την ποιότητα των προσφερόμενων υπηρεσιών καθώς και την «επιτυχία» της ανταλλαγής σε όλα τα επίπεδα. Το δεύτερο (Problems of Recognition in Making Erasmus) είναι μια σύνθετη ποιοτική και ποσοτική έρευνα που στοχεύει στην επισήμανση παραδειγμάτων των υφιστάμενων εμποδίων στην κινητικότητα των φοιτητών και στην παροχή προτάσεων για την βελτίωση, προκειμένου να διευκολυνθεί η ανταλλαγή φοιτητών στην Ευρώπη.

Μέσω της αντιπροσώπευσης των αναγκών και των δικαιωμάτων των Erasmus φοιτητών, το δίκτυο συνεχώς αναπτύσσεται και επεκτείνεται συμβάλλοντας έτσι στην δημιουργία ενός πιο ευέλικτου, διεθνούς εκπαιδευτικού περιβάλλοντος.

Ψυχογιού Αγγελίνα

Πρόεδρος του ESN Greece 2012-2013

president@esngreece.gr

The Erasmus Student Network

Erasmus Student Network (ESN) is a European wide voluntary student organization that is composed of over 12000 members present in more than 390 Higher Education Institutions from 36 countries. It's goal is to support and develop student exchange.

ESN working on a 'students helping students' basis, is dedicated not only in improving social and practical integration of the exchange students during their Erasmus period abroad but also in helping the students who are returning from exchange and need support in the reintegration process in their home countries. Relevant information about academic exchange programs and student mobility given to the future candidate exchange students is one of the aims of ESN as well.

The network is working on three levels, the local, the national and the international. The local level consists of "sections" that work in direct contact with the exchange students, either incoming or outgoing. They organize activities, which include cultural and social events such as trips to various places within the country, film nights, language projects and last, but not least informative meetings about the LLP/Erasmus Programme. On the national level the exchange students and their interests are represented towards governments and national authorities and on the international level ESN engages in communication with international authorities and other international organizations discussing the future of the exchange students.

The continuously increasing interest among students to spend a part of their studies abroad has resulted in ESN undertaking the completion of special projects that give relevant insight to aspects of the Erasmus Programme. Among them are projects like ESN Survey and Prime. The first project is a survey aiming in gathering data on exchange student's issues thus identifying the quality of services offered and the 'success' of exchange students experiences from a number of perspectives. The second project 'Problems of Recognition in Making Erasmus' is a complex qualitative and quantitative research which aims at pointing out the examples of existing obstacles to student mobility and providing suggestions for improvements in order to facilitate student exchange in Europe.

Through representing the needs and rights of international students the network is constantly developing and expanding thus contributing in the creation of a more mobile and flexible education environment.

Psychogyiou Angelina

President of ESN Greece 2012-2013

president@esngreece.gr

IKY- Εθνική Μονάδα για το Πρόγραμμα Erasmus

«Το Πρόγραμμα ERASMUS διευρύνει το μυαλό και τους ορίζοντες των νέων. Το μυαλό μοιάζει με αλεξίπτωτο: δουλεύει σωστά όταν είναι ανοικτό».

Η Ελληνική Εθνική Μονάδα / IKY υποστηρίζει τις πρωτοβουλίες φοιτητών που στοχεύουν στη βελτίωση και τη μετεξέλιξη του Προγράμματος ERASMUS μετά το 2013, χρονιά ορόσημο για την ολοκλήρωση του Ευρωπαϊκού Προγράμματος «Δια Βίου Μάθηση». Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή σε συνεργασία με τις Εθνικές Μονάδες και το δίκτυο φοιτητών ERASMUS ESN, εργάζεται με σκοπό τη βελτίωση της ποιότητας της κινητικότητας των φοιτητών στην Ευρώπη, αλλά και πέραν αυτής.

Μετά από 25 χρόνια συνεχούς λειτουργίας, πάνω από 2,5 εκατομμύρια φοιτητές από όλη την Ευρώπη, μεταξύ των οποίων και 45.000 φοιτητές σε Ελληνικά ιδρύματα έχουν λάβει μέρος στο Πρόγραμμα ERASMUS για σπουδές αλλά και πρακτική άσκηση, εφόσον από το 2007 η πρακτική άσκηση έχει ενταχθεί στο Πρόγραμμα ERASMUS. Χαρακτηριστικό είναι ότι υπολείπεται μόνο 3,89% αύξηση της κινητικότητας φοιτητών, ώστε να επιτευχθεί ο στόχος των 3 εκατομμυρίων φοιτητών ERASMUS μέχρι το 2013.

Όπως είναι ευρέως γνωστό, το Πρόγραμμα ERASMUS, ένας από τους λόγους που πραγματικά αγαπάμε την Ευρώπη, αποτελεί τη ναυαρχίδα των Ευρωπαϊκών Εκπαιδευτικών Προγραμμάτων ανταλλαγής. Το Πρόγραμμα ERASMUS υποστηρίζει δραστηριότητες Ιδρυμάτων Ανώτατης Εκπαίδευσης σε ευρωπαϊκό επίπεδο και προωθεί την κινητικότητα και την ανταλλαγή φοιτητών, καθηγητών και μελών του προσωπικού τους. Η κινητικότητα μέσω του Προγράμματος ERASMUS παίζει σημαντικό ρόλο στη διεύρυνση των ευρωπαϊκών οριζόντων των φοιτητών. Προσφέρει επίσης στους νέους Ευρωπαίους πολίτες τις απαραίτητες γνώσεις και εφόδια, ώστε να επωφεληθούν από τις ευκαιρίες που τους προσφέρονται καθώς και να ξεπεράσουν τις δυσκολίες της Ευρώπης του σήμερα και ενδεχομένως του αύριο.

Οι φοιτητές που έχουν λάβει μέρος στο ERASMUS γνωρίζουν από πρώτο χέρι τι μπορεί να προσφέρει το εν λόγω Πρόγραμμα. Οι συμμετέχοντες γίνονται πιο ανεξάρτητοι, είναι ανοικτοί σε νέες κουλτούρες, εξοικειώνονται ενίοτε και με ένα νέο αλφάβητο, μαθαίνουν να είναι δημιουργικοί, να προσαρμόζονται και να αντιμετωπίζουν πιο αποτελεσματικά δυσκολίες. Αυτές οι δεξιότητες είναι απαραίτητες όπου κι αν επιλέξουν να ζήσουν, να εργαστούν και να δημιουργήσουν στο μέλλον, αφού ένα ανοιχτό και καινοτόμο πνεύμα αποτελεί διαβατήριο για την εξεύρεση εργασίας.

Πεποίθησή μας είναι ότι το Πρόγραμμα «Δια Βίου Μάθηση» / ERASMUS δίνει στους φοιτητές την ευκαιρία να ενδυναμώσουν και να διευρύνουν τους επιστημονικούς τους ορίζοντες, ενώ συγχρόνως καλωσορίζει τις πολιτιστικές και κοινωνικές πτυχές της ζωής στο εξωτερικό.

Θεωρούμε επίσης ότι το δίκτυο ESN αποτελεί ενεργό εταίρο των Ευρωπαϊκών Ιδρυμάτων Ανώτατης Εκπαίδευσης βοηθώντας και προσφέροντας ανεκτίμητη πρακτική πληροφόρηση, τόσο στους εισερχόμενους φοιτητές όσο και στους φοιτητές των δικών τους Ιδρυμάτων σχετικά με τις νέες προοπτικές που ανοίγει το Πρόγραμμα ERASMUS.

Αυτή η μικρή έκδοση, φτιαγμένη από τους φοιτητές που έλαβαν μέρος στο Πρόγραμμα «Δια Βίου Μάθηση»/ ERASMUS είναι η ιδανική ευκαιρία να μοιραστούν την εμπειρία τους με άλλους φοιτητές, στο πνεύμα του συνθήματος του δικτύου ESN, «φοιτητές βοηθούν φοιτητές».

Η Ελληνική ομάδα ERASMUS/ IKY

Hellenic LLP/ Erasmus National Agency

Always remember: "Erasmus opens the eyes, the mind, and young people 'horizons...Hence, the mind is like a parachute, it works properly only when it is open"

The Hellenic National Agency /IKY supports students' initiatives, aiming at the improvement and development of the ERASMUS Programme beyond 2013, the milestone year for the completion of the European Lifelong Learning Programme. The European Commission in cooperation with the National Agencies and ESN is making a focused effort on improving the quality of student mobility in Europe and beyond.

After 25 years of continuous implementation, more than 2.500.000 students all over Europe, among which 45.000 students from Greek HEIs, have already participated studying and working abroad, since working placements are part of the ERASMUS Programme as of 2007. It is worth mentioning that just a 3,89% increase is missing for the achievement of the 3 million Erasmus students' target, by 2013.

It is widely acknowledged, that the Erasmus Programme - one of the reasons we do love Europe - has become the flagship of the European Educational exchange Programmes. Erasmus supports European activities in higher education institutions and promotes students', teachers' and staff mobility. Student exchanges in the framework of the Erasmus Programme play a major role in widening their European horizon awareness. The program offers opportunities and equips young European citizens with the necessary skills and knowledge, so that they may overcome the present and future challenges in Europe.

The Erasmus alumni are well aware of the ERASMUS Programme benefits. They have become more independent, have opened themselves to a different culture and even a different alphabet and have learned how to be creative, how to adapt and how to see difficulties as challenges. These are valuable skills to be used wherever they will choose to live and work, as being open-minded and innovative will be their best passport for future employment.

It is also our strong belief that the ERASMUS Program gives the opportunities to the participating students to widen and strengthen their scientific horizons while it embraces the valuable cultural and social aspects of living in a foreign country.

We consider as well that ESN is an active partner for European Universities, helping and giving priceless practical information to incoming students while informing home students about the new perspectives the LLP/ ERASMUS Programme can offer.

This booklet, created by ERASMUS students is the perfect occasion for them to share ERASMUS experience with others, supporting the ESN slogan: "students helping students".

The Hellenic Erasmus Team/IKY

Dimitris Maragos
Elina Mavrogiorgou

Ο Δημήτρης Μαραγκός και
η Ελίνα Μαυρογιώργου

The round table discussion

Στιγμιότυπα από την
στρογγυλή τράπεζα

The Head of Unit/ LLP Terry
Kamenoroulou coordinates the
round table discussion

Η προϊσταμένη του LLP Τέρρυ
Καμενοπούλου, συντονίζει τη
συζήτηση στρογγυλής τραπέζης

Contest winner:
Nadia Toumpaniari
with her story

Μια από τις νικήτριες
του διαγωνισμού, η
Νάντια Τουμπανιάρη,
με την ιστορία της

Contest winner:
Tzotzos Constantinos
Κωνσταντίνος Τζώτζος

Contest winner:
Avi Mizrahi

Contest winner:
Nadia Toumpaniari
Νάντια Τουμπανιάρη

Contest winner:
Dora Mezei

A story from my exchange period, through the Erasmus programme The story of my Erasmus

Dora Mezei
Hungary

The fastest you will ever experience your days passing by is after about your second week of Erasmus.

I will never forget my father's skeptical glance at me from behind his reading glasses on that early spring afternoon as he asked:

'Aristotle University of Thessaloniki? Why especially?'

See, I was lucky enough to get accepted not only to one but to two universities as a result of my Erasmus application. One of these was the Humboldt University of Berlin and the other was the University of Thessaloniki. And as every strict and conservative father, he expected me to choose the former.

'Because, I want to wake up and see the sea the first thing every single morning for the entirety of my exchange time. 'No more questions' he answered and there really were none. Maybe he was not so strict after all.

This was the first thing Erasmus taught me.

And I did see the sea every single morning.

I saw it from the balcony of Skepastou 20, the famous 'Cosmopolitan House' owned by the scary old Sakis, who would never miss a chance to get a welcome or a farewell kiss out of pretty foreign girls. His house stood in the beautiful area of the forty churches with his big blue old-timer parked upfront. The rooms looked like rooms of some old brothel with their huge mirrors and painted fat little angels on the ceiling. It was a magical place. In every room of every flat of every floor lived a person from another country, another continent, another world. Consequently, Erasmus did not only give me five months of Greece as a gift, it gave me the whole world. To keep.

Let's see. There was Daniel, one of my flat mates. He had been studying pharmacy for years; he was something like a regular at the CH. Always in a good mood, always ready for fun, a Palestinian Christian from Israel. Ahmed on the 1st floor, a Kurdish PhD student from Iraq, who was the first person I met on my first night in Thessaloniki and who made me dinner to celebrate my arrival without knowing anything about me. Ivana from Serbia with her perfect Greek and killer sense of style. For shopaholics like the two of us, Thessaloniki was the perfect place to sin. There was Nathan, on the ground floor from Holland, the tallest guy I have ever met (despite him saying that he is average height in the Netherlands), Francois, the beautiful, sophisticated French boy who was an object of admiration for both boys and girls everywhere he went and also to the greatest disappointment of all of them, a seminarist. There was the loud Italian

lawyer, Giuseppe who was half Egyptian and who appeared about once a month to bake us delicious Sicilian pizza. There was beautiful Czech Suzana with the biggest blue eyes Greek men had ever seen, and of course, Konstantinos the cheerful Greek.

At first, such diversity makes you dizzy. And then it all becomes natural, even addictive, scarily quickly. Soon, we became a big family and were inseparable. We did all kinds of craziness together. We traveled the whole of Greece by train, car, on foot. Lay on deserted beaches, tried hundreds of different gyroses, dressed up in crazy costumes at Carneval, studied, partied. They taught me so much. Without Ivana, I would never know that I am actually too short to wear a long coat, without Giuseppe I would think that all Italians despise ketchup and don't secretly soak their pizzas in it, without Kostas, I would have never learned the sauciest Greek slang and so on...

Without those five months, I would never know who I really am.

Every weekend the inhabitants of a different flat cooked for the whole gang something traditional from their home. Often the food was subject to skepticism at first and then gotten used to. These lunches turned into dinners and late night snacks and early drinks and ended up in a bar somewhere in town...or the roof.

The roof. The Cosmopolitan House had a roof overlooking...well, everything. The sea, the city, the university. It was the most beautiful view of Thessaloniki. The roof was also the host of a number of amazing parties, which of course took place in English, Greek, French, Arabic, Italian, etc. Madhouse! Sometimes the landlord came upstairs to end the fun but ended up drinking Ret-sina with us till the crack of dawn.

At the crack of dawn... there was a certain indescribable atmosphere in Thessaloniki. A certain magical scent before the smell of gyros and exhaust fumes invaded the city. A time I would walk almost alone down from the hill toward the university, the time only I and old ladies on their way to church would be awake. This scent is a secret I share with them.

Since my time in Greece, I don't just have one home. I have plenty. I am not only at home in Salonica but a little bit in Serbia, Iraq, Israel, France, Italy, Germany and the Netherlands.

The greatest distance you can ever travel in the shortest time is by the means of daydream.

I quickly fell back to Earth thanks to the loud beep of the security system and the sound of my heels on the floor.

The floor of the European Parliament is made of beautiful red marble. I pick up my schedule which says: Conference on the New Approach of the IMF to the Greek situation, Greek to English. Booth No.2.

No surprise there, I spent all last night researching this subject. I am just about to turn my phone off when it rings. Or to be more exact: sings: Ολα καλάάάάάά θα σου πάνε.....

Ελα μωρό μου;

.....Ναί, κατά της 7.

.....Όχι, μην με περιμένετε αγάπη μου.

..... Χαχαχα!! Και εμένα μωρό μου..... Αντε γειά, φιλάκια.

The Erasmus Marriage

The following short story is highly influenced by a real life experience!

Avi Mizrahi

It was a nice spring day, calm and sunny. Christos and Stelios sitting at the Λευκός Πύργος in Thessaloniki, taking a frappe and watching the blue wavy sea, The Mediterranean. Christos sees a little fishing boat far away from the sea, in movement. In one moment, he remembers an old Turkish friend, and asks to Stelios;

- "Vre Stelio, do you believe in love?"
- "What are talking about my friend! Love exists only in the movies! I've never told anyone "σ' αγαπώ" with my heart beating pe!"
- "Ah pedi mou... So let me tell you a different, a real story of a boy who passed from this city, his heart burning with love, and his mind in search of change... Listen now..."

He was born in the Aegean city of Izmir/Smyrna. In such a family and a social atmosphere, experiencing a multilingual, a multicultural childhood. Avi's parents used to speak Sepharad Spanish as their second language, where as it was the mother tongue of my grandparents. It was such a social atmosphere which was pointing out him the basic reality of this world: Change.

After finishing his high school degree, he won a scholarship and moved to another city which had a highly multicultural past: Istanbul/Constantinople. There, he continued his education discovering that actually he was highly interested in social sciences. After 3 years of studying in the city, now, it was another time for him to move again and let the basic principle of life influence him one more time.

When Avi shared the fortunate news that he got from the International Office of the university with his old friends, their reactions were not really welcoming: "Do you really want to go to Greece?" or "Come on, it is just across the Aegean coast, also the people are very similar to us there, why don't you go to somewhere more 'far away'?"

Right now, we can only laugh at them. It was clear that their critics were only based on simple prejudices and generalizations. But, it was not that easy to "leave." Anyway, he did... And it was this lively experience teaching him that it was not the geographical distances dividing people, but actually their mental distances, their grand prejudices based on simple information gathered from here and there about the "other side, was the responsible for the clashes. Going beyond the fanatic discourses, Avi was there to meet with "the other side" and express himself.

One night, he took the bus from Istanbul/Constantinople on the way to Thessaloniki. While he was on the road, actually he did not know anything which was about to happen to him. He arrived to Thessaloniki and started to discover the city. He was adopted to the student life based in the university campus. But of course, with several questions in his mind: "Was it revolutionary that in Greece two times a day the meals were free for students at the student restau-

rant? A professor distributing the course books to his students for free. Was this a sign of 'hospitality' or was it 'norm' in this country?" These questions was was following another. But by time, he was meeting with the daily life outside the university campus.

Soon, he met several Greek musicians playing Mediterranean music, and searching for a bassist like him! So, it was time for him to express his music, with udi and baglamas! In Thessaloniki, he started giving concerts with his Greek friends, with the musical group of SaBach. And like the musical melodies joining one another, they were becoming the symbols of harmony and respect to eachother.

In such an atmosphere, 6 months passed rapidly and it was time to leave Greece. Therefore, it was the time for departure back to Turkey. But, can you imagine him leaving such an atmosphere behind? He applied for another visa from the consulate and turned back to Greece within 10 days! And of course, another reason for his passion was the beautiness which he left in Thessaloniki...

After spending his summer holiday in Greece, it was again time to turn back to Turkey.

Yes, this time he turned back, but with several documents to apply for the Erasmus Placement Programme in Italy! In 10 days he got his visa, and hit the road for the boot!

Another 6 months-time experience at another coast of the Mediterranean. After this 6 months, it was similar scenario of departure on the scene. Going back to Constantinople/Istanbul...

But do you think that his story would finish like this, in a sad way?

Fortunetaly no!

- Guess what? He is married, and he is living in Italy, now! Seriously!
- But with whom did he get married, how?
- With his class-mate from Thessaloniki pe! Avi and Sara, the Erasmus couple, don't you remember?
- Oh my God, the musician Avi, Στην υγειά σας!
- Yes my friend Stelio, this is called the Erasmus Marriage, pe!

Erasmus Story

Τζάτζος Κωνσταντίνος

Ένας χρόνος πέρασε από τότε. άνοιξη ήταν.
Προορισμός η Γερμανία και συγκεκριμένα η πόλη Munster.
Από την φιλοσοφική του Αριστοτελείου και το τμήμα ελληνικής φιλολογίας, στη φιλοσοφική της Βεσπφαλίας και το τμήμα βυζαντινών σπουδών .
Έξι μήνες γεμάτοι ζωή.
Έρωτας, ταξίδια, φίλοι, γράμματα και τέχνες, χαμόγελα και δάκρυα.

Οι πρώτες μέρες ήταν δύσκολες. Σκέφτηκα ακόμη και να επιστρέψω.
Να βρεις σπίτι, να θυμηθείς την γλώσσα, να χάνεσαι στην πόλη... μια πόλη που την έμαθες σαν να ήταν η δικιά σου.
Όλα όμως τακτοποιήθηκαν. Με θέληση, επιμονή και πίστη στον άνθρωπο.
Δύο βδομάδες έζησα στον ξενώνα. Νέοι φίλοι, ξενύχτια, ενέργεια περίσσια. Κέφι οι Ιταλοί, μελαγχολία οι Γάλλοι, φλογισμένοι ντεσπεράντος οι Ισπανοί.
Και εμείς, να δίνουμε την τραγική διάσταση στη ζωή.
Οι ντόπιοι καλοσυνάτοι και ευγενικοί, πρόθυμοι να βοηθήσουν.
Ο ανοιξιιάτικος ήλιος, γλυκός και δροσερός, συντρόφευε τις ζωές μας.
Μια πόλη καθαρή, περιποιημένη, πράσινη.
Ποδήλατα παντού. Ένα μωβ παλιοποδήλατο, το κοίταζες και το λυπόσουν.
Αυτό διάλεξα να κυβερνώ.
Με ταλαιπώρησε όσο τίποτε άλλο, μα κάθε πεταλιά με πήγαινε πιο κοντά στο όνειρο. Ας είναι..

Πρωταπριλιά λοιπόν βρίσκεσαι στο δικό σου σπίτι-δώμα.
Εκεί μαγείρευες, μελέτησες, έκανες έρωτα, μέθυσες, φιλοξένησες, έζησες.
Πρωταπριλιά και η αρχή του εαρινού εξαμήνου.

Να μάθεις και να μάθεις μου έγραψε ο Καβάφης.
Κριτική του Αριστοτέλη στις ιδέες του Πλάτωνα, κάθε Δευτέρα.
Τις Τρίτες εικονομαχία. Τετάρτη Μέγας Κωνσταντίνος και ίδρυση της Νέας Ρώμης.
Konstantinopel.
Δεν θα ξεχάσω τα συγχαρητήρια που μου έδωσε ο καθηγητής μετά την παρουσίαση της εργασίας μου.
Ακόμα νιώθω άσχημα για την προφορά μου μα θαρρώ κάλυψα την ασχήμια της με το πάθος που χα.
Αρκετά όμως με την ευλογία της γενειάδας μου. Ένα έδωκα δέκα πήρα.
Οι βιβλιοθήκες πλήρεις και φωτεινές.
Λεωφόρος Νίκης, Κυριακή του Απρίλη ένα πράμα.

Καλά όλα αυτά, τα πανεπιστημιακά και τα εκπαιδευτικά.
Η σημασία τους τεράστια. Μα άλλα κρατά η καρδιά.
Να λες καλημέρα σε πέντε γλώσσες και σε ανθρώπους που τόσο λίγο ξέρεις μα τόσο οικεία τους ένιωσες,
που ακόμα αναρωτιέσαι πως και γιατί.

Ήθη, έθιμα, τραγούδια, ποιήματα, συνθήματα, σκίτσα, μπαλόνια, μπουρμπουλήθρες... Να δίνεις και να παίρνεις και να ξαναδίνεις.
Κι όλο πιο ψηλά να θες να φτάσεις.
Ένας Περσέας που θα τα αλλάξει όλα. Και τα άλλαξες όλα. Κι ενώ οι μέρες τρέχουν.. σου λείπει το γαλάζιο.
Συλλαμβάνεις την έννοια της πατρίδας σου ,την ταυτότητα σου την εθνική που σοφοί και τεχνοκράτες έψαξαν να βρουν. Έπρεπε να βρεθείς χιλιόμετρα μακριά για να την κατανοήσεις.
Φως, κύμα, ήλιος, δροσιά, αλμύρα, έρωτας, γέλιο, καρδιοχτύπι, αγκαλιά...
Τότε κατάλαβα...

Κι από ταξίδια, άλλο τι. Άμστερνταμ με φίλους παιδικούς, Βρυξέλλες τυχαία σε gay parade, Βελιγράδι-Ναισσό-Σκόπια-Ρεντίνα εκδρομή-αστραπή, έκπληξη στον φίλο μας τον πρασινομπερέ.
Παρίσι με την αγάπη μου. Αμβούργο, νύχτες γεμάτες έρωτα.
Βρέμη, Κολωνία, Ντίσελτορφ, Μύνστερ.
Διαφορετικοί θεοί και άνθρωποι, ρυθμοί γοτθικοί, μινωδικές κι εικόνες πρωτόγονες, γεύσεις αναλλοίωτες.

Για το τέλος άφησα το απόλυτο...
Αυτό ντε, που ή τα παίρνει όλα ή εγκαταλείπει τα πάντα.
Εκεί στη Γερμανία λοιπόν, γνώρισα την πιο γλυκιά αίσθηση. Ένα ρίγος, αντικρίζοντας ένα χαμόγελο.
Δεν ήξερα μέχρι τότε τι πάει να πει αγάπη.
Ήλπιζα να την αισθανθώ και γω κάποτε. Και ήρθε στην κατάλληλη
Στροφή της ζωής μου. Όταν ξεχώριζα τις στιγμές του παρελθόντος, όπως οι μανάδες ξεψειρίζουν τις φακές.
Κρατούσα τα χρήσιμα και παραμέριζα τα βλαβερά. Σε αυτήν την στροφή εμφανίστηκε η Τάνια.
Αυτά τα μάτια κοιτώ και θα βλέπω.
πολλά χρόνια ακόμα και θα χαμογελώ.
Αν ξεκινούσα να γράφω για την Τάνια θα ξεχνούσα όλα τα άλλα.
Έξι μήνες τώρα ζούμε ο καθείς στον τόπο του.
Κάθε μήνα όμως βρισκόμαστε...
Μαδρίτη-Θεσσαλονίκη. Δεν το βάζουμε κάτω.
Από του χρόνου θα ζούμε και πάλι μαζί, στο ίδιο σπίτι όπως και τότε.
Μαζί και για πάντα. Όχι, δεν είναι μεγάλες κουβέντες μήτε ευχολόγια.

Κι όλα αυτά γιατί τολμήσαμε. Αρπάξαμε την ευκαιρία που μας έδωσε ο Έρασμος. Κι άξιζε όσο τίποτε. Τουλάχιστο στα χρόνια τα φοιτητικά.

Νοσταλγία, είναι η ανάμνηση(όχι βαρύθυμος εδώ) ευχάριστων καταστάσεων.
Με αυτό το συναίσθημα, με τα νιάτα στην καρδιά και με την αδιάκοπη προσπάθεια θα πατήσεις κάθε απόρθητο κάστρο. Αξίζει..

ΥΓ Δεν θα μπορούσα να μην ευχαριστήσω την καθηγήτρια μου Λένα Αραμπατζίδου.
ΥΓ2 Συν Αθηνά και χείρα κίνει.

Erasmus: The story behind the curtains

Νάντια Τουμπανιάρη

Δευτέρα βραδάκι. Μόλις μπήκα σπίτι, μετά από μία ομολογουμένως γεμάτη μέρα. Παρατηρώ το γεμάτο κούτες δωμάτιό μου (κάτι εύλογο αφού είμαστε εν μέσω μετακίνησης) και αναστενάζω. Ποιος έχει όρεξη για μάζεμα τώρα, σκέφτομαι κοιτάζοντας τριγύρω. Όσπου το μάτι μου πέφτει σε ένα τετράδιο που γράφει "Forever Friends" απέξω. Σηκώνοντάς το πέφτει από μέσα μια χειροποίητη ευχκτήρια κάρτα γενεθλίων, από την Ειρήνη. Το δώρο μου για τα περσινά μου γενέθλια. Το ανοίγω σχεδόν μηχανικά, και αυτόματα νιώθω ένα πλατύ χαμόγελο να σχηματίζεται στο πρόσωπό μου. Οι καλύτερες στιγμές της παραμονής μας στη Γαλλία, με το πρόγραμμα Σωκράτης Έρασμος, βρίσκονται εκεί, με επεξηγήσεις και χιουμοριστικά σχόλια από τα χεράκια της Ειρήνης, για να σιγουρέψουν ότι δε ξεχάσω ούτε μία.

Και πρώτα πρώτα, οι δυό μας, στο αεροπλάνο, με ένα κράμα ενθουσιασμού και φόβου για ό,τι μας περίμενε. Πόσα περάσαμε αλήθεια για να φτάσουμε μέχρι το αεροδρόμιο με τη γραφειοκρατία και όλα τα υπόλοιπα εμπόδια που παρά λίγο να μας στερήσουν αυτή τη μοναδική ευκαιρία. Τώρα κουνώ το κεφάλι χαμογελώντας, αλλά τότε δεν ήμουν τόσο ψύχραιμη! Και όμως, τα καταφέραμε Ειρήνη μου. Και να που τώρα σαλπάρουμε στην άγνωστη τότε Angers με βάρκα την ελπίδα!

Επόμενη στάση (και λήψη) στο gare ή αλλιώς σιδηροδρομικό σταθμό με τα «λίγα» μπαγκάζια μας! Λιτές και απέριττες όπως πάντα! Ευτυχώς που η μητέρα μου αποφάσισε να μας συνοδέψει, για να μας τακτοποιήσει γιατί αλλιώς μας έβλεπα αλλού για αλλού παρέα με τις βαλίτσες, τσάντες και τσαντάκια. Μα και αυτό το TGV, να μην φωνάζει τις στάσεις; Μάλλον φοβόταν μήπως ξυπνήσει τους επιβάτες, οι περισσότεροι εκ των οποίων ψιλό ροχάλιζαν.

Και μετά επιτέλους, στην εστία μας, στα μικρά πλην άκρως βολικά μας δωμάτια, με τη κοινή κουζίνα. Και έπειτα, η πρώτη μέρα στη σχολή. Τίποτα δεν καταλάβαμε, μιλούσαν όλοι τόσο γρήγορα.. ευτυχώς που είχα το μαγνητοφωνάκι μου μαζί και ακούγαμε τις παραδόσεις σε επανάληψη.

Και έπειτα, η πρώτη συνάντηση των Ερασιμιτών. Εκεί γίναμε 4 πλέον, αφού στην παρέα προστέθηκαν η Αλεξάνδρα και η Ντίνα. Ωπ, να και η ομαδική μας λήψη στο κάστρο της Angers. (Ειρήνη πού είσαι; Πάλι κοιμήθηκες; Τι θα γίνει τελικά με σένα, τη νύχτα μέρα έχεις κάνει!)

Να και μια ξεχωριστή λήψη από τις μεταμεσονύχτιες μας λιγούρες. Το μόνο μαγαζί που ήταν εκεί για εμάς τότε ήταν ένα με κερμπάπ στο κέντρο της πόλης, και κάθε φορά κουβαλούσαν η Ειρήνη και η Άλεξ τις μερίδες με το ποδήλατο. Τουλάχιστον έκαιγαν τις θερμίδες! Εγώ πάλι, απλά τις έτρωγα!

Α, να και η Tsiknojeudi μας! Και έλεγα τι έλειπε τι έλειπε. Πόσα μαγειρέψαμε τότε; Πόσα όμως; Και τα φάγαμε κιόλας! Αυτά είναι. Και φυσικά μαζί μας ήταν οι νέοι μας φίλοι, Anna, Nora, Jozsef & Akos από Ουγγαρία, Jacinda από Αυστραλία και φυσικά η Dana από Ρουμανία η οποία όπως πάντα τραβούσε φωτογραφίες ΣΥΝΕΧΕΙΑ και μας εκνεύριζε. Τώρα που το σκέφτομαι όμως δεν ήταν και τόσο άσχημα, γιατί τώρα έχουμε ολόκληρα αρχεία από στιγμές απείρου κάλλους.

Έπειτα, να και τα ντοκουμέντα μας από την πόλη του Φωτός. Πόσο όμορφο είναι τελικά το Παρίσι! Όσο ψυχρό και απρόσωπο είναι μόνο του, τόσο πολύχρωμο γίνεται όταν έχεις καλή παρέα! Και μεις είχαμε την καλύτερη αφού είχαμε η μία την άλλη!

Όμως η ζωή στο Εράσμος, όσο φωτεινή και ανέμελη και αν ήταν, δεν ήταν μόνο εκδρομές. Είχε και μαθήματα, που έπρεπε να περάσουμε, γιατί, ας μη ξεχνιόμαστε για σπουδές είχαμε πάει εκεί. Τουλάχιστον αυτό ήταν το αρχικό πλάνο, άλλο αν στην πορεία το ρίξαμε στα ποτά και στα ξενύχτια! Όμως ευτυχώς, για άλλη μία φορά, υπάρχουν ντοκουμέντα που επιβεβαιώνουν ότι ναι, κύριοι, εμείς μελετούσαμε! Πιο συγκεκριμένα, ξενυχτούσαμε μελετώντας! Πραγματικά, όποτε τη βλέπω αυτή τη φωτογραφία γελάω. Με την Ειρήνη και την Άλεξ, στο δωμάτιό μου, η ώρα πρέπει να ήταν 5 και κάτι ψιλά τα ξημερώματα, το ψυγείακι μου πλέον άδειο -γιατί χωρίς καύσιμα δουλειά δε γίνεται όπως να το κάνουμε-, εμείς με την Ειρήνη με μαύρους κύκλους, να γράφουμε σα τα geeks στα laptops μας την εργασία του monsieur Βουίον. Και κλασσικά, την επόμενη μέρα παραδίδαμε (εντάξει, επειδή αλλάξαμε χώρα δε σημαίνει ότι έπρεπε να αλλάξουμε και το στυλ μας!). Κάποια στιγμή μας πήρε ομαδικά ο ύπνος. Πάλι καλά που είχα βάλει υπενθύμιση και μας ξύπνησε εγκαίρως για να κάνουμε τις τελικές μετατροπές, να εκτυπώσουμε τις εργασίες και να τις παραδώσουμε! Τελικά, όπως ήταν αναμενόμενο βέβαια, όλα πήγαν κατ'ευχήν. Εμ, ο καλός ο φοιτητής ξέρει από χρυσές τομές και τις χρησιμοποιεί όπου χρειάζεται, θυσιάζοντας τη διασκέδασή του για την επιστήμη!

Και κάπως έτσι, ο καιρός σιγά σιγά πέρασε, και ένας ένας, μετά την εξεταστική, τα παιδιά έφευγαν. Λίγο πριν φύγουμε και εμείς, είχαμε εκείνη τη τέλεια «σχολική» εκδρομή στο Saint Malo, μια παραλιακή πόλη στην περιοχή της Βρετανίας, με ένα κάστρο πάνω στο κύμα, που συνεχίζει μέσα στη θάλασσα, και φτάνεις σε ένα άλλο κάστρο. Εκεί, ανεβήκαμε βράχια, πολεμώντας την υψοφοβία μας, χορέψαμε στο κύμα, εξασκήσαμε το καράτε μας στην άμμο, παρακολουθήσαμε μια συναυλία, και περιηγηθήκαμε στα αξιοθέατα της πόλης.

Στην επιστροφή στην Angers, ήμασταν όλοι λίγο μελαγχολικοί, γιατί ξέραμε πως ήταν η αρχή του τέλους. Και κάπως έτσι, έφτασε και η 1η Ιουνίου, που θα επιστρέφαμε στην Ελλάδα με τα πολλά πολλά ΠΟΛΛΑ μπαγκάζια μας. Κοίταξα τη Γαλλία από ψηλά καθώς απογειωνόμασταν. Ήταν officially the end of an era.

Πόσες στιγμές μπορούν να χωρέσουν σε ένα δίμηνο; Πολλές, αν είσαι με τα σωστά άτομα! Αρκετές εκ των οποίων πιθανότατα με τα χρόνια θα τις ξεχάσω. Αυτό όμως που δεν υπάρχει καμία περίπτωση να ξεχάσω όσα χρόνια και αν περάσουν, είναι τα υπέροχα πρόσωπα που μπήκαν στη ζωή μου τότε, το Γενάρη του 2010, σε εκείνη τη μικρή πόλη της Γαλλίας, και το πόσο την άλλαξαν έκτοτε. Κλείνω το τετράδιο, δε μου χρειάζεται πλέον. Όλα αυτά που πρέπει να θυμάμαι βρίσκονται αλλού, ανεξίτηλα θωρακισμένα από φυσικές φθορές και αλλαγές. Και αυτό είναι κάτι που δεν αλλάζει, όσες χώρες, εποχές και σελίδες και αν περάσουν. Και τώρα, ώρα για καφέ με Ειρήνη και Άλεξ! Και κάτι μου λέει ότι θα πάμε στο αγαπημένο μας γαλλικό μαγαζί σήμερα! Τυχαίο; Δε νομίζω!

Dora Mezei

Avi Mizrahi

Τζώτζος Κωνσταντίνος

Νάντια Τουμπανιάρη

Οχι είμαι στο εράσμουσ μου

Jose Antonio Cruz Lanzarote
(UCLM, Albacete) Castilla La Mancha, Espana.

Hello Erasmus family. I have already missed you , τι κάνετε? For sure, πολύ καλά.

I'm fine, I'm at home and everything going well , everything is the same, less one thing, ME and now, I `m going to tell you why.

My name is Jose Antonio Cruz Lanzarote, son of the family of the Cruz, from the region more deserted populated and extensive of Spain, Castilla La Mancha, Don Quijote's homeland, where the seas are of land and landscapes are decorated with vineyards and windmills that talk when the wind blows. Place where I `m from and I feel very proud especially for its modest and rural people.

I am a student of Labor Relations and Human Resources of the University of Castilla La Mancha, which gave me the opportunity to study for an academic year at Aristotle University of Thessaloniki.

To be honest I didn't know many things of Greece, besides it would be almost the first time coming out of my country and who would have thought that this country would become the best place I've visited in my life. The day that I was waiting so nervios had come on september 2010 I arrived in Thessaloniki and in the blink of an eye, I landed in Thessaloniki.

During the first two months everything was very strange and super fun. I remember my favorite word was δεν καταλαβαίνω, but I gradually improved my

Greek and could speak some more. δεν καταλαβαίνω and μαλάκα.

The lessons started and it was in English and I remember I could not understand nothing ,in class there were people from all over Europe, as well as my dormitory, it was the first time I met people from so many countries, also started the famous parties of the esn Erasmus, and these were super fun knowing people every day from Europe, and the typical trips like Bulgaria, Istanbul, Fyrom...

Gradually I was adapting to my new life where every day, I played my little game of tabli, my frappe and of course my combolio always in my hand. Let's say started to understand the philosophy of χαλαρά χαλαρά and I loved it.

On the 15th of December the ESN of Thessaloniki celebrated his big Christmas party and we had to wear a costume. It was my great oportunity to enjoy with my new European friends and the last day to enjoy their company before my Christmas holidays at home. I chose to dress up as David Villa, a Spanish football player known all around the world. I honestly looked like his twin brother. My friend Ruben, as always,was at my side; this time dress up as my manager.

During the party, Greek guy member of the ESN,offered me a white drink called Ouso.It was really strong, so I decided to mix it with orange juice. Suddenly I started feeling a sharp pain in the stomach.Perhaps the strongest pain I've had in my life. Ruben and me left the party and tried a find a taxi. Sadly that day we didn't see any taxi.

Some guys from a car shouted paok paok ara, because they joke about my costume and Ruben said that we were erasmus student,it was an emergency and they kindly took us to the closer hospital.

When we arrived to the hospital, the people who were there pointed at us and they took pictures os us. It was a funny situation, I couldn't believe it. A child came to us with a pen in her hand; he wanted my autograph! She made me laugh despite my severe stomach pain.

I was sitting on a wheel chair for several hours. The doctors made to me a lot of test and I had to wait for all the results. And still wearing the football equipment! Ruben, as always,was by my side. Every time I tell this story I remember him. Sincerely, I thought it was the last day of life, the hours passed slowly.

Finally in the morning, a doctor came to talk with us. He said that there was no problem with ouzo, because ouzo is very good and the next week you and me going to said after your surgery for appendicitis.

No way! It was a nightmare...but It wasn't so. Thirty minutes later I was in the operating room,really scared, dressed in green and surrounded by doctors and nurses.Pain,fair,green,I can not remember anything else.

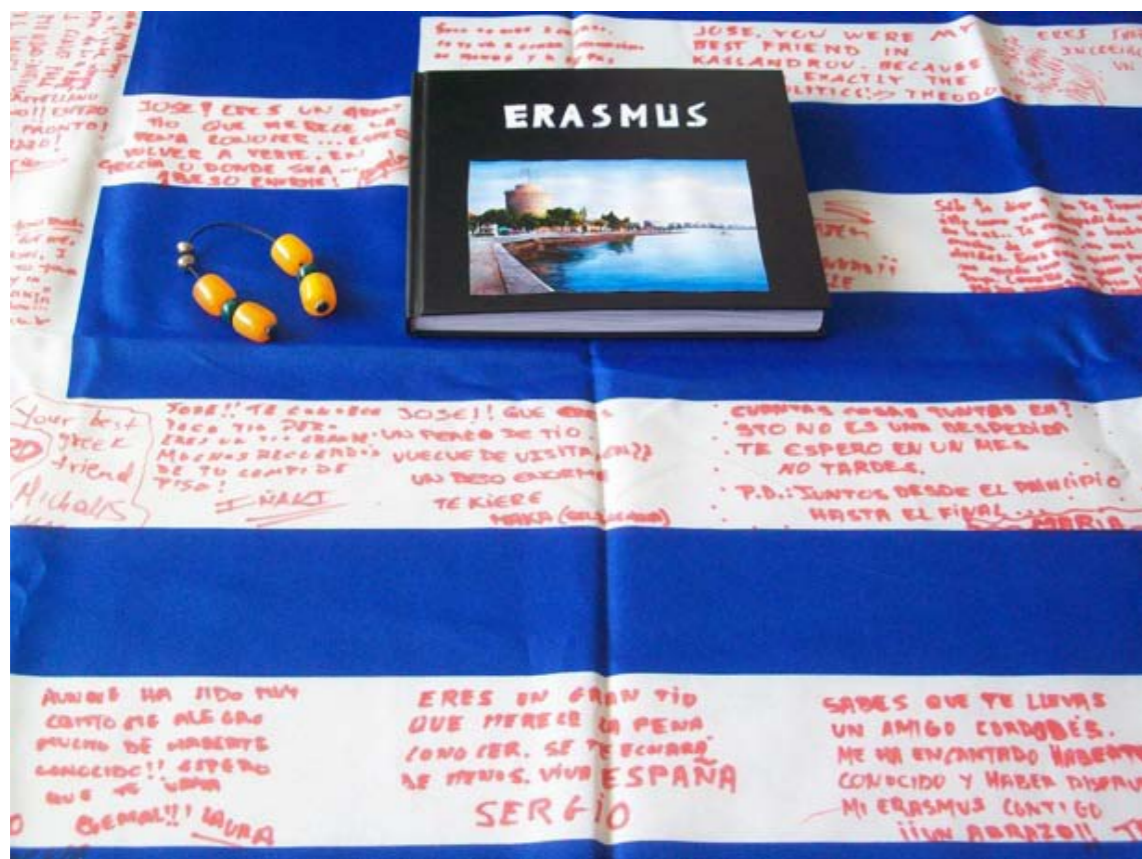
When I wope up, after the surgery,I was like in a cloud, I did not know what had happened, I did not know where I was. I opened my eyes a little bit more And I saw a blond hair. He was my Dutch friend Frederik and also Maka, from Sevilla, Theodore from Australia, Giancarlo from Italy a lot of people,maybe a hundred!

They were my family there. I realized the value of persons in that moment. I felt very beloved during that dificult days. I felt very protected. Also I had a preferential treatment, and the Greek Doctors were worried about me all the time.

Every time, when I see my scar in my stomach, I think this is the best tattoo that I can have.

This scar symbolizes the value of persons, it interior. Doesn't mind the place you was born to be a good person. I feel very lucky because actually I can say in that days my mind changes and the eramus program change my life.

Finally, I need to say that these days were the best time in my erasmus period. Maybe for other people it was a traumatic problem, for me the contrary and I got that my erasmus family called me the famous Jose, the hero Jose.

Erasmus Story

Nathalie Del Socorro

The idea of participating in an exchange program would never have come to me if my best friend hadn't decided to go to Helsinki as an Erasmus student in 2008. Naturally, she just had to force me into going to visit her and she really made a point in showing how much this experience could be rewarding. This is one of the main reasons why, as an archeology student, I decided to apply for an Erasmus exchange soon after my return to Paris. Greece seemed to me like the ideal destination given my field of research, and an opportunity to study at the Aristotle University of Thessaloniki showed up soon after. It was just the perfect occasion to go to all these places I had read about and to experience first-hand the atmosphere of such a historically significant city. I had also decided to use this opportunity to learn modern Greek, so I tried my best not to hang out only with the foreign students, but to mingle with the locals. This is how I arrived in Thessaloniki in February 2009 and settled in a small apartment in the city center during a whole semester.

Living in a country where the language is different from yours is generally difficult at first, but I have always managed to be understood in some way. I have to admit that I did not understand a word of the very first seminars that I attended. I just wrote down words that sounded important to me and looked them up later in a dictionary in order to try to understand something. As time went by, I became able to understand a number of things, and even to have a basic conversation with my neighbor who did not speak any other language apart from Greek (sometimes, we spoke with a dictionary to help us, it was a funny situation). Modern Greek classes also helped a lot, and I will always remember our teacher who was very patient and kind. One of the peculiar habits of the inhabitants of Thessaloniki is that, when outside, they frequently come to ask you a number of things. I've been asked countless times directions to a number of places (and actually managed to give some information successfully as time went by), but it also seemed like women in supermarkets couldn't help looking at the groceries inside my basket and asking where they could find the same. I have to admit that it is a very difficult thing to explain, as one rarely learns how to say "third aisle on the left, on the right of the middle shelf" at school. Anyway, thanks to my Greek friends, the language classes, and to all those anonymous people in the street, I was very proud to get the highest grade in the modern Greek test at the end of the year.

Before my semester ended, I started applying for different excavations, as I wanted to use this opportunity to stay for an extra month and work on the field with local archeologists. I was finally able to participate in an excavation led by the University, and I learned a lot of things on this occasion. I know that it is probably one of the dreams of students in history and archeology across the globe to participate in an excavation in Greece, so there could not have been a better way to end this Erasmus exchange.

Studying in Thessaloniki for a semester was really an extraordinary experience, and I totally recommend other students to go for it even if their language skills are low. You will discover different traditions, make new friends, go out with them for a frappé, taste delicious local food, learn a new language and walk on the steps of some of the most famous historical figures you have heard of. At some point you might get lost, but you will always find someone to ask for help as there is something that characterizes the Greek way of life, and that is something very important called φιλοξενιά, which is one of the most important qualities in the world.

Erasmus story competition: "A story from my exchange period, through the Erasmus program".

Deborah Diallo

Last year, as part of the Erasmus program, I had the great opportunity to live in Greece for ten months. Erasmus is a myth for people, so explaining it remains pretty hard. I needed 122 pages so 50 482 words to write my personal Erasmus diary!

Despite of this, I have to try to show you with a few words how amazing this experience can be. The most representative event of my Erasmus life spirit is the first trip organized by ESN in ... Myyyyykonooooos!

First of all, I should explain the framework. I'm a young student, since two weeks in the city center of Athens. Of course, I heard about the Erasmus myth but I don't have any idea of if it is genuine or not. I never felt alone because ESN organized from the beginning an introduction week. During this period, we were all talking about this trip as the best trip ever. So, of course I decided to go and I didn't know yet how it was the best decision I could make.

On Thursday, the 30th of September 2011, Erasmus students were waiting at 5 a.m. in front of the AUEB. It was really early, but we were all feeling very excited. Indeed, it smells adventure! We didn't really know what was going to happen. We took a bus and then a boat for many hours. On the way, we all got to know each other better of course, or just slept.

Once arrived on the land of Mykonos, I'll always remember how sunny it was. Besides, it was a great feeling to realize that I was on a Greek island. Greece which I always considered as the birthplace of democracy. When we arrived at the Alkyon Hotel, we were quite surprised because it was a very cute one with a swimming pool.

After settling down, we went directly to the beach. And that's the thing; in Erasmus we don't waste time to enjoy our lives. We made some drinking games and then we were just chillin' out at the beach. No stress, no pressure, just fun. And it was the great moment to get to know better the other Erasmus student coming from so many countries. And of course, it was the occasion to speak in English and to improve it.

One of the greatest things with Erasmus is that at the end you are supposed to lose your prejudices about people. You come in Erasmus with your own ideas about people which are wrong usually, and when you meet people from Greece, Germany... you just realized that we're all different but also people from other countries. We can't classify people from a country in one category.

After the beach, we made some sightseeing in the small cute streets of Mykonos. This is totally a unique place which gives you the feeling to walk in a Greek Polly Pocket area! All the blue and white houses also give a relaxing feeling. Anyway, Mykonos was the place to be. I also visited the island of Delos which was really stunning. Being in Greece is also about visiting all the historical places you can do.

At night, it was time to party and we did it! It was cool to do it with the Mykonos song. Three nights and three crazy parties in which you can have fun like hell from late in the night to very early in the morning. It was definitely like in the Wiz Khalifa song: "young and wild and free".

And this is what I want to remember of my Erasmus. A big trip made of recklessness and freedom with a small taste of Rakomelo in which everything seems possible...

It was my last trip before starting class at the National and Kapodistrian University of Athens in which I was really proud to go. So it was the perfect transition to begin my lessons. I still consider that my Erasmus started not when I arrived on the 15th of September but during the Mykonos Trip.

It brought me the Erasmus state of mind. And of course, I met my first friends in here from so many different countries. Some of them were my first Greek friends with who I'm still close and I still keep in touch. For a year, I was not a tourist, I felt Greek.

In a certain way, Erasmus is made of trips, sightseeing, parties, a little bit part of studying, and all of this multiplied by 1000 according to what you can live in your hometown. And I personally think that Greece is the perfect place to do it in particular. There are no two countries like Greece in Europe, with such different landscapes.

I thought it was exaggerating before going to Erasmus to say that it was the time of your life. Well, it was even under the truth...

Deborah DIALLO

The meaning and the lesson of Erasmus

Georgios A. Diamantis

My name is Georgios A. Diamantis, I am from Greece and I was born in Athens in October 16, 1989. I am a student at the school of Management and Economics (Department of Business Administration) in the Technological Educational Institute of Kavala, Greece. During my stay in Kavala, as a voluntarily responsible for the European students, who were participating in an Erasmus Program there, I had the opportunity to live next to them, learn about their habits and gain some intercultural experiences. Before the end of their Erasmus period, while I was thinking that it was my time to travel around the world, meet other people and discover new places and different cultures, I was suddenly found in the International Relations Office and I applied it. Although I had some doubts about the country, I finally chose France and especially the University of Lille for two reasons. The first one was that the majority of the European students, with whom I shared a lot of unforgettable moments in Kavala, were coming from Lille and the second one was that I wanted to remember and learn more things about French language, because I hadn't been in touch with it since 2005.

On Thursday, 2 September 2010 a "world" of adventures started. When I arrived in Lille and I entered to my room, a girl knocked my door and she asked me something in French that I obviously didn't understand, because as I said before, I had forgotten almost everything. I told her that I couldn't speak in French and I proposed to discuss in English, but unfortunately her English level was very low. While I was trying to apologise myself by telling her that I was an Erasmus student from Greece and that was the reason that I couldn't speak French, she suddenly started to hug me from happiness and shout that she was from Hungary and she also was in Lille for the same reason. From that moment I felt that the magic word "Erasmus" has the power to join together two persons who can't communicate and understand each other. Although it was difficult in the beginning, we became good friends very soon. The last night before our departure from France, we were sitting in my room, where we had met each other, and we were discussing about our stay there and the experiences that we had gained. I would like to point out that she was asking me in English and I was answering in French and vice versa.

Personally, Erasmus period was and still is the best experience of my life and I can really say that it helped me a lot. One of the most important things that I learned in France was how to respect the different cultures and opinions. I became more responsible in some domains and I appreciated some things that I took them for granted. I obtained a higher level in French language and I passed five lessons per six of the academic semester, which gave me 14 ECTS (European Credit Transfer and Accumulation System) and the opportunity to not attend the same ones in Greece. I travelled in seven different countries (France, United Kingdom, Belgium, Holland, Czech Republic, Hungary and Austria), where I met very interesting people, with whom I made good friendships, I tasted traditional and "unusual" food in comparison with the Mediterranean recipes and off course, I felt myself more mature and open-minded. But, except all these things, thanks to this experience, I realised that in the future I would like to have a work which is related with foreign people and tourism

"I hope it was a dream where I was awake"

Marie Dumont

I'm not sure I'll be able to find the appropriate words to describe this five-month adventure, but I'm going to try. Let me carry you into my memories about my unforgettable exchange period through the Erasmus programme...

Follow me in Crete, in the lovely area of Chania, in its countryside where is hidden the Mediterranean Agronomic Institute of Chania (MAICh). From outside, it seems to be a very quiet place, made in an ancient style...but come closer and you'll meet students from all around the Mediterranean, living together as a family.

I was welcomed by a Lebanese girl, Souad, who explained to me about how life is organized at MAICh, and she introduced me to my future lab colleagues in the Horticultural Genetics and Biotechnology Department. "This is Marie, from France, and she is going to stay with us for the next five months." After lunch, Alaa, took over from her. Alaa was like a mum for everyone at MAICh. "Since you are the youngest," she told me, "MAICh is your new family... welcome!" I didn't get at this moment the meaning of these words but after a few weeks, I realized how much it was true. I'll never forget this first day.

Then, I met the other students, "my new family", such a warm welcome, everyone was curious and also proud to represent their country: Greece (of course), Tunisia, Algeria, Germany, Italy, FYR Macedonia, France, Georgia, Armenia, Lebanon, Italy... a real melting pot! Of course, you can notice the cultural differences but everyone is living together without any prejudices.

Through traditional nights, we could learn more about the other countries. We had a Maghrebine night, for which the students from Algeria, Tunisia and Morocco cooked all day long traditional meals for the entire institute and decorated the restaurant with flags, flowers and pictures. After the dinner they presented, one by one, the three countries that constitute the Maghreb, with pastries and mint tea. We carried on by dancing to oriental music... it was an unforgettable night!

Another amazing evening was the Palestinian one, a highly emotional one, as we could feel their need to tell us more about their history and the daily persecution, but to show us also the richness of the Palestinian people and culture.

Actually, I enjoyed every day spent there and I cannot focus on one only... I'm sure you understand that MAICh is a special place, so no one can forget his stay there.

I'm a rich girl now, my mind is full of memories, rich because I've learnt a lot about our differences, I've discovered a wonderful island with its culture and I've met precious friends... yes... I cannot omit to speak about five special people, the five main characters in this story, who changed me, who made this period of my life probably the best I've ever had: Coraline, Mariana, Nizar, Bastien and Limon, with whom I shared all my laughs and memories. I can never thank them enough. I had the time of my life. Every day I still wake up and wonder if it was true or just a dream.

Everyone thinks that to leave to an unknown country is the hardest part in the Erasmus experience, and, indeed, it really hurts to say goodbye, and I really hope this is just a goodbye! Αγαπώ τους φίλους μου!

Epilogue: And so it was! I had the chance to meet them again one week at MAICh, one year later, just to get together one more time... to remind us of the good times we had spent together, which lent a new lease of life to our friendship! This is proof that they are true friends. You changed my life, guys! I wish for all students to take this chance and live the same Erasmus experience as I did!

Marie (or Blondy, as you called me)

The first picture was taken during the Maghrebine night and the second one was a day in Argiroupoli, under the waterfall, like kids. In my opinion, these pictures show well our complicity.

MY GREEK ERASMUS

Yagmur Eser

Two years ago that night that i arrived to Athens with my best friend from the university, after an 18 hour bus trip from Istanbul, i knew that something new and very exciting was about to start for me. I was away from my family, my friends and my boyfriend but i was still happy. It was 24th of september and now i consider that date as the beggining of a new life.

At first, it was impossible to understand all that Greek letters, i don't remember how many times we got lost in Athens. But after finding our lovely flat in Solomou Street with a lemon tree in its small garden, we never got lost again because than we had our 'home' in that unforgettable city.

By and by, we met our new neighbours: two french girls, an hungarian boy, two itailan boys and an other turkish girl like us who are like our sisters and brothers now. As we made our group expanded, our adventure in Greece had started. We made incredible parties, stupid argues, the most enjoyable road trips, international dinners and many other things. It was not a common feeling for me to feel so close to people that i don't know in such a short time but i saw that, that was the magic of Erasmus.

Two months later, it was my best friend Selin's birthday. And for celebrating it all together, his boyfriend came from Istanbul. At the beginning we were all happy but the last day they broke up and he turned back in Turkey very sadly. After spending three days of worry and anxiety, because we weren't able to hear from him and that wasn't an expected situation, Selin decided to go to Turkey to see if he was OK. During those three days we called all our friends to learn how he was but they all said that neither they didn't have any news from him so we even called the Turkish police and the last thing to do was going back to Turkey for her. Without eating and doing nothing but worrying that days it was not possible for us to make parties every night like we used to do. But our firends never left us alone, i remember now that one of the French girls was bringing us peals to eat from the mensa because i like them so much. We knew that we weren't alone.

One of that nights, our doorbell rang. I opened the door and it was Selin's boyfirend standing there with a strange looking in his face. While we were not believing the things which were happening, he came inside and he started telling us what he did in those three long days.

As he told, he went back to Istanbul and he was so sad that he wanted to learn the reason of his breaking up with the love of his life. So he used this job skills to reach our computers from Istanbul so he was able to read all our mails, MSN chat logs and everything. Incredible but yes, he read the personal things of both of us. He knew everything that we talked between us and he made all our friends to see them. He told them not to tell us about his plans. He also knew that Selin was in love with someone else and that was the reason why she broke up with him. He learnt my things too, he knew that i cheated on my boyfriend and in the end it caused our seperation too. He came with a scene like movies, he made our friends hate us and than ruined and we nt out from our lives. That was the start of a terrible period.

It's not so easy to be strong when you are in a situation like this especially if there is nobody left to support you. But our chance was being in Athens. With the help and support of our friends, we turned back to our happy days in a short time. They didn't let us to leave all the beauty of the life. So, day by day, we saw that we had the reasons to be happy more than be-

ing sad and miserable. We were having the best times of our lives, perfect people that we didn't know two months ago were there for us, we were actually away from the problems, there was a lovely cafe next to our apartment, we were able to hear the perfect sound of bouzoukia almost every day, there were lemons on our tree and even it was the end of november, the sun was still shining in Athens!

Now that more than two years have passed from my Erasmus, when i turn back and think about those days, i don't remember anything bad. All i remember are a night we passed in Acropolis, my efford to be able to write πανεπιστήμιο without any help, our trip to Thessaloniki, a box full of Sokofreta as my birthday present, drinking Rakomela untill morning with friends, the 6th of december in Exarchia with the burning carss, the day we went to Egeina with girls and that 'Italian Night' that i met my actual boyfirend who was Erasmus like me in Athens. Nowadays, we are living together in Istanbul, and our plan is visiting Athens as soon as possible to feel that excitement that i felt the first night when i get off the bus.

Μια όμορφη μέρα:

Ολυμπία Ευαγγελοπούλου

Σήμερα το πρωί ξύπνησα, ντύθηκα βιαστικά και φυσικά δεν πρόλαβα να φάω τίποτα. Αυτά συμβαίνουν όταν το πάρτυ της ESN κρατάει μέχρι τις 5 το πρωί και το μάθημα ξεκινάει στις 8. Με κάποιον ανεξήγητο τρόπο, τα κατάφερα μια χαρά ακόμα και ξενυχτισμένη να κάνω ποδήλατο μέχρι το πανεπιστήμιο. Έφτασα, ευτυχώς, στην ώρα μου και έτρεξα να προλάβω πριν μπει στην τάξη ο καθηγητής. Στην Ολλανδία, το πρόγραμμα και η συνέπεια είναι κανόνας.

Ευτυχώς, όλα πήγαν καλά με το μάθημα. Και κάπως έτσι έφτασε η ώρα για να γυρίσω σπίτι. Ήμουν πάνω στο ποδήλατο και ο αέρας με χτυπούσε δυνατά στο πρόσωπο, όταν άκουσα τον ήχο μηνύματος στο κινητό μου και φρενάρισα απότομα. Διάβασα το μήνυμα και είδα πρόσκληση από τους φίλους μου: Στέφαν και Μπέντζαμιν. Θα πήγαιναν με τα ποδήλατα, μαζί με κάτι φίλους τους από το πανεπιστήμιο, στη θάλασσα. Απάντησα αμέσως «οκ», ενώ αναρωτήθηκα «Ποια θάλασσα; Υπάρχει θάλασσα στο Groningen; Που;»

Έφτασα γρήγορα στο student house μου, ετοιμάστηκα βιαστικά, πήρα μαζί και την κολλητή μου (μια κοπέλα από Ταϊβάν), τη Φλώρα και πήγαμε στο σημείο συνάντησης. Αισθανόμουν λίγο περίεργα γιατί εκτός από το Μπέντζαμιν και τον Στέφαν δε θα ήξερα κανέναν άλλο από τα παιδιά. Μέχρι που είδα τους συμμαθητές τους. Οι περισσότεροι ήταν γνωστοί μου... τους είχα πετύχει κατά καιρούς σε διάφορα πάρτυ. Όσους παρ' όλ' αυτά δεν ξέραμε, τους γνωρίσαμε εκείνη την ώρα με τη Φλώρα και αμέσως γίναμε φίλοι. Έτσι γινόταν πάντα.

Ξεκινήσαμε όλοι (καμιά 12-13 άτομα), με τα ποδήλατα για την «άγνωστη» θάλασσα. Γεμίσαμε άνετα όλο το δρόμο και στριμωχνόμασταν κάθε φορά που μας έπιανε κόκκινο φανάρι στον ποδηλατόδρομο. Κάναμε τουλάχιστον μισή ώρα για να φτάσουμε. Πέρασαμε όλο το κέντρο, το σταθμό των τρένων, γέφυρες, κατοικίες και καταπράσινα έρημα χωράφια. Τελικά φτάσαμε λίγο έξω από την πόλη στον προορισμό μας: τη μέση του πουθενά!

Αυτό που έβλεπα με άφησε άφωνη. Μια τεράστια έκταση με πράσινο παντού. Και σε μια πλευρά, το πράσινο χανόταν και τη θέση του έπαιρνε μια λεπτή ζώνη με άμμο, η οποία οδηγούσε κατευθείαν σε θάλασσα. Απίστευτο! Υπήρχε και ένας ανεμόμυλος λίγα μέτρα πιο κάτω. Εκεί έγινε και η πρώτη μας στάση για να βγάλουμε μια ομαδική φωτογραφία μπροστά του. Μετά από αυτό γυρίσαμε και πάλι πίσω στη θάλασσα.

Εκεί, υπήρχε παραδίπλα και μια πρωτότυπη παιδική χαρά για παιδιά. Όλοι τρέξαμε προς τα εκεί και αρχίσαμε να κρεμιόμαστε από τα σίδερα, να σκαρφαλώνουμε, να πέφτουμε και ότι άλλο μπορεί κανείς να φανταστεί. Υπήρχαν και κάτι σιδερένιες μπάρες που δημιουργούσαν ένα είδος «κλουβιού», για να μπαίνεις μέσα και να στριφογυρνάς. Κάναμε το αστείο λάθος με τη Φλώρα, να μπούμε μέσα σε αυτό για να το δοκιμάσουμε. Όλα πήγαιναν καλά όσο είμασταν απλά ακουμπισμένες μέσα στο «κλουβί», κρατώντας σφιχτά τα κάγκελα. Όταν ο Στέφαν άρχισε να το στριφογυρίζει αργά, για να πάρουμε μια όψη, είχε πλάκα. Γελούσαμε πολύ. Μέχρι τη στιγμή που πήρε φόρα και μετά από λίγο είχαμε την αίσθηση ότι μονίμως το κεφάλι μας βρισκόταν ανάποδα και από την ταχύτητα ζαλιζόμασταν απίστευτα. Και το χειρότερο; Το άτιμο δεν έλεγε να σταματήσει με τίποτα! Αν κάποιος όλα αυτά τα θεωρεί υπερβολές, να θυμάστε ότι πολλές φορές τίποτα δεν είναι όπως φαίνεται (ή καλύτερα, όπως διαβάζεται, σε αυτή την περίπτωση). Όποιος τολμάει μπορεί να πάει Ολλανδία και να το δοκιμάσει ο ίδιος.

Που είχα μείνει; Α... ναι! Δε σταματούσε λοιπόν με τίποτα και άρχισα να φωνάζω: Άλεξ! Σταμάτα το! Τώρα! Ο Γάλλος φίλος μας, απλά κοιτούσε και απολάμβανε το θέαμα. Έκανε πως δε μας άκουγε και χασκογελούσε. Τελικά, μόλις μας λυπήθηκε και κατεβήκαμε, το έδαφος κουνιόταν απίστευτα πολύ και με δυσκολία κρατούσαμε με τη Φλώρα την ισορροπία μας.

Ωστόσο, συνήλθαμε σχετικά γρήγορα και δοκιμάσαμε και άλλα περίεργα, παρόμοιας λογικής παιχνίδια, της παιδικής χαράς. Εκεί στην παιδική χαρά, βγάλαμε τη δεύτερη ομαδική φωτογραφία της ημέρας, ενώ όλοι είμασταν σκαρφαλωμένοι στη σιδερένια παιδική χαρά, με διάφορους τρόπους.

Αργότερα, φάγαμε φρούτα και σνακ, όπως μήλα, βάφλες, μάφιν, κρύα σάντουιτς κ.α. τα οποία είχαμε ψωνίσει από ένα σουπερ μάρκετ, στο δρόμο για τη θάλασσα. Μετά το φαγητό, ξαπλώσαμε στο γρασίδι με τον Στέφαν και τη Φλώρα, για να χαλαρώσουμε. Κοιτούσαμε για ώρα τον ουρανό. Ήταν τόσο καθαρός σήμερα. Τόσο γαλάζιος. Καιρό είχα να δω λιακάδα από όταν ήρθα στην Ολλανδία. Για πολλούς μήνες, έβλεπα μόνο χιόνια και σκοτάδι. Λίγο πιο πίσω, ο Μπέντζαμιν έπαιζε ποδόσφαιρο με μερικά αγόρια. Καθίσαμε και παρακολουθούσαμε, καθώς κλωτσούσαν ένα κουτάκι μπύρας στον αέρα με ενθουσιασμό.

Η ώρα πέρασε γρήγορα, άρχισε να σκοτεινιάζει και έπιασε ψύχρα. Ο γνωστός σε όλους μας κρύος αέρας του Groningen, είχε δυστυχώς επιστρέψει. Κάπως έτσι, αποφασίσαμε να γυρίσουμε πίσω στην πόλη. Ο γυρισμός ήταν πολύ πιο γρήγορος και χωρίς να το καταλάβω είχα φτάσει στο student house. Μπήκα στο δωμάτιό μου και έπεσα με τα ρούχα στο κρεβάτι. Έπρεπε να κοιμηθώ όσο γίνεται πιο γρήγορα γιατί είναι Δευτέρα. Κάθε Δευτέρα βράδυ έχει International night στο μπαρ Pacific: με φθηνή μπύρα και διασκέδαση μέχρι το πρωί.

Έκλεισα τα μάτια μου για μισή ώρα. Ήταν νομίζω αρκετό. Κατευθύνθηκα για άλλη μια φορά προς το πάρκινγκ για να πάρω και πάλι το ποδήλατο. Άρχισα να κάνω πετάλι...

Αυτό είναι και το τέλος της ιστορίας, ή καλύτερα η αρχή της επόμενης, την οποία δυστυχώς θα πρέπει να φανταστείτε από μόνοι σας, καθώς όλα τα τετράδια του κόσμου δε θα έφταναν για να καταγράψω όλα όσα έζησα 5 μήνες στο Erasmus. Και μια φιλική συμβουλή: όσοι δεν έχετε πάει ακόμα Erasmus, να πάτε! Είναι τόσο γλυκά κουραστικό, που αξίζει!

"A story from my exchange period, through the Erasmus programme"

Agnieszka Fijałkowska

Student at Warsaw University of Life Sciences, Poland

In February 2011 I went to the international exchange Erasmus to the Mediterranean Agromic Institute of Chania. MAICh is located in city Chania, on Crete island. I studied at the Faculty of Food and Quality Management during 5 months.

Participation in the program Erasmus was the best decision, which I undertook, and the greatest experience of my life.

MAICh is a very friendly Institute, where the main purpose is international cooperation. Organization and structural support for students are very good. People, which they are working there, for example: in the secretariat, always are available to help. The Institute provides free Internet access, free printing of lectures, accommodation in the dormitory with full board at an adequate price.

I had the opportunity to cooperate and exchange ideas with students of different nationalities. Many students came from outside of Europe – one of my colleagues from Lebanon, and other friends from Syria, Egypt, Palestine, Tunisia, China.

Working in a team on project with specific items, gave me satisfaction and pleasure. We communicated very well. I made really invaluable friendships.

The professors are helpful and competent. They were well trained in working with students, because were creating interesting lectures with a lot of memory games.

Before leaving for Erasmus I was going for a course of Greek language in Warsaw and after I continued Greek lessons at MAICh. There I improved my proficiency of English language, because we had lectures in English language and written exams. I gained practical skills by taking part in many interesting laboratory classes. Also I found out about job opportunities as a volunteer for European Food Safety Authority (EFSA).

Chania is located on the northern coast of the island. The biggest advantage of this city is the area of the Old Town and the beautiful Venetian Harbour.

Local people are friendly. Their lifestyle is very natural. There is no problem with communication in English language. I was pleasantly surprised that the Cretan people are speaking directly about their emotions.

Everyday – with this element associated the most interesting memories from my participation in the Erasmus program.

Leisure-time we could spend on football or volleyball. We had choice to learn how to play chess. The main attraction was the Friday night. Then the students of the country presented habits and culinary culture, which applied in their homeland.

From Monday till Friday I was living in the dorm of MAICh. The weekends I was spending at Greek family house, which is located in the area of Iraklion, called Lygaria. Meeting with those wonderful Cretan native was my happiest and unforgettable event of my life.

This family is the owner of the apartments and tavern, in which they are prepared dishes with local products. From the housewife I learnt how to cook delicious Cretan dishes, like πιλάφι σφακιανό, κρέας με ροβιθία, αρνί με κατσίκι με χόρτα αυγηολέμονο and dessert γαλακτομπουρεκο.

They showed me the production of the olive oil and alcohol – raki and biological wine. Always was something to keep me interesting.

One day they took me to the exhibition, which is organized every year in Heraklion. There I had the opportunity to see local products of Crete. Many of them have passed the European certification system – Π.Ο.Π., Π.Γ.Ε.. I could taste those exceptional traditional products, for example: 1) cheeses- Graviera, Touloumotyri, Xinomyzithra, Anthotyros, Pichtogalo from Chania; 2) olive oil- Βιαννος Ηρακλειου, Θρουμπα Αμπαδίας Ρεθυμνης; 3) other- honey, tachini, petimezi, Sultanina raisins, oranges, rusk, Cretan lettuce – chorta, papoules. It was delicious! This event inspired me. Suddenly came idea for my bachelor and actually I am writing on theme: 'Regional and traditional products in Poland. Comparison of Polish and Greek cheeses.'

Grandparents of this family live in Archanes. Is the most charming and very famous village (especially for wine) on Crete. Situated on the food of the scared mount Giouhtas. There, at the museum I saw ancient wine press.

Many times when I was visiting their house, grandmother was offering a cup of Greek coffee with some sweet called 'λουκούμια', while grandfather was explaining me history of the most beautiful metaphors – 'μαντινάδες'*. For me this is amazing, how the local people can create so fast metaphors with so big meaning. Bravo!

One of the cousine of this family taught me the traditional Greek dances, like: sirtaki, pentozali. We had a lot of fun.

This family invited me on Easter. I was glad, because I could feel like one of them. The first meal of the day is eaten after the midnight church service of the Resurrection. Traditional foods for this celebration are lamb or kid, red eggs, Tsoureki Paschalino- sweet bread and kalitsounia- sweet cheese pastries.

After some experiences with this family I know how is looking the real life of Cretan people.

I visited, with my friends from MAICh, recommended places from this family. We went to Arkadi, Aghios Nikolaos, Moni Toplu, Sitia, Lasiti, Koudoumas, Aghios Antonios, Rethymno during the carnival. When we went to Psiloritis was perfect, because we saw how is made graviera, mizithra.. and they gave us to taste with paximadi, olives.. I can not forget this taste and how they welcome us.. like they knew us years, close friends.

I am thinking, that Erasmus is like enormous injection of confidence and broadening horizons. Erasmus showed me, that everyone regardless of culture or nationality are similar. Differences between us only enrich us, not divide.

**Μεγάλη έχει διαφορά η Κρήτη απ' τ'άλλους τόπους,
γιατί έχει αντάρτικη ψυχή και κουζουλούς ανθρώπους.
A.PENTOZALIS B.HANIOTIS*

Photo nr 1 – Easter dinner with Cretan family.

Photo nr 2 – The carnival at MAICH with classmates.

ERASMUS

Pavel Fischeras ERASMUS student 17.8 2009 – 30.6.2010 Rethymno (University of Crete), Thessaloniki (Aristotle University of Thessaloniki)

Change is life and throughout all the changes we are different. Thanks to the Erasmus program, a lot of things changed and still changing. The consequences still accompany me. Erasmus gave me something and took something such as I lost my girlfriend, but got the knowledge, especially knowledge of the language, but most of what has happened is that Erasmus opened my mind and the doors for good thinking. My story tells of assorted emotions that accompanied me to this day.

All started on the island of Crete city Rethymno, where I studied modern Greek language, I admit that my English was very bad, but I managed to study Greek in the English language and not just because of my hard work, but thanks to my new friends, because they helped me a lot.

Anyone who has studied in Greece or anywhere else is certainly full of incredible stories and impressions which they can never forget. This is all conditional access to the milieu with people and chances to meet. So I believe that it's not just my feeling, but the time I spent in Greece (almost one year) I tried to understand what means word „LIVE“. Not only there, but also earlier I was thinking and in Greece really felt that sense! That the purpose of today's modern and hectic world is love of life and really feel that a man really lives, all through the Erasmus program in Greece, mainly thanks to friends, joy, serenity and by exploring own life goals. Because it's not about how often person travels and how many things sees, but how and with whom it spends. All I've felt in a small country with a great spirit, Greece. Even a freewill speech demonstrations in me aroused charismatic sense of a nation that fights for their rights and the rights of others. Resolution and hot blood has Greece in veins, the truth is that sometimes more than is enough, but for me it is an image, perhaps because have the courage to fight for what they want and what is right. Who else has such courage?

However, one thing I appreciate most from the student perspective, and almost employee, is that the university is a place of freedom of speech, instead of events, instead of pulsing life, a place where no one is obligated to pay for what the state brings wealth, but not only brings wealth to state, but each of us for a better tomorrow. Enable each study means create independent personal overview, to give everyone a better chance to apply because it is the beginning for many of us very hard. To learn how to resist is just before us.

As you can see everything is about people and those in Greece are very nice. They have good food, drink, voiced music, rhythmic dance, of course beautiful women and azure sea, which is beautiful as I know it..., all in the shadow of history that breathes for you everywhere, plus if you can speak Greek, people are very hospitable and offer you a lot of good. Therefore, I see Greece as a country with charisma, a country that in my list of visited countries give to the place that always arouses in me beautiful heartfelt memories that are so unique and unrepeatable, the best spent time when the energetic man full of desire to know and enjoy life. The best place in the best time. πάντα και παντού. Ελλάδα :)

Figure 1: mountains Olympus (Mytikas), 11th October 2009, I on left side and my best friend Fabio. Ascent of the mountain with 20 euros in our pocket, without food or warm clothing, knowing that the chalet is no longer busy. Incredible experience.

Figure 2: obtain a certificate for passing the examination of the Greek language. Full of joy. My friends and I :) (University of Crete)

A story from my exchange period, through the Erasmus programme

Piero Gentilini

Hello,

I am Piero Gentilini. I was an Erasmus student in 2008-2009 at AUEB(Athens University of Economics and Business).

My Erasmus period began on a sunny September 17th of 2008. After getting my entire luggage from the baggage claim I went outside the airport where my buddy, Artemis, was waiting. She greeted me with a warm "Yassou", I just said the few Greek words I knew and remembered, and she was pleasantly surprised. After the usual greetings and questions regarding the journey we jumped in a cab and were sucked in the Athenian traffic.

When I was trying to retrieve some info regarding Greece its culture, its colors, what to do, see and eat etc etc, I came across a very interesting info: the number of taxis. I thought that the numbers were wrong and exaggerating, but it was all true!! I was shocked by the number of Taxis I saw in Athens. Everywhere you are in the city you will always find at least 8-10 taxis either driving by or parked waiting for customers. It's insane, in a nice way of course, because almost everyone can afford to take one and that's how it should be: a service for everyone.

During my first days in Athens I had to find a place to stay because I thought it was going to be easier to look for a place once I was there. Unfortunately I didn't consider the language, I thought that most of the ads were going to be in English, but I was wrong :(My buddy helped me a lot in this; with her help we found a flat pretty close to ASOEE (Athens University of Economics and Business), my owner was a nice 50-55yrs old man, very kind with us and spoke very little of English but somehow we managed to communicate when we needed his help. If I found a place to stay its only with my buddies help, she did more or less everything.

After moving in the flat I was told by the international office to go to the Local ESN section because they had some activities planned for us, I knew very little of what ESN was since I often saw parties organized by the local section in my hometown but never attended one. People were really friendly, they told me some of their future activities and I was looking forward to meet other fellow Erasmus students, I had a great impression and this motivated me to join most of their activities. I remember that at one of the first activity I attended the meeting point was roundabout 10pm; my Italian timing brought me there at 10.50-11pm and there were lots of Erasmus, the only ones missing were Italians and Greeks :) :) and I thought to myself "Finally someone else that understands and appreciate the culture of being fashionably late at meetings". I met many Greeks volunteering for ESN and I was at first surprised by their enthusiasm and motivation on organizing events, trips, activities and parties too. Looking back I realize that probably one of the main reasons they were doing so it's because they missed their Erasmus period, they wanted to be in touch with International students and helped them, somehow trying to live a second time Erasmus, or just simply because where they did Erasmus they met ESNers and thought: "Once I go back, I would like to help International students too! I know what they feel, I could easily help them!"

Erasmus is often depicted as young students getting wasted, only thinking about drinking, not having to study to pass exams and a lot more. Fortunately or unfortunately, depending on your point of view is not exactly like that. During my Erasmus exchange program I had the chance to meet people from all over Europe, with different point of views, different cultural backgrounds. I also had the chance to discover the Greek culture, its people, its amazing views and places and many more things. One of the most amazing memory about my Erasmus were the dinners, yes you read it correctly: dinner. It might sound strange but it was somehow magical. Sharing a flat and getting to know people from all over the world gave me the opportunity to share my culture and discover others at the same time. When we had dinner between flat mates or with guests we always tried to have everyone prepare something typical from their country and the outcome was literally insane. It was a great get-together and share your food evening; it was nice to try things I would have never thought about.

Only an Erasmus will understand 100% what Erasmus is, what Erasmus gives you, your feelings, your emotions, what you lived and experienced as an Erasmus. Erasmus for a lot of students it's the first experience outside their native country, with no friends and relatives. For some students it's a sort of "freedom" from their nest. Erasmus is all this and much more...The hardest part for an Erasmus are the goodbyes, but they are not really goodbyes, they are a new beginning.

Hellas and especially Athens were, are and will always be in my heart.

Sincerely

Piero Gentilini

Erasmus 2008-2009

Piero Gentilini

Piero Gentilini

East or West, but Greece is best!

Dariya Gribanova

Regarding my Erasmus story, it will be unjust to write it from the beginning till the end in English, as I spent the whole academic year (2010-2011) in Greece and not in Great Britain nor in USA or other English-speaking country, αλλά αν την γράφω όλα στα ελληνικά it will be unfair as well, γιατί οι περισσότεροι ερασμοίτες who come to Greece do not speak it as good as αγγλικά, so in order to reach intercultural correctness and thus to reflect "Erasmus spirit" I will write my Erasmus story not in English and not in Greek, not even in Greeklish, but in Ελληνικά (να μην υπερδευτεί με γλυκά ελληνικά). :D

And here comes my story... Μια φορά κι έναν καιρό I went to Ελλάδα to follow the 1st year of my Erasmus Mundus μεταπτυχιακό program in Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης. I was not one of the most commonly observed Erasmus students coming to Ελλάδα with the knowledge of καλημέρα/καλησπέρα/πόσο κάνει/ευχαριστώ (sure, in the 1st week they learn other useful words as φραππέ, λέσχη, μ****), ήμουν από μερικές εξαιρέσεις. Even my καθηγητής didn't expect that εγώ μιλάω ελληνικά, so then I've got total ελευθερία to choose the courses I want to follow. It was a χαρά of mine to go on the Italian department for the course of Italian language with our Sicilian prof, to follow the course of the Literary theory on the English department, to study the history of art with the Greek students and above all to be φοιτήτρια of the French language and literature department!

Still, Erasmus is not only about studying, Erasmus is about living! I loved ο τρόπος ζωής στην Ελλάδα και στη Θεσσαλονίκη. The first thing that astonished me, when on my arrival I went directly to my υπεύθυνος καθηγητής to ask about εγγραφή and he told me: Εδώ είναι η Ελλάδα! Χαλαρά! Να πας στη παραλία, να κάνεις καμιά εκδρομή, να πας θάλασσα, να πιεις τον φραπέ... Καλώς όρισες! And throughout my course of studies there was that famous Greek χαλαρά that accompanied me, notwithstanding another famous Greek χαμός και χάος. I am sure that 99 % of all the φοιτητές who are coming for 1 or 2 semesters to Greece go there να απολαύσουν τη ζωή, because only Greece gives total ελευθερία! When I describe to my friends από όλο το κόσμο about my Erasmus experience in Θεσσαλονίκη, they do not believe me! They do not believe that there are language courses for free, summer schools with scholarships, free choice of subjects, possibility to postpone the date of exam or deadline of written paper, free medical treatment, free sports, free books, free food for students, discounts for transport & cheap trips (almost δωρεάν for students) and much entertainment...

Me personally, I could not believe that there can be a students' life like this... Ο παράδεισος υπάρχει... And it is a paradox. The whole world is shocked by the economic situation in Greece, but at the same time Ελλάδα was, ακόμα is and I hope πάντα will be one of the most beloved world touristic destinations and the best country to do your Erasmus. Though mass media are trying to thrust upon δέμος, upon κόσμος, they plant the world doubt that στην Ελλάδα τίποτα δεν πάει καλά. And we should prove that δεν είναι έτσι! I know several cases when students hesitated to go to Greece, as on TV every day they see a very sad picture: "no money, no honey", on the social networks they share horrifying videos about war-like manifestations, about people's resistance to the police, they read the news and they are wondering : "omg, where I am going!!! Anyway, it's not late to change my mind.." Their mothers compare one semester in Greece with military service in Iraq, they are sure that life in Greece isn't safe, their fathers doubt of the educational process, as there are too many strikes, their friends advise to go to other European countries, and so they αμφιβάλλουν... To be or not to be? To go to Greece or not?

Until you don't make the first step, you will never know how it is in real. You can't judge about παρακμή της Ελλάδος αν δεν έχεις ζήσει εκεί. None of my friends who did one semester or the whole academic year in Greece, came back home unsatisfied with this experience! We, who ήμασταν in Greece, who σπούδασαν in Greece and who επιβίωσαν in Greece, in such "horrible" conditions, πρέπει να κάνουμε κάτι, να σώσουμε την Ελλάδα αν όχι από τη κρίση, τότε τουλάχιστον από τα καινούργια, εντελώς λαθεμένα στερεότυπα!

Some people say that once you come to Greece, it will never let you go! Sure, is there any ηλίθιος who doesn't want to stay in παράδεισος? At least for a brief period of studies... at least for the time of ERASMUS!

With αγάπη,

Dariya Gribanova

ΕΞΙ ΜΗΝΕΣ FAST FORWARD

ΚΟΚΟΡΗΣ ΔΗΜΗΤΡΗΣ, ΚΑΛΩΝ ΤΕΧΝΩΝ Α.Π.Θ.,
ERASMUS: 2011-2012 GRANADA

Ανοίγω τον υπολογιστή μου καθώς η μητέρα μου, μου φέρνει ένα φλιτζάνι ζεστό καφέ..Ρίχνω μια βιαστική ματιά στα e mails, αν και είμαι εντελώς σίγουρος ότι δεν θα υπάρχει κάτι το οποίο να με ενθουσιάζει .Γράφει κάτι για erasmus παρτυ σε ένα κλαμπ της Γρανάδας . Θλιβερό καθώς τα ξημερώματα γύρισα από αυτό το ταξίδι που κάποιοι το λένε erasmus .Είναι θλιβερό καθώς δεν μπορώ να συνειδητοποιήσω ότι προχθές κάναμε με τους φίλους μου ποδήλατο στον Ατλαντικό, σε ένα μέρος όπου η σκέψη έτρεχε πιο γρήγορα από το ποδήλατο και τώρα κάθομαι στο δωμάτιό μου προσπαθώντας να σκεφτώ μια ιστορία που έγινε σε αυτό το διάστημα των 6 μηνών. Το όλο θέμα αυτού του ταξιδιού εμένα μου θυμίζει ιστορία. Κοιτάζοντας πίσω σε αυτούς τους 6 μήνες βλέπω κάτι που έχει περισσότερη αξία από ένα μεμονωμένο περιστατικό, που σίγουρα κάποιος άλλος που δεν ήταν μπροστά ,να μην μπορεί να καταλάβει την αξία εκείνης της στιγμής.

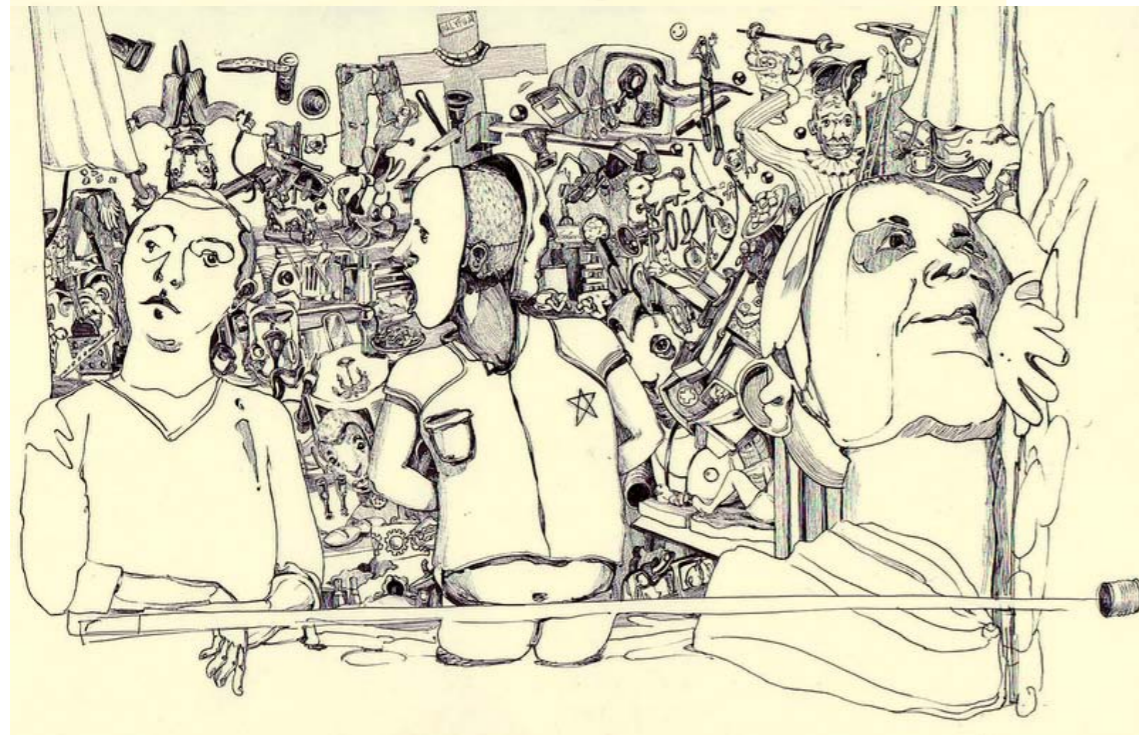
Βλέπω λοιπόν μια ιστορία που έχει λίγο περίεργη αρχή. Οι πρώτες μέρες είναι ένα χάσιμο σε έναν καινούριο κόσμο . Στη συνέχεια αφού συνειδητοποιήσεις πού βρίσκεσαι, η αρχή κάτι καινούριου σου φαίνεται δύσκολη και αγχώδης, οδηγώντας σε απερισκεπτες κινήσεις. Ο χρόνος περνάει και είναι με το μέρος σου, καθώς βρίσκεις ανθρώπους να μιλήσεις, να γελάσεις, να βγεις, να μάθεις καινούρια και πολύ ενδιαφέροντα πράγματα .Από το τραπέζι σου περνάνε φαγητά που δεν μπορούσες να φανταστείς ότι θα έτρωγες . Μπροστά σου ανοίγεται ένας κόσμος που θες να ρουφήξεις, να ξεχυθείς τρέχοντας αλλά είναι και κάτι παρουσίες στη σχολή που σε κρατάνε προσγειωμένο στο έδαφος . Η θέλησή σου και η προσπάθεια σου μεγαλώνει καθώς σε έχουν προειδοποιήσει ότι θα χάσεις τα λεφτά, αν δεν τα καταφέρεις .Νιώθεις τόσο διαφορετικός στο χώρο της σχολής σαν να ήρθες από άλλο κόσμο, αλλά βλέπεις ότι δεν δικαιούσαι καμίας ιδιαίτερης μεταχείρισης .Είσαι το ίδιο με τους υπόλοιπους φοιτητές όσον αφορά τις υποχρεώσεις σου .Ο χρόνος τρέχει και τρέχεις και εσύ μαζί του να προλάβεις .Να ταξιδέψεις , να δεις πράγματα , να γνωρίσεις ανθρώπους που τους περισσότερους δεν θα ξαναδείς ποτέ .Ξέρεις ότι δεν θα είσαι για πάντα εκεί .Στο ίδιο σημείο που κάθεται .Θέλεις τόσο να μείνεις εκεί για λίγο παραπάνω αλλά δεν γίνεται, πρέπει να συνεχίσεις. Να κάνεις ότι έχεις προγραμματίσει. Τα πράγματα δυσκολεύουν όταν δεν ξέρεις τη γλώσσα και αυτοί δεν ξέρουν την δικιά σου. Με τον καιρό τα μαθαίνεις όλα .Και τα απλά και τα πιο σημαντικά. Στο τέλος συνηθίζεις να απαντάς σε αυτή τη γλώσσα. Μέσα από αυτή την διαδικασία συνειδητοποιείς πόσο πολύτιμο είναι η επικοινωνία στον άνθρωπο .Περνάει λοιπόν ο καιρός και το ταξίδι φτάνει στο τέλος του. Το αντίο είναι πάντα δύσκολο. Μπορείς να το πεις με κλάματα στα μάτια, ή με ένα υποσχόμενο χαμόγελο. Σε κάθε περίπτωση πάντως είναι ένα αντίο.

Όντως τα παραπάνω θυμίζουν erasmus για πολλούς .Ε λοιπόν εμένα αυτά τα χαρακτηριστικά μου θυμίζουν μια γρήγορη ανασκόπηση της ζωής. Που όπως και στην πραγματικότητα μια φορά μόνο ζεις όπως και μια φορά δικαιούσαι να πας erasmus. Που είσαι χαμένος αρχικά σε ένα καινούριο κόσμο καθώς όσο μεγαλώνεις και συνειδητοποιείς αυτό τον κόσμο τα πράγματα δυσκολεύουν μέχρι που μαθαίνεις να επικοινωνείς με τους γύρω σου, νιώθεις διαφορετικός από όλους, αλλά βλέπεις ότι όλοι έχουν τις ίδιες ανάγκες. Δουλειά η οποία σου αποφέρει κέρδος αν την πετύχεις. Ωραίες στιγμές εκτός ορίων, διασκέδασης, στιγμές μοναξιάς και θλίψης .Και μετά ξαφνικά φτάνει η μέρα του αποχωρισμού, και το ταξίδι φτάνει στο τέλος του αναπάντεχα .Τουλάχιστον σε αυτή την περίπτωση ξέρουμε ότι υπάρχει "μετά θάνατο" ζωή. Δεν υπάρχει φόβος για το μετά. Το μετά το erasmus λίγο πολύ το ξέρουμε "Η δεν είναι έτσι; Θα είναι μετά το ταξίδι όλα πια το ίδιο; Πιστεύω ότι αν και μετά από αυτό το ταξίδι είναι τα

πάντα ίδια με πριν, τότε κάτι δεν κάναμε καλά. Είναι μια ευκαιρία που σου δίνει τόσα περιθώρια αλλαγής. Και όπως λένε και οι περισσότεροι, όταν χάσεις κάτι καταλαβαίνεις πόσο πολύ το είχες ανάγκη. Βλέπεις τη χώρα σου από μακριά και μέσα από τα μάτια των άλλων . (Στην περίπτωση μας Ελλάδα).Μια χώρα που σε μάθανε τόσο πολύ να βρίζεις όταν βρίσκεσαι μέσα σε αυτή και τόσο πολύ να εξυμνείς όταν είσαι μακριά της. Παραδέχομαι την κάθε μου απαξίωση για το ελληνικό τραγούδι καθώς και για τον ελληνικό κινηματογράφο. Ποτέ στο παρελθόν δεν θα έβαζα να ακούσω δημοτικό τραγούδι με τόσο πάθος και να με έκανε τόσο χαρούμενο. Ποτέ δεν είχα σκεφτεί πόσο επίκαιρες είναι κάποιες παλιές ελληνικές ταινίες. Ποτέ πριν δεν ξεκαθάρισα τόσο στο μυαλό μου την κουλτούρα του Έλληνα. Το χιούμορ. Το φιλότιμο που σαν λέξη δεν υπάρχει σε καμιά άλλη γλώσσα, την ελληνική γλώσσα που όλοι θεωρούν τόσο δύσκολη. Κατάλαβα πόσο εκφραστική γλώσσα είναι η ελληνική και πόσο λάθος έκανα να γράφω με γκρίκλις. Είναι σαν να προσπαθώ να μάθω σε έναν ξένο να συλλαβίζει ελληνικά. Εκτίμησα τόσο τον καιρό της Ελλάδος και πίστεψα ότι είναι ένας σημαντικός παράγοντας που τα μυαλά των Ελλήνων βρίσκονται πάνω από τα κεφάλια μας.

Ένα άλλο δώρο που μου έκανε αυτή η εμπειρία είναι ότι με έμαθε να κοιτάω ψηλά κάτι που δεν έκανα στο παρελθόν .Η συνήθεια αυτή μου έμεινε κοιτώντας τα μικρά θαύματα που εμφανίζονταν μπροστά στα μάτια μου σε κάθε μου βήμα. Τόσο ωραία οικοδομήματα τόσο ωραία χρώματα σε τοίχους. Πόλεις φτιαγμένες για να σου ξεκουράζουν το μάτι και να σε αποζημιώνουν για τον καθημερινό μόχθο .Η ζωή του τουρίστα μου άρεσε πολύ μπορώ να πω. Σε ποιόν δεν αρέσει εξάλλου να ταξιδεύει εναλλάσσοντας μέρη νιώθοντας διαφορετικά συναισθήματα . Όσο για τις ιστορίες που έχω να διηγηθώ είναι πολλές όπως και οι μέρες που έμεινα εκεί . Καμιά όμως δεν συγκρίνεται με την εμπειρία του erasmus στο σύνολο της . Όντας στην καλών τεχνών δούλεψα πολύ και κατέγραψα αυτά που έβλεπα και αυτά που ένοιωθα. Ο καημένος ο συγκάτοικος μου , Αργεντίνος στην καταγωγή είχε απηυδήσει αφού ήταν το κυρίως μοντέλο μου. Έως και ιστότοπο έφτιαξε περιγράφοντας πόσο δύσκολο είναι να μένεις για πολύ ώρα ακίνητος καθώς σε ζωγραφίζουν περιμένοντας να δεις το τελικό αποτέλεσμα για να σε αποζημιώσει, παραθέτοντας από κάτω όλα μου τα σχέδια με εκείνον. Σας παραθέτω και εγώ τρία από αυτά καθώς είναι για μένα κάτι σαν φωτογραφία. Μου θυμίζουν μαγικές στιγμές καθώς μέσα σε αυτά σχεδιάζα τα πρόσωπα και τις καταστάσεις που μου κινούσαν περισσότερο το ενδιαφέρον καθόλη τη διάρκεια της ανταλλαγής μου .

Το erasmus με άλλαξε .Έβαλα το μυαλό μου στο μαγικό κόσμο της γνώσης . Δούλεψα , τα βρήκα με τον εαυτό μου. Προχώρησα .Συνιστώ στον καθένα που έχει τον παραμικρό ενδοιασμό να κάνει απλά μια αίτηση και από εκεί και πέρα έχει ο θεός.

What Erasmus is.

Zoltan Kolozsvari

Erasmus is family. Because I know that feeling, when you come together and all of the friends and mates welcoming each other like the brothers do. A unique thread it is which connects them together. Thread which made out of memories and shared experiences and grows for a short time, but it's legacy is everlasting. "I brought your cooking pot back. We ate the best dinner from it." Because I saw you when you ate together what you've made together. I saw the handshakings. I heard the clinking of the glasses. I know the clanging of those words which come from heart and say thanks for the dinner. And you can be sure; My heart is beating in them now. I'm home. And this family is full treasures so worthwhile that you'd never think before.

Erasmus is love. I saw you on the fourth day and I had the chance to look at the sparkingly tinkling light shining from your eyes. Sharing feelings that you'd never could do somewhere else. I know it, because you brought that light from thousands of kilometers. And you said, you left a star here. And that star follows the one as you wished. I don't know any power that can erase one's voice of laughter, one's teardrops or one's words. For that I know, one word is enough to change a whole life and one word can light a star up, which will shine up there ever after. And because why stars are unreachable, they are the bests for motivation and inspiration. And surely they are. Those stars which came from distant lands, remain as your most beautifully singing fountains. And I saw how your star were rising. And you'll be glad when you'll connect your stars and you'll see their part in the constellation of your life.

Erasmus is journey. You set your sail alone, you set against the sea in the night. And look, soon the horizon will be brighter and brighter and the sun will rise and sails will shine where water and sky meet. Heading to the same direction, but seeking each other, while crossing each other's way. You always were curious about the other's ships and about that how those ships were trained on the sea. "I did this and this in my life. I was here and there. And now I'm talking to you."

The sea around you is tranquil and plain like the mirror. But as the sun never stops, the clouds and the winds also never do. And one raindrop could force the sea to crack into itself, turn the mirror into roaring beast which mortifies the wood. And in the deep fog a light appears. An another sailer. "You've just looked on me and you cleared away all of the clouds. You made my day." When you go out to the sea, you play under the waters' rules. You can't deny the rules, but you can tame the water. And the tamed water will be the sweetest and in the tamed water's mirror you will see the best memories, even about the raging sea. And the journey is. And the journey starts here. And you'll be turn your sail happily towards the new winds. Because winds are never sleep. I saw you when you were climbing the mountains. And when you are in the nature, that doesn't matter in which country you are. Doesn't matter, what is the name of the place. What matters, that you are there, and the people who surround you. Because, realize, that moment is priceless, when you are alone in the wilds, but the friends, came from distant lands are around you and say: "Look at that peak." The woods are and doesn't matter where will you get to be tired by the rocks, the mountain calls you and the invisible hands around you, help you to get to the summit. "Look at that peak. It's even closer. Just a few more steps." "I was on the summit and I saw it from above. I haven't seen the sharp rocks or the dangerous abysses from up there. I just heard the silence of it. I saw the treasure of the woods. I defeated the woods. I defeated myself. We were there together. I was at home on the summit. And still I

am.” And while you drink your water with the others, which came from the rocks’ springs, a new star appears on the calm sky of all of you. I saw you when you watched the sun going under the water. And I heard your words. And I felt the power of that place.

Erasmus is time. Because there is not any beast that’s running faster, raging more insanely than it does. Time is the greatest treasure of Erasmus from all of them. Because I’ve learned, the time is. And everything what you want to do, feel, have, make, get or give, happening in time. You cannot avoid it. Time is a raging beast and if you close your eyes, even for a moment, it easily could stole everything from you. Time does not care about you, it takes your every chances what you may have. But time is tricky. It could be your best friend in Erasmus. Time is the fire of Erasmus. Tame the time. Because Erasmus is in time. And the most bitter raindrops could fell from the passed, missed time’s dark skies. But the sweetest and brightest drops are falling from the caught chances. Then you’ll say, “I tamed the time. I know you. I sleep well, while I saw your face and heard your laughter. And still I do. And I will do.”

Erasmus is.

Erasmus

Ειρήνη Κρητικού

Η δικιά μου ιστορία Erasmus διαδραματίστηκε στην Βαυαρία της Γερμανίας, στην διάσημη και πολυβραβευμένη Δημόσια Βιβλιοθήκη του Wurzburg. Μια βιβλιοθήκη που αποσπά κάθε χρόνο βραβεία, με κορυφαία της ίσως στιγμή το 2003 όπου τιλοφορήθηκε ως «καλύτερη βιβλιοθήκη της Γερμανίας».

Με πάνω από 2.000 επισκέπτες τη μέρα, περίπου 650 εκδηλώσεις το χρόνο, βιβλιοπαρουσιάσεις από τους πιο διάσημους συγγραφείς και τα best sellers της χρονιάς – καλεσμένος ανάμεσά τους και ο δικός μας Πέτρος Μάρκαρης- και με περίπου 40 άτομα να μετράνε στο εργατικό δυναμικό της βιβλιοθήκης, ήξερα πως σίγουρα δεν πάω για «τουρισμό». Πήγα με την προοπτική όχι μόνο να διευρύνω τις πρακτικές μου γνώσεις πάνω στο αντικείμενό μου, αλλά και με την κρυφή ελπίδα να δικτυωθώ και να βρω εργασία στην Γερμανία, μια και στην Ελλάδα τα πράγματα δε φαινόταν να πηγαίνουν και πολύ καλά.

Το πρώτο λεπτό της πρακτικής μου σηματοδότησε και αυτό που θα ακολουθούσε: αφού συστηθήκαμε, η υπεύθυνη μου, με εφοδίασε μια δισέλιδη λίστα με το πυκνογραμμένο πρόγραμμα του πρώτου μήνα (!!), ένα μπλοκ και ένα στυλό για να κρατάω σημειώσεις και μια μικρή σοκολάτα σε ροζ περιτύλιγμα. Έτσι ακριβώς ήταν και όλη η πρακτική μου: οργανωμένη στην λεπτομέρεια, απαιτητική αλλά εντέλει τόσο -μα τόσο- απολαυστική!

Οι σαράντα εργαζόμενοι με καλοδέχτηκαν με χαμόγελο, όρεξη και ενδιαφέρον να γνωρίσουν «το κορίτσι από την Ελλάδα». Αφού συνεργάστηκα με όλους τουλάχιστον από μια φορά, διαπίστωσα έναν αστείο κοινό παράγοντα: πως όλοι είχαν πάει κάποια στιγμή διακοπές στην Ελλάδα και μου διηγούνταν με νοσταλγία το ονειρικό τους ταξίδι στην πατρίδα μου!

Όταν δεν ήμουνα στην προετοιμασία κάποιου σεμιναρίου «δια βίου μάθησης» για συνταξιούχους, στην εξυπηρέτηση των χρηστών στα info points με τους συνεργάτες μου ή περικυκλωμένη από παιδιά φορώντας όλοι (και εγώ!) «διαστημικές κεραίες» στα κεφάλια μας ουρλιάζοντας στα Γερμανικά «εμπρός προς τον πλανήτη Βιβλιοθήκη» και σε πόσα άλλα δρώμενα, εργαζόμουν στο γραφείο. Εκεί μοιραζόμουν το χώρο με τον μουσικό βιβλιοθηκονόμο, έναν εγκάρδιο παχουλό κύριο και φανατικό φιλέλληνα (έχω βάσιμες υποψίες πως έβαλε το χέρι του για να με δεχτούνε!), την υπεύθυνη μου και με έναν «τυπά» με ξυρισμένο κεφάλι, μερικά tat-toos και ένα piercing, ο οποίος ήταν ο υπεύθυνος για τα Κοινωνικά Δίκτυα και Ψηφιακά Μέσα της Βιβλιοθήκης. Μαζί δουλέψαμε πολλά και σημαντικά projects και ενδιάμεσα γελούσαμε με τα αστεία βιντεάκια που μου έδειχνε στο You Tube.

Όταν πήγαινε πέντε το απόγευμα όπου τελείωνα με την δουλειά, έκανα βόλτες στην ηλιόλουστη και ζωηρή πόλη με τις υπαίθριες αγορές απλωμένες ανάμεσα στα μεγάλα εμπορικά καταστήματα και τους «μουσικούς του δρόμου» να σκορπίζουν τις μουσικές τους νότες ανάμεσα στα γέλια και τους ήχους της πόλης. Επιβλητικοί καθεδρικοί ναοί που σου προκαλούσαν δέος στο κοίταγμά τους και λιθόχτιστες γέφυρες με εντυπωσιακά αγάλματα αγίων να τις στολίζουν, συνυπήρχαν ανάμεσα στα απλά καθημερινά σπίτια της πόλης.

Πολλές φορές συναντιόμουν με τις συγκατοίκους μου και αγοράζαμε παγωτό στο χέρι για να το φάμε στη γέφυρα απολαμβάνοντας τη θέα των ποταμόπλοιων που

αρμένιζαν ανάμεσα στις χρυσοκόκκινες αντανάκλασεις του δειλινού φωτός και νιώθοντας το φρέσκο αεράκι να δροσίζει τα μάγουλά μας

Στο διαμέρισμα συγκατοικούσα με μια Φιλανδή και μια Τουρκάλα, φοιτήτριες ψυχολογίας και ιατρικής αντίστοιχα. Η μεγάλη μας κουζίνα είχε μονίμως μια ανάμεικτη μυρωδιά από ανατολίτικα μπαχαρικά, μεσογειακά ψητά λαχανικά με φέτα και διάφορα φιλανδέζικα γλυκά. Τα Σαββατόβραδα τα κορίτσια βαλλόταν να κερδίσουν το στοίχημα που είχαμε βάλει πως οι γερμανοί δε ξέρουν να διασκεδάζουν. Φυσικά το έχασα!

Οι μήνες κύλησαν τόσο γρήγορα και κάπου εκεί έφτασε και η τελευταία μέρα. Σαράντα άτομα, άτομα που πλέον τους αποκαλούσα με τα μικρά τους και εκείνοι το ίδιο, άτομα που μου ανοιχτήκανε, άτομα που μου προτείνανε τα δικά τους αγαπημένα μέρη στην πόλη για να επισκεφτώ, άτομα που βγήκαμε μαζί για φαγητό και με κέρασαν γιατί ήμουν φιλοξενούμενη και φοιτήτρια και άτομα που με βοήθησαν όταν το χρειάστηκα, περίμεναν τον αποχαιρετιστήριο λόγο μου.

Πώς να χωρέσεις σε έναν μόνο λόγο τόσες εμπειρίες, τόσα συναισθήματα και πώς να εκφράσεις την ευγνωμοσύνη στους ανθρώπους που ένας προς έναν αφιέρωσαν τον χρόνο τους για να σου μάθουν κάτι, με μόνο αντάλλαγμα την ικανοποίηση πως αποτέλεσαν ένα λιθαράκι στον κόσμο των γνώσεων σου;

Κάπου ανάμεσα στα λουλούδια, τις ευχές για μια καλή σταδιοδρομία και ένα προσωπικό δώρο, με περίμενε μέσα σε έναν γκριζο φάκελο το εισιτήριο προς το κρυφό μου όνειρο: με βαθμό «άριστα» στην βεβαίωση της πρακτικής μου και τα καλύτερα λόγια για την συνεργασία μας, κέρδισα την εμπιστοσύνη των γερμανών.

Πριν από λίγες μέρες κατατέθηκε ο πρώτος μου μισθός από το γερμανικό δημόσιο. Ναι, το όνειρό μου έγινε πραγματικότητα. Σήμερα, ένα χρόνο μετά, εργάζομαι σε μια ακαδημαϊκή βιβλιοθήκη στην κεντρική Γερμανία ως υπεύθυνη των Ψηφιακών Μέσων.

Το καλοκαίρι θα πάμε διακοπές με τις παλιές μου συγκατοίκους στο πατρικό μου στην Ελλάδα και τα Χριστούγεννα θα τα γιορτάσουμε στη Φιλανδία.

Ευχαριστώ. Μου αλλάξατε τη ζωή.

We were here. Erasmus Greece

Vineta Krivina Erasmus student at ATEI of Thessaloniki Autumn semester 2009/2010 Home University - Vidzeme University of Applied Sciences (Latvia)

My Erasmus period abroad started as usual – I was selected from my Faculty of Tourism and Hospitality Management at Vidzeme University of Applied Sciences (Latvia) to participate in Erasmus programme. As a tourism field student I had no doubt that I have to study in Greece – in place, where tourism has begun!

I did my Erasmus semester in ATEI of Thessaloniki in the autumn semester during 2009/2010 academic year. I have never before been in Greece, but I have always wanted to visit it. At my home university studies for tourism field students are tended to be practical, and the same it was in ATEI of Thessaloniki – we learnt so much about field trip management. During exchange studies I participated in course “Greek Culture and Civilization” and during this course I visited so many famous places – Athens, Ioannina, Petra, Katerini, Volos, Metsovo, Kozani, Kastoria, Polykastro, Kalliktraia, Mount Athos, Mount Olympos and many more. I gained so much additional experience in courses like International Entrepreneurship, Tourism Promotion etc. I know that also lecturers have admitted my willingness to learn beyond the borders - more that it is asked to do.

During my Erasmus period abroad I felt special Erasmus spirit. I loved to enjoy local culture, architecture, gastronomy and language. I tried to spend more time with locals in order to learn as much as possible about their habits. Greeks were really open to me, and I fell in love with Greece! Now I drink frappe instead of coffee, I know how to make tzatziki sauce and I have Greece flag at home. I have joined Postcrossing project and I am still sending Greece postcards from Latvia to other countries.

Now it is a bit more than two years since I am home in Latvia. Right after coming home I felt kind of lonely, because I missed Greek way of living – it was kind of “Celebration of Life”. Maybe it is because Greeks have sunlight three times more per year than we in Latvia have. I realized that actually I am missing Erasmus spirit. I discovered that my University is participating in Erasmus IP programme, so I applied for it as volunteer student. I was again engaged in Erasmus! In year 2010 I graduated my university and I got job offer here. I started to work as administrative assistant. Afterwards my University started to seek for Erasmus Intensive Programme project director, and they offered this position to me! I had no doubt that I have to agree! Just a few months later my University offered me to start to work as Erasmus coordinator in the International Relations office.

Since February 2011 I am Erasmus coordinator at my University. I am in love with my job. It is my hobby and my job at the same time. There is no better feeling when you see independent, self-aware students returning from Erasmus however before the exchange studies they were worried, immature and even scared. Now I call them “my students”, because I have this feeling, that I have given them more, because I have had Erasmus experience and I know how it is to be Erasmus student. I know all these feelings and I know that students need to be supported. I talk with them in Skype, I write e-mails even it is late night or weekend or holiday. I receive so many thank you postcards while they are doing their Erasmus period abroad.

Another impressing happening was when I realized, that in Erasmus IP 2011 are going to participate ATEI of Thessaloniki! My Erasmus University! It was amazing to meet my teacher Prof. Tania Kapiki in Latvia, some students with whom I had lectures together. Later that year ATLAS conference took place at my University, and I met another Erasmus teacher – Athena. My first business trip was to Eracon conference in Athens!

Every morning I wake up to fulfill my mission – to spread the word about Erasmus. This programme has gave so much – experience, knowledge, impressions, friends – and I have a feeling, that now it is my time to give back as much as I can.

Thank you very much for possibility to share my best memories and feelings about Erasmus.

Best regards, Vineta Krivina

Vineta Krivina

The Celebration of Life.

It is my favorite photo from my Erasmus period – it is taken in Upper city next to Byzantine Walls. From this place it was able to see the entire city. When I felt sad, I always came there just to sit and watch how the life is going on in the city. I went there for reading. I guided there my guests. It was perfect place for Celebration of Life.

Vineta Krivina

Mount Olympos.

When I first went there on excursion, I knew – I will return there. When my friend visited me in Greece, we decided to go to Litochoro, to discover the mystique of Mount Olympos, The feeling, when you climb up the mount, is amazing! You are feeling free, as a part of nature. I know that in days, when the sky is very clear, it is possible to see Mount Olympos from the famous sightseeing place in Upper City near the Byzantine Walls in Thessaloniki.

A story from my exchange period, through the Erasmus programme

I am Ramunas Kulbokas and I was studying at Athens University of Economics and Business from 14.02.2011 till 30.06.2011.

Here I am, sitting by my table, going through about a year old pictures of my Erasmus period in Greece, and trying to live again that amazing time I spent there. It is hard to express the feelings in words, because the experience I got there is immeasurable and unique. Nevertheless, I will still try to write my Erasmus story and I will divide it into three episodes and a conclusion.

The first story is about a special girl I met in Greece. It was at night when I first saw her and I was sleepy, so I did not pay much attention to her at first. But then came the next day and exploration of a new culture began. Sometimes it is better to do it alone, I mean exploring new cultures, but sometimes it is much easier and more useful to do it in company with someone. That feeling when you are walking on the same ground and the same paths that old philosophers did is really strange. At some point I found myself walking and discussing such abstract topics like life and love. The senses got even sharper when I was standing on the edge of the Acropolis hill like a prince and the girl was standing next to me like my princess, a gentle breeze was in my hair and I could see the entire city with its astonishing monuments around me. This was the time when everything got mixed up in my head and my heart started beating faster and faster not only because I could vividly imagine the majestic ancient times, but also because a new emotional feeling struck me. Yes, this was the time when I lost my mind for the first time while I was visiting Athens.

The second story is about another special girl I met there. My friends and I were in a club surrounded by luxury the night I saw her. Her eyes and mine met each other just a few times and we exchanged just couple of words that night. The strangest thing is that we met again about a month later in a completely different atmosphere, but we still recognized each other. I can remember her words: "I saw it from your eyes that you were into me..." This was the moment when my traditional Greek experience began. All thanks to her - she got me acquainted with some Greek homemade dishes and drinks and taught me some traditions and their language a bit. I had a great opportunity to spend some special moments with her: to climb up seriously huge mountains during the day and try to get down when it was completely dark, when we felt scared a bit but full of courage; to experience a life of a suburban people, by walking in their small, but calm parks and paths they themselves were trampling when they were young; and to visit some cosy Greek bars and cafes. It was sad, but we knew well that our friendship will not last for good, so we just called it a fairytale. Because of the experience I got from it, it was the best fairytale in my life.

The last story is about one more girl, who was living in my hometown all the time I was living in Greece. You may ask, how can she be involved in all of this? Here is the answer. We had a romantic relationship for more than three years before I went to study abroad, but we broke up just before I left my country. We were still very good friends and while I was in Greece, I shared my experience with her and we were willing to be together again when I come back. She really helped me to structure and analyse the experience and information I got during my days there. She was the reason I was making some notes of all my excursions in Greece and the things that

really affected my life there. But I was not always unconditionally honest with her. And just a few days before my departure from Greece she said that she had another boyfriend. It hit me like a lightning from Zeus. But I deserve it.

So here I am now, sitting all alone in my room thinking about that unforgettable time I spent during my Erasmus programme and the invaluable for me experience I got there. I guess, you are thinking what could be the point of my story? I think that the most important things the Erasmus programme gives are not the new places we visit, not the new people we meet there, not the new cultures and languages we learn, not the push to join international organizations, but that by doing all these things mentioned above, we can get to know ourselves better, it helps to know who we are and what we should do, it makes us more independent and free. What concerns me and Erasmus is that it helped me understand what kind of person I am and that I should value relations more and try to change or completely erase my bad features, or turn them into good ones. Sometimes we just need to get to the edge of the abyss to become free and know who we are.

Erasmus Story

Lavinia Petronela

Hallo,

My name is Lavinia and I have been in Greece as Erasmus student free years ago. I always love Greece, she's landscape and she's culture and when I was having the chance for study in this country I do not thinking anymore... Europe don't makes many things for she's younger but she gives they Erasmus and this is a great opportunity for exchange knowledge and culture, personal experience. For me was a crazing choise because I have family, a small daughter but when she comes this opportunity I take it immediately, without serious thinking.

I'm from Romania but I am living in Italy. When I was in Greece I fell like at home and I understand that South-East Europe isn't West Europe. I find more similar at my culture the greek people and I was happy for it.

I go in Greece principlaly for study the Byzantine churches and Classical archaeology and I take away important information about it. But not only about it, I take away information about today customs, traditions and cultures, problems and aspirations of greek people and I met the hospitality of this people.

I met very special people from all over the wold! One's of my memorial moment in Greece was a multicultural dinner with people from Belgium, Turkey, Denmark, France, Romania, Ukraine, USA, Finlandy, Holland, Greece. Was amazing!

Now the greek people is living the economic crisis and she's after effects and I'm really very sorry but I think the greek people must don't forgets that he has a great beautiful country: the landscape, the see, the old culture, Aristotle and Plato, Acropoly, Byzantine churches and the mirth in heart, this is the great richness! The culture is one who remains when all is going...

He must believe.

Thanks Greece for all you give me, I take away and I jealously conserve this.

Good bless this beautiful country and she's wonderful people. I pray for it.

Lavinia

"A story from my exchange period, through the Erasmus programme"

LOST IN TRANSLATION

Marina Pilar Lopez Yubero

When I arrived at Thessaloniki I could just say the words 'καλημέρα', 'παρακαλώ' and 'δεν καταλαβαίνω'. Though I was in a foreign country with a strange language and a complex alphabet, I was there, leaning on my hostel's balcony and thinking, 'Here you are, are you ready?'

The next few days were at the same time awesome and frightening. Although Spanish and Greek pronunciation are quite similar, I was starting to read and to comprehend basic words, so I felt almost like a little kid who is realizing for the first time what is around him. Ok, I had also one of those little conversation guidebooks in Greek, but I was not so fast at looking up the words.

As I was looking for accommodation, one of the firsts words I learned was 'επιπλωμένο', which means furnished. At the same time, everyone around me tried to help me any way they could. I remember a place called Φαινόμενο, a gyros pita bar, where the waitress taught me a new word every time I went there (which was quite a lot the first days!). This is how I learned to say 'I don't understand' and how to order a gyro properly.

Finally, I found a flat near the centre and the university, sharing with two girls, Polish and French. The French girl could speak perfect Greek, but the Polish one spoke less than I did, so English was our common language. However, the French girl offered to teach us and at least we learned how to go to the supermarket and understand the basics.

In spite of the fact that all my university lectures were in English, I was determined to learn Greek. Not perfect Greek, but just enough to go through my daily life. Since I was living in Greece, I didn't want to look like a typical ignorant tourist. So I joined a Greek class for foreigners, level zero. At the beginning I felt confident about the accent and pronunciation, until I started studying the grammar. As a matter of fact, I am still confused about the different cases and their uses.

As I am a brown-haired girl with dark eyes, I look like a Greek girl, so sometimes I was asked on the street for addresses or the time...in Greek. As my level was still quite low, I usually replied 'δεν μιλάω ελληνικά', and the reaction was almost always the same: 'but you are talking in Greek, right?' and they continued asking me in Greek. One afternoon, waiting for the bus, an old woman in black started to ask me about some personal details. I still don't know how she did it, but she could pry out what my name was, what I was studying and how long I was going to stay in Thessaloniki. I remember I had just learned the numbers in Greek that morning in class.

One of the most confusing things was 'yes' and 'no'. When I thought they were nodding yes, they were refusing. When I thought they were rejecting something, they were actually agreeing. It took me quite a long time to get used to these gestures and imitate them. Sometimes I still nod when I want to say 'no' even in my mother tongue.

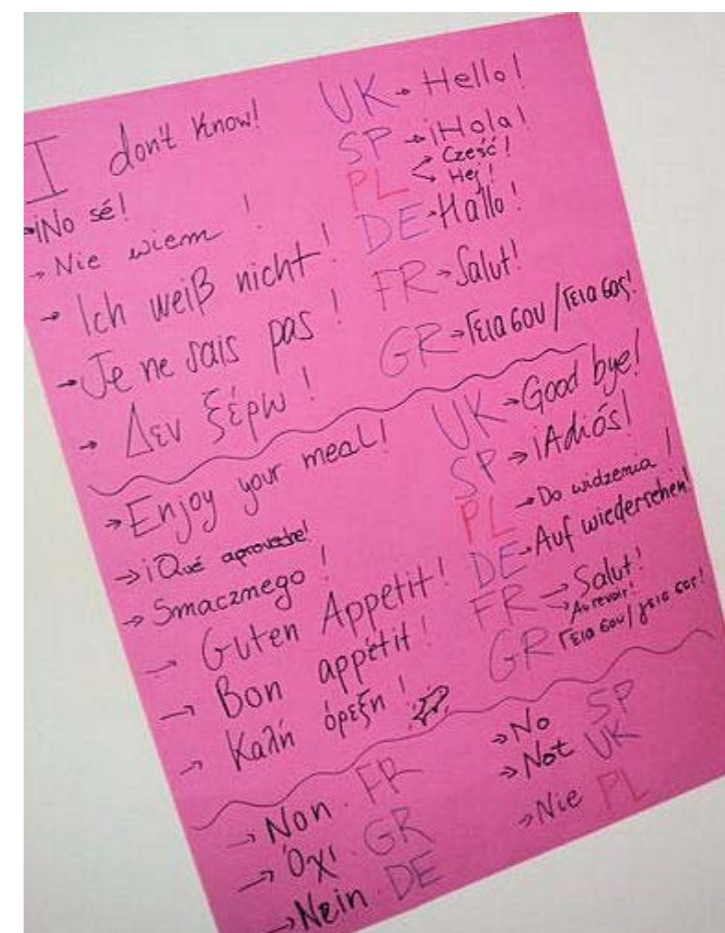
But time flies, and when I realized my Greek level was good enough to be proud of, spring semester had already begun. By then, my level was quite good, I am not going to be modest. I couldn't speak in past tenses yet, but I could go to almost every bar and order a beer in perfect Greek. Jokes aside, I was able to ask for useful information and answer simple questions, and even to flirt! Finally I realized that I really liked the language and I started to enjoy speaking in Greek.

As I was in an Erasmus programme, I knew lots of Erasmus people and there was an Erasmus party almost every week, where there were quite a lot of Greek students too. One night a French boy introduced me to a Spanish guy, and I said "Hola" to him. Suddenly, his eyes opened widely and he cried out impressed, "You also speak Spanish!?!?". I looked at him and I asked in Spanish why he was so surprised, and he replied that I was the Greek girl that helped him once in the airport. I swear it was the very first time I had seen this guy, so I tried to convince him that I was a Spanish girl and also Erasmus, and not that Greek girl he was confusing me with. He was quite tipsy and he thought I was laughing at him, so I decided to let it go.

Two weeks later, at the birthday party of a Polish friend, the same guy and I were introduced to each other again, and once more he surprisingly claimed that I really had such a good Spanish accent! Now he was sober and it was much easier to prove to him that I was 100% Spanish, and not his Greek helpful girl. We laughed at the misunderstanding and even today he still jokingly calls me "the Greek girl". Later I found out that the second time we met he thought I was Greek because he saw me talking to another girl in Greek (I was just asking her what time it was).

I have to say I had a great time in Thessaloniki, and even though I was not very sure at the beginning of the Erasmus experience, now I declare it has been the greatest period of my life (so far). And I have become a Greek cliché, almost like in *My Big Fat Greek Wedding*: every time someone is filling in a crossword and asks me for a word I answer with "oh, the word you are looking for is... and it comes from the Greek".

Θεσσαλονίκη μου ποτέ δεν σ' απαρνιέμαι,
είσαι η πατρίδα μου το λέω και καυχέμαι.

“Μια ιστορία από την περίοδο ανταλλαγής μου, με το πρόγραμμα Erasmus”

Stavroula Mamantzi

Μαδρίτη, 29/5/2011

Το κέντρο της πόλης έχει κατακλυστεί από εκατοντάδες «αγανακτισμένους» που έχουν κατασκηνώσει εδώ και μέρες στην Puerta de Sol. Συνθήματα παντού. Όποιος βρίσκεται ή περνάει από εδώ, γράφει τη δική του άποψη ή το δικό του μήνυμα και το τοποθετεί επάνω στη σκεπή της στάσης του μετρό. Ένα γιγάντιο πανό βρίσκεται στην κορυφή προβάλλοντας τη φράση «αν δεν μας αφήσετε να ονειρευτούμε δεν θα σας αφήσουμε να κοιμηθείτε». Η plaza sol έχει μετατραπεί σε plaza solucien. Εκτός από τις αμέτρητες σκηνές, υπάρχουν και μικρές ξύλινες καλύβες, καθεμία από τις οποίες έχει στηθεί για συγκεκριμένο λόγο. Κάποιες αφορούν την οικολογία, άλλες την τεχνολογία, την παιδεία ή τις τέχνες. Όλες όμως συνδέονται με τον τρόπο τους με το θέμα της οικονομικής κρίσης.

Δεν υπάρχει τίποτα στην πλατεία που να μην έχει υποστεί μία καλλιτεχνική πινελιά. Ακόμη και το σιντριβάνι έχει πάρει άλλη μορφή. Οι τουλίπες που υπήρχαν γύρω από αυτό, τώρα έχουν αντικατασταθεί με άλλου είδους φυτά, ανάμεσα στα οποία ξεπροβάλλουν χαρούμενες φράσεις γραμμένες σε διάφορες γλώσσες ή χιουμοριστικές ανακοινώσεις, όπως «δεχόμαστε παλιά πουκάμισα και κάλτσες και ως αντάλλαγμα σας δίνουμε αγκαλιές και φιλιά». Λίγο πιο πέρα συναντά κανείς έναν πίνακα ο οποίος σίγουρα δεν περνά απαρατήρητος. Παριστάνει τη μορφή ενός ρωμαλέου άντρα που κρατά έναν ήλιο. Στο φόντο βρίσκεται η ελληνική σημαία, ενώ στην κάτω πλευρά ξεχωρίζει το σύνθημα “Ακολουθήστε ξύπνιοι”.

Κάπου εκεί υπάρχω κι εγώ, φορώντας ένα φόρεμα αρχαιοελληνικού τύπου που είχα ράψει την προηγούμενη μέρα. Έχω την τύχη να παρακολουθώ όσα συμβαίνουν εδώ από κοντά και καθημερινά, καθώς το κατάστημα στο οποίο κάνω την πρακτική μου βρίσκεται στο κέντρο. Στην προσπάθεια να εντοπίσω τους φίλους μου, μου αποσπούν την προσοχή τόσο οι εντυπωσιακές ζωγραφιές με τα έξυπνα επαναστατικά συνθήματα και τα λογοπαίγνια, όσο και οι άνθρωποι που χρησιμοποιούν κατσαρόλες και κουτάλες δίνοντας ρυθμό σε όσους χορεύουν και ταυτόχρονα διαμαρτύρονται. Και σκέφτομαι.. “τι δημιουργικός τρόπος για να αντιδράσει κανείς”. Καθένας εδώ έχει το ρόλο του. Ξεσπά στην τέχνη χωρίς να κάνει κακό σε κανέναν. Δεν καταστρέφει, αλλά δημιουργεί. Εδώ δεν υπάρχει οργή ή θυμός, αλλά αλληλεγγύη, ελπίδα και αισιοδοξία για ένα καλύτερο μέλλον. Η σκηνή αυτή δε μοιάζει με διαδήλωση, δε μου δημιουργεί θλίψη. Κάθε άλλο, μου θυμίζει φεστιβάλ ή έκθεση τέχνης με θέμα “τα ανθρώπινα δικαιώματα”.

Καθώς βραδιάζει, η θερμοκρασία αρχίζει να πέφτει και νιώθω ψιχάλες βροχής στο πρόσωπό μου. Ακολουθώντας τους δύο ισπανούς φίλους μου που είχαν κατασκηνώσει στην πλατεία πριν τρεις μέρες, βρέθηκα κι εγώ έξω από τη σκηνή τους κάτω από ένα πλαστικό σεντόνι για να προστατευόμαι από τη βροχή. Ο Nicolas όντας επαγγελματίας ψυχαγωγός κάνει κόλπα με την τράπουλα που μας αφήνουν άφωνους, ενώ σε λίγο καταλήγουμε όλοι με μια λαστιχένια φούσκα στο χέρι προσπαθώντας να φτιάξουμε το σήμα της ειρήνης. Τη δημιουργική ατμόσφαιρα συνοδεύει ο Victor παίζοντας γνωστές μελωδίες στη στολισμένη κέλτικη άρπα του. Πάντα έχει τον τρόπο να μας συγκινεί, να μας εμπνέει και να μας ταξιδεύει. Αν μπορούσα να περιγράψω αυτό τον καλλιτέχνη με μία φράση, θα έλεγα ότι είναι «η νύχτα με τα αινίγματα»,

όπως ο τίτλος του τραγουδιού που ερμηνεύει η Χάρις Αλεξίου. Την ίδια στιγμή, τον πλησιάζει μία κοπέλα που μοιάζει σαν να έχει ξεπηδήσει από κάποιο παραμύθι. Τα μαλλιά της είναι μακριά, πλεγμένα με μεγάλα, κόκκινα και λευκά λουλούδια. Από την ιδιαίτερη ενδυμασία της καταλαβαίνει κανείς ότι είναι χορεύτρια. Στέκεται δίπλα στην άρπα και αρχίζει να κάνει αρμονικές κινήσεις με το σώμα της. Η έκφρασή της διακρίνεται από γαλήνη προσδίδοντας ένα τόνο ρομαντισμού στην ατμόσφαιρα.

Έχοντας αυτήν ως τελευταία εικόνα στο μυαλό μου, ο ήχος της άρπας ακούγεται πλέον σαν νανούρισμα στα αυτιά μου. Κλείνω τα μάτια και ονειρεύομαι...

“Μια ιστορία από την περίοδο ανταλλαγής μου, με το πρόγραμμα Erasmus”

Σπυρούλα Μάντη

Πολωνία, Κρακοβία, 14-02-2011 έως 31-06-2011

Πριν από ένα χρόνο, στις 14 Φεβρουαρίου, την ημέρα των ερωτευμένων, ταξίδευα για την χώρα της Μαρί Κιουρί, του Φρεντερίκ Σοπέν και του Ρομάν Πολάνσκι. Όταν ξεκίνησα το ταξίδι μου ήμουν φοβισμένη για το τι θα συναντήσω αλλά και πολύ ενθουσιασμένη. Έχω πολλές ιστορίες να σας πω από τη σωτηρία ενός περιστεριού στα άγρια χαράματα έως τις πάμπολλες φορές που χάθηκα σε περιέργα μέρη.

Παρ' όλα αυτά, η ιστορία που θα ήθελα να μοιραστώ μαζί σας αυτή τη φορά είναι αυτή του ταξιδιού μου πέρα από τα σύνορα της Πολωνίας, στην ακόμα πιο παγωμένη Βουδαπέστη. Ήμασταν τέσσερα άτομα που θα κάναμε αυτό το ταξίδι : τρεις κοπέλες και ένα αγόρι από την Τουρκία, κι εγώ. Πήραμε το λεωφορείο από τον Κρακοβία και όλο το βράδυ ταξιδεύαμε προς τον προορισμό μας. Όταν φτάσαμε ο ήλιος δεν είχε βγει ακόμα και το κρύο ήταν περισσότερο απ' ότι περιμέναμε. Κουλουριαστήκαμε στο σταθμό του λεωφορείου και περιμέναμε να βγει ο ήλιος. Τελικά μας έκανε τη χάρη να χαράξει ολόλαμπρος και ξεκινήσαμε μια μέρα όλο αξιοθέατα και φωτογραφίες σαν κλασικοί τουρίστες. Όταν άρχισε να βραδιάζει η κούραση μας είχε καταβάλει και άρχισαν οι διαφωνίες στην ομάδα. Οι μισοί θέλαμε να βρούμε ένα hostel και να ξεκουραστούμε εφόσον την επόμενη μέρα θέλαμε να συνεχίσουμε το ταξίδι μας και σε άλλη χώρα, ενώ οι άλλοι μισοί ήθελαν να συνεχίσουμε να βλέπουμε κάστρα και μουσεία. Η λογική επικράτησε για λίγο και αποφασίσαμε να κοιτάξουμε για κάποιο μέρος να κοιμηθούμε. Βρήκαμε ένα αλλά η τιμή ήταν τσιμπημένη και σκεφτήκαμε να πάμε να δούμε τα υπόλοιπα αξιοθέατα έως να αποφασίσουμε. Πήραμε το μετρό και πήγαμε λοιπόν στη πλατεία με τα αγάλματα των βασιλιάδων. Στην επιστροφή είχαμε μόνο μισή ώρα προτού κλείσει το μετρό για τη νύχτα. Το τραγικό της ιστορίας είναι πως δεν ξέραμε ποια ήταν η στάση για το Hostel που είχαμε βρει. Έτσι επί μισή ώρα αλλάζαμε μετρό, ανεβοκατεβαίναμε σε στάσεις και ρωτούσαμε μήπως ήξερε κάποιος. Όλα μας έμοιαζαν γνωστά και όλα άγνωστα. Τελικά το μετρό έκλεισε και εμείς καταλήξαμε στην πιο ακριβή περιοχή της Βουδαπέστης όπως μας ενημέρωσαν αργότερα κάποιοι άλλοι ερασιμίτες που συναντήσαμε. Τα ξενοδοχεία σε αυτή την περιοχή ήταν πανάκριβα και δεν ξέραμε πού να περάσουμε τη νύχτα. Πολλές ιδέες έπεσαν στο τραπέζι και πολλά δοκιμάσαμε. Τελικά, αποφασίσαμε να πάμε σε ένα από τα κλαμπ της περιοχής και να περάσουμε το βράδυ. Όμως, ήμασταν ταλαιπωρημένοι, δεν είχαμε ένα μέρος να αλλάξουμε ρούχα και οι δυνάμεις μας δεν συνεργάζονταν. Έτσι πρότεινα να γίνουμε καθώς πρέπει στην άκρη του πεζοδρομίου που καθόμασταν. Καλλυντικά, χτένες και λοιπά σύνεργα εμφανίστηκαν. Κουστουμαρισμένοι άντρες και γυναίκες με ακριβά φορέματα περνούσαν δίπλα μας και μας κοιτούσαν απορημένοι. Όταν τελειώσαμε, κάναμε την πρώτη μας απόπειρα να μπούμε σε ένα κλαμπ, και «ω τι θαύμα!» μας άφησαν να μπούμε. Εγώ όταν άκουσα τα τραγούδια ήθελα να πάω να χορέψω, αλλά μέχρι να κάνω μια βόλτα στο μαγαζί, οι υπόλοιποι είχαν βρει έναν καναπέ και κοιμόντουσαν. Δυστυχώς σε τέτοια κλαμπ δεν μπορείς να πας και να κοιμηθείς οπότε έπρεπε να τους ξυπνάω κάθε τόσο. Ούτε ξέρω πώς πέρασε η νύχτα και ήρθε το άλλο πρωί που πήραμε επιτέλους το μετρό και πήγαμε στο σταθμό των λεωφορείων. Φυσικά δεν συνεχίσαμε το ταξίδι μας και επιστρέψαμε πίσω. Αυτό ήταν το πρώτο μου ταξίδι στα πλαίσια του εράσμου και έγινε ο οδηγός μου για

μετέπειτα ταξίδια. Εξάλλου με έμαθε και ένα σημαντικό μάθημα «αν κάποιος τρελός θέλει να σε σέρνει σε αξιοθέατα ως το βράδυ, ξεκίνησε την προσπάθεια να τον λογικέψει από το μεσημέρι!».

Πάντως εκτός από αυτή την μικρή ατυχία το ταξίδι είχε και άλλες αξιομνημόνευτες σκηνές. Για παράδειγμα γνωρίσαμε έναν νεαρό από την Ασία, τον οποίο συναντούσαμε παντού και τελικά κατέληξε να έρχεται μαζί μας. Κάποια στιγμή βέβαια άνοιξε τον φορητό υπολογιστή του για να περάσουμε κάποιες φωτογραφίες και ξαφνικά εικόνες σκληρού πορνό εμφανίστηκαν στην οθόνη, κάνοντας μας να αμφιβάλλουμε για το ποιον του. Επίσης, όταν πήγαμε σε ένα μαγαζί να φάμε, έπαθα αλλεργία και έγινα κατακόκκινη, ενώ δύο από τα υπόλοιπα παιδιά είχαν συμπτώματα κνησμού και ξηροδερμίας. Από τα θετικά όμως είναι πως γελάσαμε πολύ όλη την ημέρα, γνωρίσαμε πολλούς διαφορετικούς ανθρώπους και συνάντησα και πολλούς Έλληνες.

GREEK SEED

Hynek Masata hynek.masata@gmail.com CULS – Czech University of Life Sciences, Prague, Czech Republic / Sociology TUC – Technical University of Crete, Chania, Greece / Management January 2009 – June 2009”

OUTLINE

1. The Seed
2. My Decisions
3. Greek Language
4. Growing up
5. Acceptance

OUTBREAK

I visited Greece when I was a little boy. It was a 60-day long stop which was enough to plant a “Greek seed” into my head. Ever since as the seed was growing I knew that’s the country I will love, love to return to and lately protect from the bad image given by world media.

As I was growing I found out the passion about Greece wasn’t just a coincidence. Beside English I was trying to find another language to like and learn. I tried many of them. German – didn’t like it. Polish – too similar to my native language. French – didn’t like it at all. I ruled all big European languages out and stood before a big decision: will it be Spanish, Italian or Greek? Well, despite of the usability but uniqueness on the contrary I chose the Greek language. My Greek seed grew once again a bit.

So it was given. I will go to Erasmus to Greece. This time, the decision wasn’t too hard. There were options like Athens, Thessaloniki, Chania, Heraklio, Patra etc.. Well, Zeus chose the island of Crete for sharing his passionate love with Europa so there were no doubts where I want to go. Technical University of Crete it was.

I was learning Greek language since high school and on the top I signed up for a 6 week European Intensive Language Course in Athens as an extra to the Erasmus stay. Retrospectively I find it as the most important period of my whole studies which influenced me the most.

Two Greek teachers who were assigned to our group on the language course have put PLENTY of knowledge into us in less than two months (on the top of what I already knew) and even the least ambitious students could lead a nice conversation with a native Greek. It was amazing. I liked the language and the country even more and started to meet Greeks in order to improve.

As an Erasmus student, my factual stories would make quite a fat book. As to everybody, the stay gave me many wonderful friends and memorable stories which will never happen again and which I often refer back in my mind. That is just how all Erasmus students end. But after the study period there is always a challenge – the acceptance – it has ended and never coming back. Really?

My Erasmus were coming to an end. I signed up to a buddy system at my university and became specialist for Greek students because I simply wanted to help them, play backgammon/tavli, have talks in Greek etc. but that wasn’t IT. That wasn’t the help I wanted to offer. After my graduation I was free to do whatever I wanted. I was offered a solid job in big telecommunication company but it didn’t feel right. I decided to join dying non-profit organisation as a project manager with a simple vision – show foreign students beauty of our country. Let the most of the students from all around the world socialise and make friends from the entire globe. Let feel the unlucky ones (who didn’t taste Erasmus) how it is to study abroad even for a while. Universities didn’t want to work with us so we started our own Summer School in Prague. It took a lot of patience, lot of paperwork, lot of emails, lots of stress and of course, lots of worries about the success. I wouldn’t bother anyone not personally involved in the project about the details so I skip it to the important: the success was huge.

There were nearly ninety students who came. Sadly, I kept Greek students in mind the whole time but none of them signed up. It was my big personal disappointment. I blamed the financial policy because the enrolment wasn’t exactly cheap for a regular Greek student but I did my best. I quit after two seasons and now I’m trying to push forward with my skills one start-up company (innovative technologies) I joined right after. The non-profit organisation didn’t need me anyway but we stayed in touch. The Summer School doesn’t even need additional funds, it’s fully self-sufficient now.

Recently (Q1 2012) I contacted Greek Community in Prague which is an official organisation gathering people with Greek roots. The Greek seed in me is still there and I am thinking how to combine it with the Summer School. There are many scenarios which I am looking forward to consult with “my” non-profit organisation right after this season of Summer School of 2012.

OVER

I would say my Greek experience made me more altruistic. Maybe I was just lucky but all Greeks were really helpful any time I asked. Even the people here in Greek Community in Prague keep their humility and kindness. Thanks to them I still meet Greeks, feel good and currently I am figuring out how the Summer School and the Greek Community can benefit one from another. That’s my last goal I want to achieve and when it happens, let it be my last thanks and a message to whole community around Erasmus who let such great things happen. I know I can’t turn back the time but I’m glad I was part of it.

As a friend of mine once said, Daedalus used wings to escape Crete; I would use it to get back.

"A story from my exchange period, through the Erasmus programme"

Άρτεμις Μορέττου

Το ακόλουθο κείμενο δεν είναι κείμενο. Είναι μια κατάθεση ψυχής. Ένα συνονθύλευμα σκέψεων, αισθημάτων και εμπειριών. Ένα ταξίδι πίσω στο χρόνο. Σε μια εμπειρία μοναδική. Σε μια εμπειρία που με σημάδεψε και άλλαξε ολοκληρωτικά τη ζωή μου.

«Για τη Σαλονίκη..
Σαλονίκη σ' αποθύμησα.
Σαλονίκη σ' αγαπάω.
Τίποτ' άλλο δεν θα ζήταγα,
μόνο πίσω πάλι να 'ρθω.

Σαλονίκη σ' αποθύμησα.
Μέσα μου πια σε φυλάω.
Τις φωτογραφίες έβαλα
σπίτι μου παντού να τις κοιτάω.

Σαλονίκη σ' αποθύμησα.
Είσαι μια ανάμνηση ωραία.
Είσαι μια ενθύμηση μονάκριβη.
Είσαι η αλήθεια και η μέρα.

Σαλονίκη σ' αποθύμησα.
Ήσουν η πιο όμορφη παρέα.
Μακριά σου όλα είναι άχρωμα.
Είσαι η πόλη μου η πιο ωραία!

Σ' άλλη πόλη κι αν γεννήθηκα.
Σ' άλλο χρώμα κι αν πατάω.
Την καρδούλα μου στην άφησα,
Σαλονίκη, και πονάω.

Σαλονίκη σ' αποθύμησα.
Και κοντά σου λαχταράω
να βρεθώ, μα πόσο άργησα
τέτοια απόφαση να πάρω!»

Αυτό το ποίημα το έγραφα λίγες μέρες αφότου έφυγα από τη Θεσσαλονίκη. Λίγες μέρες αφού της είπα το τελευταίο αντίο. Διαβάζοντας το τώρα συνειδητοποιώ για ακόμη μια φορά πόσο με σημάδεψε αυτή η πόλη. Πόσο με σημάδεψαν αυτά που έζησα σε αυτή την πόλη. Οι άνθρωποι που γνώρισα, οι φίλιες που έκανα, ο τρόπος που έζησα, τα πράγματα που έμαθα, οι γνώσεις που κέρδισα... Ότι και να πω τώρα μου ακούγεται λίγο μπροστά σε όσα έζησα. Πί' αυτό θα μιλήσω με κείμενα και ποιήματα που έγραφα εν βρασμώ ψυχής. Τι εννοώ μ' αυτό; Εννοώ πως τα έγραφα μόλις επέστρεψα πίσω Κύπρο.

«Τι μου έμαθε η Θεσσαλονίκη:

- ότι η ζωή μπορεί να γίνει ένα ατέλειωτο παιχνίδι διασκέδασης: μια ολόκληρη μέρα μπορείς να την περάσεις μετακινούμενος από καφετέρια σε καφετέρια, από μπαράκι σε ελληνάδικο και πάει λέγοντας

- ότι η ζωή μπορεί να γίνει χαλαρή: να αναβάλλεις για αύριο αυτό που μπορείς να κάνεις σήμερα γιατί απλούστατα μπορείς να το κάνεις και αύριο και για σήμερα έχεις κανονίσει κάτι καλύτερο

- ότι η ζωή μπορεί να γίνει πολύ γλυκιά: μπορείς να απολαύσεις την μπουγάτσα σου, τα τρίγωνα, τη γλυκιά σου την κρέπα ή το παγωτό σου χωρίς τύψεις για τις επιπλέον θερμίδες γιατί απλώς βρίσκεσαι στη Θεσσαλονίκη, όπου τα γλυκά θεωρούνται απόλαυση και μόνο απόλαυση

- ότι δε χρειάζεται να είσαι πάντα τυπικός στα ραντεβού σου γιατί "όποιος βιάζεται σκοντάφτει" και "τό αργόν καί χάριν έχει"

- ότι δε χρειάζεται να λειτουργείς πάντα βάσει προγράμματος γιατί η ζωή είναι πολύ μικρή για να πιέζεσαι και πολύ όμορφη για να την αφήνεις να πάει χαμένη

- ότι δε χρειάζεται να υπάρχει πάντα ένας λόγος για να κάνεις κάτι: περνώντας έξω από ένα βιβλιοπωλείο σου κεντρίζει την προσοχή ένα βιβλίο και το αγοράζεις, χαζεύοντας μια βιτρίνα βλέπεις δυο γυαλιστερές μπαλαρίνες και τις δοκιμάζεις, περνώντας έξω από ένα ανθοπωλείο βλέπεις μια πολύχρωμη ανθοδέσμη και την παίρνεις στο σπίτι, έτσι, γιατί αυτό αισθάνθηκες τη συγκεκριμένη στιγμή

- ότι με τα δυο σου πόδια μπορείς να πας όπου θέλεις γιατί οι δρόμοι είναι διαμορφωμένοι έτσι που στο επιτρέπουν και δεν υπάρχει ο κίνδυνος να σε πατήσει αμάξι

Αν με ρωτούσες πριν ένα εξάμηνο "τι κάνεις στη ζωή σου" θα σου 'λεγα "σπουδάζω", αν μου κάνεις την ίδια ερώτηση τώρα, η απάντηση θα είναι "ζω". Και πραγματικά το δεύτερο είναι πολύ πιο σπουδαίο, πιο διδακτικό και πιο απολαυστικό από το πρώτο..»

Δεν ξέρω πώς ακούγονται σε κάποιον άλλον τα πιο πάνω. Ξέρω όμως ότι για μένα η Θεσσαλονίκη ήταν μια ανακάλυψη. Μια ανακάλυψη ενός καινούριου τρόπου ζωής, μια ανακάλυψη του εαυτού μου.. Και αισθάνομαι ότι τώρα κάνω μια εξομολόγηση. Μια εξομολόγηση που χωρίς να το ξέρω είχα την ανάγκη να την κάνω. Γιατί -ποιος ξέρει- μπορεί να είναι η αφορμή για να γνωρίσει κάποιος άλλος καλύτερα τον εαυτό του. Μέσω του Erasmus.

«Σταθμός

Στη ζωή μου ήσουνα σταθμός,

Σαλονίκη, ήσουνα πυξίδα.

Μ' έβγαλες σε δρόμο φωτεινό.

Μόνη μου αλλιώς τα πάντα είδα..

Στη ζωή μου ήσουνα σταθμός,

Ήσουνα ο δρόμος για ουσία..

Να σε ξεπληρώσω δεν μπορώ.

Είναι ακριβή η ευτυχία..

Σου χρωστάω μια περιουσία!

Όλη τη ζωή μου στη χρωστώ!

Κάθε μου λεπτό που 'χει ουσία..

Δεν περίμενα ποτέ εγώ

να υπάρχει τόση ευτυχία..

Σαλονίκη, σου 'χω αδυναμία!

Στη ζωή μου ήσουνα σταθμός,

Ο σταθμός ο πρώτος και ωραίος.

Ο σταθμός που πάντα θα φυλώ..

Δεν νομίζω και ο τελευταίος..

Στη ζωή μου ήσουνα σταθμός,

Δεν μπορώ να μην το ομολογήσω.

Ήμουν ένας άνθρωπος κενός.

Έφαχνα τον τρόπο για να ζήσω..

Τώρα δε γυρίζω πλέον πίσω!»

A story from my exchange period, through the Erasmus program

Tatjana Pavlenko, Tallinn, Estonia

It was 24th of February, a National holiday in Estonia. I was expected to land in Greece. But the day before an odd message appeared in my e-mail box: "We regret to advise you that due to an Air traffic control Strike in Greece on 24th February 2010 we have had to cancel the flight or flights detailed below". Needless to say there was my flight in the list. I was shocked and confused as ever. Imagine a girl excited about the biggest adventure of her life: trembling knees, precious ticket, sweet dreams. And then: "Oops! Plan is ruined". Oh no! Was it a warning sign or nothing serious? For me it was a test! I knew I had to be strong and persistent. Erasmus was calling me. I rebooked the ticket and firmly decided to go.

And here I am now, the girl who experienced the most incredible thing in her life – Erasmus exchange in Greece; the girl who cannot stop thinking about it; the girl whose best friends are people she met in Thessaloniki. Yes, this is me. Erasmus program has changed my life. Only for the best!

"A story from my exchange period..." Just one story? You must be kidding! This is the hardest task I ever had. I spent 3 incredible months in Greece and during that time I managed to visit more than 10 most beautiful places (Thessaloniki, Meteora, Ioannina, Dodona, Parga, Athens, Santorini, Kalamitsi, Halkidiki, Skra, Gerovassiliou Wine Museum etc.). I learned Greek dances, I listened to the music of Crete and saw real Greek guys from Crete dancing and shooting at the student canteen. I tried the best Frappe, Pita Giros, Kadaif, Keftedes, Salads and many other finger-licking goodies. I helped my Greek friends to gather cherries in their garden. I wrote scenario for a radio program and recorded myself in a studio. Meanwhile I managed to finish my bachelor thesis and graduated successfully right after coming back from Greece. I did so many things. But you need one story, right? Here we go.

I would have never used Erasmus program if I was not a student. Universities (both home and welcoming) made my dream come true, so I wanted to leave something special for them too. That is why for my course Electronic Mass Media Technology at the Aristotle University of Thessaloniki I decided to produce a video about my Erasmus friends (Erasmus family!), Efxinos Leschi dormitory (the best dorm ever!) and the way we, exchange students, live.

Video was filmed in the dormitory. Me and my course mates wrote the script, selected an audio track and decided to make LipDub, a type of video that combines lip synching and audio dubbing. Shortly speaking, it is a music clip where people pretend to sing a song. The hardest part was to organize the filming. There were 40 participants who should have stood at the fixed places and started moving upon seeing the cameraman. Sounds easy, huh? In addition, everyone should have known the song's lyrics and dressed up cool. And the trickiest part was not to split video into parts but make the whole stream at once. No cutting! Well, we did it! By the way, here is the link.

For me, this is a great memory of Erasmus. The final shot was made at the terrace, my favorite place in the whole dorm. I used to sit there and look at the mountains. We don't have such mountains in Estonia. Honestly, we do not have any. So, I was standing at the terrace nearly

about to cry – that’s how marvelous it was. I stood there face to face with the whole world. I had so many plans! Greece gave me confidence. Nothing seemed impossible when I was at that terrace.

We had great meals there with my friends from the dorm. Once we all dressed in Erasmus t-shirts and lighted candles everywhere. I looked around and said: “You’re the closest friends I’ve ever had. You’re my family!” In the end of May, just a few days before flying back to Estonia, I walked into elevator and saw a poster “Today is 27th of June”. What? Well, let me explain. 27th of June is my birthday. It was impossible to celebrate it in Greece (I left earlier), so my Erasmus friends made me a surprise. Pretending it was 27th of June they all dressed up, brought presents and made a huge birthday cake with a candle in it. “Make a wish!” friends asked. Would you guess what the wish was?

I want to see these people again, climb to the terrace and say “Thank you, Greece, for sharing it all with me!”

Pictures enclosed:

- 1) The final shot of the LipDub at the terrace of Efxinos Leschi dormitory in Thessaloniki.
- 2) Me (in the middle, white trousers, white&blue top) and my friends jumping with Greek flags at the Thessaloniki seashore.

Erasmus Story

Daniel Robaina Rapisarda

As a sports student and a Greek mythology lover, I did not hesitate deciding where to go for my Erasmus exchange year. It had to be Greece, cradle of sports, Olympics, myths and gods. I decided to come alone, and live with no Spanish people, to be imbued with the culture from this place of which I had only read about in History books.

A very important part of my academic year in Athens was getting the specialization in my sport, Taekwondo, which is not available in Spain. I learnt a lot, met interesting people, and made new friends there, although it required lots of time: twenty hours a week of courses. While I saw friends travelling all around the country, I had to stay. So, when my friends told me about a trip to Peloponnese during our holidays between semesters, I knew it was the best chance for me to see some new parts of the place I'd get to call my second home.

We rented a car for eight people (seven Spanish and an Estonian), and we hit the road. At first I thought that I should have gotten my driving license before leaving Spain, but soon I decided it might have been for the best. Greek roads are the ultimate test for drivers! Cars were overtaking us on our left, on our right, even on the shoulder of the road... I believe, if able, they would have even jumped over us, like David Hasselhoff in "The Knight Rider".

Our route took us first to Corinth, where we got lost while trying to find the right spot to see the canal, but finally, behind a warehouse, after climbing some rocks, we found the perfect place. Then we visited Acrocorinth, where the medieval fortress was built. After walking up the big slope to the top, we realized why castles are always on top of a mountain. If I had to carry armor and weapons all the way up, while defenders shot arrows at me, I would give up after two minutes.

Afterwards we visited Mycenae, where we saw the famous Lion Gate, and then Epidaurus, where we were totally stunned by the amazing acoustics of its theatre, to finish watching the sunset behind Nafplio's castle in the sea.

We needed to get to Olympia that night, in order to do everything that we wanted, and on our way there, the first awesome thing of the trip happened. While driving through the mountains between Tripoli and Olympia, we saw snow on the side of the road. Snow! Originary from the Canary Islands, being twenty-four, I saw snow for the first time! We stopped the car, came out of it, and started playing, throwing snow balls at each other like children, and after ten minutes we looked at the car and there he was, the Estonian guy, looking bored at us and saying "Are you done yet? Can we please move?" Of course it wasn't such a big deal for him, but I'd like to see him in the beach here in my place... We laughed, got into the car, and finally arrived in Olympia by midnight, where everything was closed, except for a small food store that remained open only for us. Its owner even got his cousin's hotel open so we could sleep there!

Next day we visited the ancient Olympic Stadium. It was unbelievable. So many centuries had passed, and we could still feel the spirit of the athletes who trained so hard to get the honor of winning the tournaments there... We even made (and recorded) a race in the running field, and performed an award ceremony to honor the victor and the gods. Then we visited the Olympic

museum, and saw everything that we had studied about (racing chariots, armors for running, and the statue of Nike, goddess of Victory).

We still had a long way to go, so we got in the car again and continued our ride. And then, second awesome thing happened. Two kilometers away from Olympia we found a small village with only two thousand inhabitants named Platanos. There, we saw everybody in the streets doing barbecues, although we didn't understand the reason. Then some people from a butcher shop started screaming at us, so we stopped the car, and then... they invited us to eat all the meat and drink all the wine that we wanted with them! Most of them spoke English, and even one spoke a little bit Spanish! I later wondered where could I find a village that size in Spain where they spoke English (not to mention Greek...). They were making photos with us, recording us on video with their cell phones... and even gave us merchandising products from their football team for free! Greeks are so kind... After coming back in Athens we were told that it was a special day in Greek calendar named τσικνοπέμπτη.

After eating, drinking, and partying for the whole afternoon, we headed back to Athens, where our Erasmus life was waiting for us to give us even more adventures.

So in only two days we had travelled, seen an important part of Ancient Greece, learnt some History of the country, mixed with Greek traditions and shared our time with friends from places far away from our own: A perfect summary of what an Erasmus life is like.

A Story From My Exchange Period, Through the Erasmus Programme

Melike Sayoglu

When I wake up, I always remember something before I get out of bed... Maybe it is something I will do that day, or something that happened to me the day before... Or sometimes it is a person that I remember... Someone I love, someone I hate, or simply someone I am going to meet during the day...

That day, when I woke up around eight in the morning, the moment I opened my eyes, I remembered that I have to buy a newspaper. So I got out of the bed immediately and put on something without realizing what. I went out of Efksinos Leshi, my dormitory which was like a small version of the world. The students were from all over the world; England, Poland, Spain, Romania, Armenia etc.

It was a bright day. I could smell the sea which was one block away. No matter how much my mind was busy with the newspaper, I could still recognize the beauty of the weather, the sea and the city because it was my last 20 days in Thessaloniki. I crossed the street and started to walk towards the kiosk. As I was getting closer, I remembered the time I wrote my intention letter to apply for the Erasmus program. I had written "I would like to represent my country and get the opportunity to know other countries' cultures and people." I realized that at the time I was writing that letter, I did not really know what this sentence meant. But as I lived in Thessaloniki, I learned through my experience what that sentence meant.

As I was walking towards the kiosk, I went back to the day I found a note on my door which told me to go to see the Erasmus director. Later on, I learned that I had been invited to prepare a presentation for Emuni Conference. I decided to make a presentation on the similarities and differences of two countries; Greece and Turkey. The reason why I chose that topic was because I knew that these two countries were always biased against each other as being 'enemies' which on the individual level proved itself to be wrong because all the people I met there were so friendly and close. So I decided to articulate my observations about these two peoples and show others that the biases were groundless. Thus, in my presentation, I talked about the similarities of cuisine cultures, some expressions and usage, physical appearances, traditional music and dance cultures and so on. The only major difference was religion. After I finished my presentation, I took my seat with the friendly and smiling people watching and applauding me approvingly. And just as I sat, a lady came and invited me outside. She introduced herself as a representative of a newspaper, gave me her card and told me that she was expecting me the other day in her office for a newspaper interview. I was so excited...

The next morning I went to her office with some photos she had asked me to bring. We talked more about my experience in Greece and my presentation. She said the interview would be published the next day. So here I was, at the kiosk, hurriedly scanning the name of the newspapers looking for Agelioforos. I found it, and with my heart beating and my mind wondering about on which page my story was, I took one newspaper among others and then I saw my picture on the cover page. I was so surprised to see that because I did not really think they would give so much importance to my news. Then my heart started to beat much faster, I paid for the newspaper and immediately turned the pages so see the continuation of the first page. There on pg 14, half of it was given to my story with the title "Eimaste Kardasia" which means

"We are siblings." This was the sentence I ended my presentation with. I had chosen this word "Kardashia" specifically because Kardasia (Kardashia) in Greek is Kardes (Kardesh) in Turkish and they both have the same meaning; sibling.

With the happiness of the thought that a lot of people will read the newspaper and they will reconsider their biases against "the other," I crossed the street. As I stepped on the pavement, the man who worked at another kiosk, whom I always used to buy bus tickets from, called me "Hey!" I turned back to see who it was. Then I said "Kalimera!" (Good Morning!). He had a newspaper in one of his hands, and in the other he had his Frappe. Then he said "You!" and showed me the newspaper he was holding. Then he looked at the newspaper and called me again, "Eimaste kardasia, orea, poli orea!" (We are siblings, nice, very nice!) I said "Nai, epharistoume!" (Yes, thank you!) and smiled at him...

Then I went on walking toward my home in Greece, smiling and whispering to myself at the same time; "Eimaste kardasia."

Melike Sayoglu

Melike Sayoglu

Erasmus Story

Τούσια Θεοφανη

Το ιστορικό ξεκίνησε να καταγράφει με την ταχύτητα του Erasmus με το πρώτο έναυσμα του Μαρτίου. Στοιβες ρούχα μέσ'τη βαλίτσα και οι ρόδες να οδηγούν στο κεφαλόσκαλο του ονείρου. Αεροδρόμιο. Οι αποσκευές ξεπερνώντας το επιτρεπτό όριο σε βάζουν στη σκέψη ελάφρυνσης του έξτρα βάρους φέρνοντας στο φως την συναρπαστική ανακάλυψη της απώλειας της επιπλέον κόκκινης αποσκευής με το βασικό μέσο επικοινωνίας σου. Το άγχος της τελευταίας στιγμής και η σκέψεις της αλλαγής κάνουν την ώρα άλλοτε να περνά και άλλοτε να κυλάει αργά. Το λάπτοπ έφτασε το δάκρυ κύλησε και το αεροπλάνο στον αεροδιάδρομο γλίστρησε. Έφτασες και ένας νέος φάκελος ανοίγει. Δεν θυμάσαι τώρα πια πως πάτησες στην κεντρική πλατεία που αντικατέστησε την Καμάρα σου αλλά το πολιτισμικό σοκ του άστεγου να πίνει μπίρα στην στάση και να βγάζει ακατανόητες κραυγές είναι μια εικόνα που δύσκολα ξεχνιέται. Η πρώτη βόλτα στην πόλη σε φέρνει κοντά με το μέρος που θα περάσεις τους επόμενους μήνες σου. Τα μαθήματα γλώσσας σου δείχνουν τα νέα πρόσωπα που αργότερα θα ξεκλειδώσεις. Ο ήλιος φέρνει το καρναβάλι στην πόλη και πίσω από την πλήθος γνώριμα πρόσωπα γιορτάζουν και σε φωνάζουν να πας κοντά. Ένα νέο καρναβάλι διαφορετικό, με φωνές να ηχούν Oche Alaaf και ζαχαρωτά να πέφτουν από παντού. Η έναρξη των μαθημάτων πηδάει με φόρα στο πρώτο αστικό έχοντας χάσει το προσυνηνομημένο, κερδίζοντας από την αρχή τον τίτλο του ανταγωνιστή του Άγγλου στις συναντήσεις!

Προορισμός η κοντινή πόλη της γειτόνισσας χώρας. Πολύ γρήγορα το τρένο παίρνει σειρά, τα δρομολόγια τυπώνονται από τα μηχανήματα κατά σειρά και με χέρια ανοιχτά πετάς στον αέρα για να πας ακόμα πιο μακριά! Οι βροχές δεν ήρθαν τελικά και ο ήλιος έχει πιάσει την θέση του καλά! Τα μπάρμπεκιου καπνίζουν στα μεγάλα πάρκα και τα ποδήλατα κατεβαίνουν από τα τρένα σ' ανηφόρες και κατηφόρες. Μην έχοντας την τύχη (ή ίσως και να ήταν τύχη) να έχεις Έλληνες στον κύκλο σου σε κάνει να μένεις μακριά, μέσα στην πολυπολιτισμική νέα ζωή σου που αγγίζει όλες τις ηπείρους εκτός από αυτή που ο πάγος την έχει καλύψει. Ταξίδια, νέα πρόσωπα, νέα μέρη, νέες γνώσεις, νέες λέξεις, νέες εμπειρίες πολλά ναι αλλά όχι, ξυπνούσες, κοιμόσουν, έτρεχες, χτυπούσες το μπαλάκι και έστηνες το φλόρμπολ, έκοβες το μπουγιουρντί για την παρέα σου, σε ρωτούσαν τι είναι ο μάρτης στο χέρι σου, έσπασες τα κόκκινα αυγά στον αγγλικό κήπο και χάρηκες που ένα παιδί από την Τουρκία ήταν αυτό που έσπασε την μύτη σου.

Ως μικρός εξερευνητής, ανακαλύπτεις πως λειτουργεί το ξένο πρόγραμμα σπουδών και μάλιστα κερδίζοντας τα φώτα της διασημότητας που λόγω κλάδου οικονομικού και ερχόμενος από την Ελλάδα μια χώρα φυσικής ομορφιάς, πλούσιου καλοκαιρινού τουρισμού και κάτοχος του πιο ενεργού ηφαίστειου της οικονομικής κρίσης, ακόμα και αν έλειπες από τις διαλέξεις η ύπαρξή σου ήταν πάντα αισθητή. Μιας και αναφέραμε την πατρίδα, ίσως να σου έλειψε η μυρωδιά του θερμαϊκού αλλά τώρα είσαι εκεί και αν το σκεφτείς ξέρεις πως δεν θα κρατήσει πολύ! Όλα συνεχίζουν με την ίδια ροή, πυροτεχνήματα συγχρονισμένα με τόσα πολλά με μια περίεργη σχισμή στον ουρανό, ένα εννιάωρο ημερήσιο ταξίδι aller-retour συνόλου 18 που μόνο ο Κεντέρης θα μπορούσε να συναγωνιστεί, ο Παρθενώνας, κι όμως υπάρχει μια αρχαία χαραγμή και εκεί, και η φύση που ενώ είναι ανθισμένη τη βλέπεις να αγριεύει και μέσα στο δασάκι που οδοιπορείς, σαν σε τροπική ζώνη να έχεις μπει, η βροχή έρχεται να σε ξεπλένει από την κορυφή.

Ωστόσο σαν ο Ιούλιος έχει ωριμάσει, η εβδομάδα αυτή θα είναι ξεχωριστή. Οι πρώτοι αποχαιρετισμοί έχουν κάνει την αρχή. Μες την χαρά και τα χαμόγελα, την βλέπεις δεν μπορεί να κρατηθεί γιατί ξέρει ότι γρήγορα θα πρέπει να πει αντίο και αυτή. Λίγες τελευταίες στιγμές και υποσχέσεις πως θα βρεθούμε πάλι μαζί. Πρωί. Ακολουθείς την πορεία προς την γραφειοκρατία

και γρήγορα έχεις στα χέρια σου το χαρτί που σου αφαιρεί την παραμονή. Ο ήλιος στο Βορρά δεν δίνει νωρίς μα σαν δύσει είσαστε πάλι στο στέκι σας μαζί, μα το χαμόγελο όσο κι αν προσπαθείς δεν μπορεί πια να δυναμώσει. Σε λίγες ώρες θα είσαι πίσω εκεί που άρχισες. Έχεις ήδη φύγει. Όμως δεν το θέλεις τώρα ήρθε η ώρα άλλα δεν περίμενες ότι θα περάσει τόσο γρήγορα αυτή η νύχτα. Απογείωση. Και να που φτάσαμε στον μακρύ επίλογο. Όμως θέλει προσοχή γιατί δεν τελειώνει εύκολα. Όλες οι εικόνες περνάν από μπροστά σου, απεικονίζονται στα σχήματα των φουσκωτών κατάλευκων σύννεφων και οι φωνές φωνάζουν δυνατά, ώστε να μην ξεχάσεις ποτέ τις ξέγνοιαστες, χαρούμενες, ακατανόητες ορισμένες φορές φωνές των νέων προσώπων που μπήκαν στη ζωή σου τόσο γρήγορα, έτρεξαν μέσα στις μέρες σαν το νερό που βγαίνει από τις πηγές...

Μια μεγάλη ζεστή αγκαλιά είναι δυνατή να σου κρατήσει το συναίσθημα του δεσίματος, που θα το θυμάσαι για πάντα, πιέζοντας το 70%+ των υγρών που υπάρχει μέσα σου, να ξεπηδήσει με κρυσταλλένια δάκρυα! Φεύγεις και ξέρεις ότι όταν ξαναγυρίσεις σ'αυτή τη μαγική πόλη που έζησες το όνειρο ίσως τίποτα να μην είναι ίδιο. Το σκηνικό πιθανόν να μην αλλάξει, πέρα από μια καλύτερη ασφαλτοδρόμηση, ωστόσο για εσένα θα είναι σαν σκηνή θεάτρου δίχως ήρωες. Οι βασικοί ρόλοι που έχουν μεταφέρει τη ζωή τους εκεί θα τους βρεις στα κλασικά ελληνικά στέκια, με νέες προσθήκες ανθρώπων φιλόδοξων έτοιμων να ζήσουν τις εμπειρίες του διεθνούς φοιτητή όπως και διάσπαρτους στους δρόμους, ηλικιωμένων ντυμένους με τα ευρωπαϊκά πρότυπα να μιλάνε στη γλώσσα σου και ένα περίεργο χαμόγελο να μην μπορεί να κρατηθεί μέσα σου!

Όμως οι δικοί σου άνθρωποι δεν θα είναι εκεί. Θα έχουν διαχυθεί στις 3 γωνιές του πλανήτη. Και εσύ μη μπορώντας να παρασπονδήσεις, συνεχίζεις με την ίδια αυτή πορεία, προχωρώντας στα επόμενα επίπεδα του παιχνιδιού που εσύ ξεκίνησες. Μέσα στις πίστες που θα περνάς όμως, δεν θα παύεις να κοιτάς τη πορεία σου και αν και οι κανόνες του παιχνιδιού δεν το επιτρέπουν να ξανά προσπαθήσεις τις ίδιες, εσύ θα γυρνάς θα πατάς το replay και θα κάθεσαι να κοιτάς τις εικόνες να πέφτουν η μια μετά την άλλη και που και που να αποκτούν κίνηση, ακούγοντας μια φωνή να λέει «...1...2...3... JUMP!» και κάποια βίντεο να σου προσφέρουν ακόμα πιο μεγάλη νοσταλγία και στιγμές γέλιου νοιώθοντας περίεργα που κάποτε, 1 χρόνο και ένα μήνα πριν από το παρόν, ήσουν εκεί και μπορούσες να τους χαμογελάσεις και να περάσεις ατελείωτες ώρες μαζί τους.

Με τον καιρό θα ακούς τραγούδια που τα έχεις συνδέσει με καταστάσεις, πάρτι και ταξίδια που κάνατε μαζί και, θα χάνεσαι στις σκέψεις με ένα χαμόγελο να ξεπροβάλλει με την ελπίδα πως ναι, αυτά τα πρόσωπα θα τα ξανά δω! Ίσως τις πρώτες ημέρες να τους έβλεπες όλους μπροστά σου και ξαφνικά οι φίλοι σου να μαθαίνουν πως έχουν ένα τυχερό σωσία, στην Ελλάδα, Αυστραλία και Γαλλία. Τώρα όμως παίρνεις στα χέρια σου το άλμπουμ, πρέπει να το κάνεις γιατί δεν μπόρεσες να είσαι κάπου εκεί μαζί τους αυτή την ημέρα που είχες φύγει. Τις περνάς γρήγορα, κάπου κολλάς και συνεχίζεις να προχωράς. Να προχωράς.

Το erasmus μας έδειξε το δρόμο, εμείς με αυτό οδηγό προχωράμε και χτίζουμε τη ζωή μας με τα μάτια ανοιχτά, βλέποντας τα πάντα ίσα, ξεπερνώντας αναχρονιστικά στερεότυπα και έχοντας ως κανόνα πως όλα είναι δυνατά. Σε αλλάζει και σου δίνει την δύναμη να κρατήσεις την νεανική δύναμη μέσα σου για πάντα! Γιατί οι αναμνήσεις μένουν και ζωντανεύουν μέσα στη στιγμή. Γι' αυτό το LLP μας δίνει το επόμενο βήμα αρκεί μόνο εμείς να του δώσουμε μια δοκιμή. Το τρίτο αυτό πρόσωπο της ιστορίας, για εμένα γίνεται πρώτο ενικό, γιατί αυτά και άλλα τόσα που αδυνατεί η μνήμη να συλλέξει σε μια ημέρα, αποτέλεσαν τις 140 ημέρες μέσα στις οποίες οι εμπειρίες, οι γνώσεις, οι φιλίες και η χαρά που εκλύθηκε δεν μπορούσε να τις εμποδίσει καμία γραφειοκρατική διαδικασία.

Erasmus Story of Sweden

Ilias Trichopoulos

So fellows, I guess this is it! January is here, erasmus is almost over! In less that a two weeks, almost everybody will be in his/her home country, to continue his studies or find an internship or even a job! Everybody will get back to their old life. But one thing is sure. Nothing is the same.

Erasmus. Which words should I use to describe the feeling. Is it a feeling of happiness and appreciation of what I had the chance to experience in Karlskrona and general in Sweden? Is it a feeling of melancholy that I will return home to my old way of living!? The feelings are very mixed up and I am sure that I am not the only one.

I read posts on facebook from friends, from friends that are still here in Karlskrona and from others that already are gone. Pretty much, the feeling is the same for all of us: We will miss our time in K! It seems almost impossible to realise that the whole thing is ending! I sit on the chair in my room, watching the white view out of my window, thinking all the great times that I had here with friends: camping, parties, cooking, trips, laughs, cries, studying, and I really cannot realise that this time has expired! The mind cannot follow the reality. Feels like nothing is over, that yes, it's Friday, someone is going to call and invite me to a party. It's Sunday, someone is going to have the idea for a trip somewhere!! It really sucks when you realise that this is not going to happen anymore. It's hard to say goodbye to everything. Hard to say goodbye to your room, to your library, to your bus(!), to your friends. The friends. In my opinion, the most important part of the erasmus. The friendships that I created. I said this before, I'm gonna say it again, I have a home in every corner of the Europe now. And this is the only thing that can hold me together at this moment. That I know, there will be days through the next months/years that I will see everybody again! We will organise trips all together! We will keep in touch! We will have each other.. Maybe not physically the most times, but it's a nice feeling, knowing that there are people in the world who care about you, about how are you doing, and they really can't wait till they see you again! At least that's how I feel. I love you guys! Nothing is over! This was just the beginning!

I did not lose anything. Or I should better say YOU did not lose anything. Cause I know, a lot of you that you are reading this, probably feel the same. In fact, you gained everything. You gained the experience of living abroad, of studying in other country, of living alone or with room-mates, you saw a lot of new places, you did a bunch of crazy things, you made a lot of friends, you fall in love.. I would give everything to turn the time back, and have one more semester with the people here.

But, this is life! And life goes on! It was a remarkable-unforgettable experience that will keep me company for the rest of my life. And I am telling you: This was just the beginning.

A story from my exchange period, through the Erasmus programme

Arminas Zilionis
Vilnius Gediminas technical university, Lithuania
Kavala Institute of Technology, Greece, 2011 spring semester

Only few seconds to decide where to go. There were no places left in Macedonia university in Thessaloniki, so all my wishes were gone. But then suddenly one woman from commission said that our university just got two places in Kavala Institute of Technology. I have never heard about that small city, but my answer was 'yes'. And here begun my adventure.

My flight was delayed for few hours, because of strike, so it was 9 pm when I came in Kavala. Despite that it was a new city for me, I knew how to reach university from Google Earth, but it was dark and everything what I saw was the light from streets and cozy houses. I stopped the first guy near bus station and asked him 'do you speak English', but he just shook his head and went away. I didn't know what to do. But then I heard from my back: 'Erasmus'? I said yes, TEI campus. He didn't speak English, but I understood that he will help me to reach the university. He gave me a bus ticket and we started to go. During that short trip I tried to ask, is he busy today or must go home, has a job and other questions, but he just said that everything is OK, using "Greenglish" language (mix of Greek and English ☺). We reached campus, but it was very late and no one was working. And then my new friend invited me to sleep in his room. I was very surprised that he is a student from TEI, and at the same time very happy and lucky.

Couple weeks passed and in TEI gathered with me 15 people from different countries. Different cultures, languages, habits, tastes... I noticed how different we are and at the same time so similar. The first lesson was in our supervisor's and lecturer's Dimitrios Maditinos office. I will always remember his first words: "Hello, my friends. Relax, take it easy, enjoy your life!" It made us laugh and that gave a good start for conversation. All other lecturers and professors were friendly too and gave us many advices, how to spend and have the best time in Kavala and Greece. And after conversations, we had to work for different projects, but it's not surprise, because we came not for vacation ☺.

Many lessons were optional. Greek language was the only one lesson which was for all of us. Lecturer Melina was very special person. She told many stories about countries she had visited and at the same time taught us Greek language. I found it very interesting way of learning, even Greek language has different letters and is called as 'hard to learn' language.

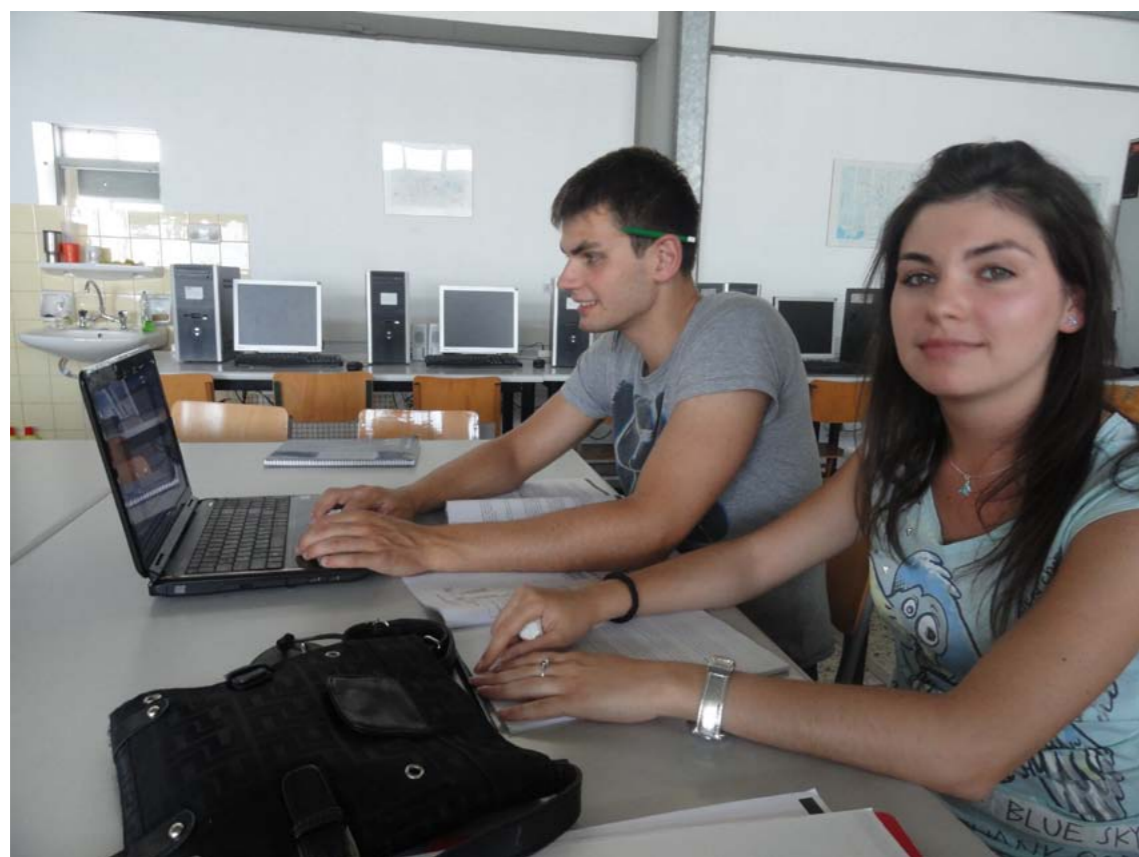
After one month in Kavala I started to call TEI campus 'a place of improvement', because we could choose so many things there to do: basketball, football, tennis courts, boxing trainings, gym, cafeteria, amphitheater. And all of that was filled with friendly Greeks.

During the Easter holidays we decided to travel around the Greece. We have spent a lot of time in Peloponnese, because there are many ancient places and with students cards we could visit all of them for free. In this way there were very good conditions for students to learn about one of the most ancient histories in the world.

Sadly, but the time passed very fast. We even didn't realize that we have explored just a little piece of Kavala and all country. Finishing all projects, dinner with teachers and last time of being together. I have enjoyed it, because I knew that after few weeks I will come back to my daily life

and Erasmus like this is just one time in life. But I know, sooner or later, I will come back there, meet local friends in Kavala or other cities and explore new places of Greece. There are many things to do.

Before Erasmus I was very doubt about how it can change the life, but now, when I hear question "how was your time in Erasmus?", the first thing I do is... smile, because it brings back only good memories. Τα λεμε, Ελλάδα!

Η εμπειρία μου από το πρόγραμμα Εράσμου

Αναστασία Χαΐνη

Γενάρης του 2009. Έχω αρχίσει να μαζεύω τις βαλίτσες μου για Βρυξέλλες, την πρωτεύουσα του Βελγίου. Ένα εξάμηνο σε μια χώρα, για την οποία γνώριζα ελάχιστα πράγματα αλλά που την ένιωθα τόσο οικεία. Ανεξήγητο, όντως!

Στις 14 Γενάρη λοιπόν, προσγειώνομαι σε μια χώρα με πολύ κρύο. Όχι και τόσο θερμή υποδοχή, θα έλεγε κάποιος! Το πρώτο σοκ ήταν όταν η νύχτα άρχισε να πέφτει από τις 4 το μεσημέρι... Το πρώτο βράδυ δε βγήκα, γιατί ένιωθα βαρύ το καιρό και αποφάσισα να αρχίσω τις εξερευνήσεις μου την επόμενη μέρα το πρωί!

Ξυπνάω το πρωί, ανοίγω το παράθυρο και βλέπω το πιο μαγικό τοπίο που είχα δει ποτέ! Το δωμάτιο μου είχε θέα στο δάσος, το οποίο ήταν στρωμένο όλο με χιόνι! Αυτό ήταν! Άλλωστε, δεν είχα ξαναδεί ποτέ χιόνι στη ζωή μου αφού προέρχομαι από μια περιοχή που χιονίζει σπάνια – ίσως και ποτέ!

Δε το βάζω κάτω! Βγαίνω έξω να παίξω με το χιόνι και να γνωρίσω την πόλη. Με το χάρτη στο χέρι, προσπαθώ να προσανατολιστώ και να μάθω τη γύρω περιοχή. Ευτυχώς, η γλώσσα δεν ήταν ιδιαίτερο εμπόδιο στη διαμονή μου, αφού και οι σπουδές μου σχετίζονται με γλώσσες (Φοιτήτρια στο Μεταφραστικό Τμήμα της Κέρκυρας). Πάντα όμως, έχεις κάποιο άγχος όταν έρχεσαι σε επαφή με ντόπιους.

Τι πόλη είναι αυτή, αναρωτιέμαι! Τι κτίρια! Τι πολιτισμός! Μια βόλτα στην καρδιά των Βρυξελλών, στην περίφημη Grande Place, σε μεταφέρει σε μια άλλη εποχή, ιπποτική, ρομαντική, σχεδόν βγαλμένη από κάποιο παραμύθι. Το αξιοπερίεργο είναι ότι καθώς περπατάς στο κέντρο της χώρας αυτής βλέπεις την εξέλιξη της ανά τους αιώνες, από την εποχή κατασκευής των αρχιτεκτονικά υποβλητικών της κτιρίων έως την σύγχρονη εποχή (Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, Ευρωπαϊκή Επιτροπή κλπ).

Τρίτη ημέρα διαμονής και άρχισαν οι υποχρεώσεις μου! Πανεπιστήμιο, εγγραφές, επιλογή μαθημάτων και όλη αυτή η γραφειοκρατία που όλοι οι Ερασιμίτες μισούν. Ευτυχώς, το πανεπιστήμιο ήταν οργανωμένο και όλες οι σχετικές διαδικασίες διευκολύνθηκαν κατά πολύ. Όσο για τα μαθήματα που διάλεξα, θα τα χαρακτήριζα μέτριας δυσκολίας, γιατί πάνω απ'όλα ήθελα να επωφεληθώ από την εξάσκηση της γαλλικής γλώσσας και την πρόκληση του να σπουδάσεις σε ένα ξένο πανεπιστήμιο, που έχει τη φήμη του "απαιτητικού" στην ευρωπαϊκή κατάταξη των πανεπιστημίων.

Αγγλικά, γαλλικά, ιταλικά, ισπανικά, ρώσικα... όλα ήθελα να τα δοκιμάσω! Το πανεπιστήμιο ήταν πολυπολιτισμικό και οι γλώσσες που μπορούσες να μάθεις πάρα πολλές! Σκέτη πρόκληση, δηλαδή! Φοιτητές από όλο τον κόσμο, από όλα τα σημεία της γης. Στην πλειοψηφία τους Βέλγοι και φοιτητές από παλιές αποικίες του Βελγίου. Φυσικά, υπήρχαν και μόνιμοι Έλληνες φοιτητές στο πανεπιστήμιο, κυρίως παιδιά διπλωματικών ακόλουθων και πρέσβων. Εν ολίγοις, είμασταν μια μικρή Βαβέλ!

Μετά από την πρώτη εβδομάδα στο πανεπιστήμιο, όλα ήταν πολύ πιο εύκολα. Ενσωματώθηκα πολύ γρήγορα, έκανα καινούργιους φίλους από όλο τον κόσμο και η τρελή ζωή είχε ήδη αρχίσει. Στο πρώτο πάρτυ καλωσορίσματος των φοιτητών Εράσμου, η ελληνική ομάδα έκανε πραγματικά θραύση. Χοροί, караόκε, ποτά και πολλά παιχνίδια μάς έκαναν γνωστούς ως "Greeks, the party

animals". Μάλιστα, στο τέλος του εξαμήνου, πήρα και τον αστείο τίτλο "Miss Erasmus 2009". Η αλήθεια ήταν ότι είχα αποφασίσει να ζήσω αυτή την εμπειρία μέχρι τέλους και θεωρούσα ότι η διαμονή μου ήταν μια καλή ευκαιρία να "διαφημίσω" τη χώρα μου στους ξένους φοιτητές. Έτσι, διοργάνωσα πολλά πάρτυ στο σπίτι μου και πολλές εκδρομές σε άλλες γειτονικές χώρες του εξωτερικού.

Έκανα πολλές και δυνατές φιλίες, τις οποίες κρατάω μέχρι σήμερα. Έτσι, κάθε καλοκαίρι φιλοξενώ τους φίλους μου στην περιοχή μου και κάνουμε διακοπές στα νησιά της Ελλάδας δείχνοντάς τους τις ομορφιές της χώρας μας. Όλοι έχουν να θυμούνται την ελληνική γιορτή φαγητού που είχαμε διοργανώσει στο πανεπιστήμιο, και είχαν πραγματικά ξετρελαθεί με την ελληνική κουζίνα. Νομίζω ότι πραγματικά οι Έλληνες φοιτητές άφησαν το στίγμα τους, κυρίως λόγω του έντονου ταμπεραμέντου τους. Και ποιος δε θυμάται άλλωστε τα μαθήματα ελληνικών στους ξένους; "Καλημέρα, καλησπέρα, ευχαριστώ, σ'αγαπώ" είναι μόνο λίγες από τις λέξεις που ο κάθε ξένος φοιτητής έχει να θυμάται από τους Έλληνες.

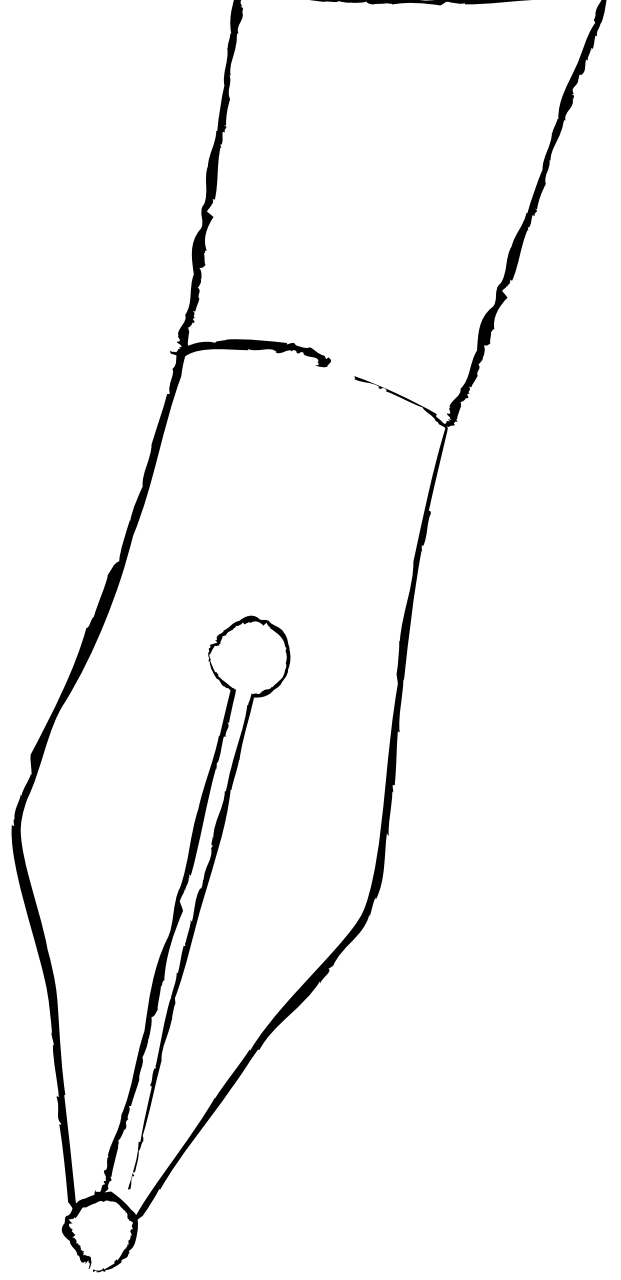
Είναι δύσκολο να αποτυπώσεις μια εξαμηνιαία εμπειρία σε μια ξένη χώρα ως φοιτητής Εράσμους. Είναι τόσο πολλές οι αναμνήσεις που σε κάνουν να θέλεις να γυρίσεις πίσω σε αυτές τις ανέμελες στιγμές. Πάντα υπήρχαν στιγμές που δυσκολευόσουν να προσαρμοστείς ή να καταλάβεις τις συνήθειες και νοοτροπίες μιας χώρας, όμως αυτό δεν σε εμποδίζει ιδιαίτερα στο να περνάς ωραία.

Συνοψίζοντας την εμπειρία μου, θα ήθελα να αναφέρω πως η εμπειρία μου ως φοιτήτρια Εράσμους με έκανε σίγουρα πιο ανοιχτόμυαλη, πιο επικοινωνιακή και πιο ανεκτική σε ξένες νοοτροπίες. Με δίδαξε να σέβομαι τη διαφορετικότητα του άλλου, και να κατανοώ το διαφορετικό τρόπο σκέψης. Η συνεργασία μου με ξένους φοιτητές σε διάφορα πρότζεκτ του πανεπιστημίου με έκανε πιο συνεπή και οργανωτική.

Δε θα άλλαζα καμία στιγμή μου στο Βέλγιο. Έχω κρατήσει όλες τις αναμνήσεις στην καρδιά μου, και πάντα θυμάμαι αυτή τη χώρα με θετικά συναισθήματα και πολλή αγάπη. Αν είχα την ευκαιρία να ξανασυμμετάσχω σε αυτό το πρόγραμμα, σίγουρα δε θα το έχανα με τίποτα. Είναι μοναδική εμπειρία, που θα θυμάμαι για πάντα και που για χρόνια θα έχω να διηγούμαι ιστορίες γι'αυτήν.

ΒΕΛΓΙΟ, σ'αγαπώ!!

Lifelong Learning Programme

